De moordende hand

Ucee

bron
Ucee, *De moordende hand*. Visser & Co., Weltevreden 1926

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/ucee001moor01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

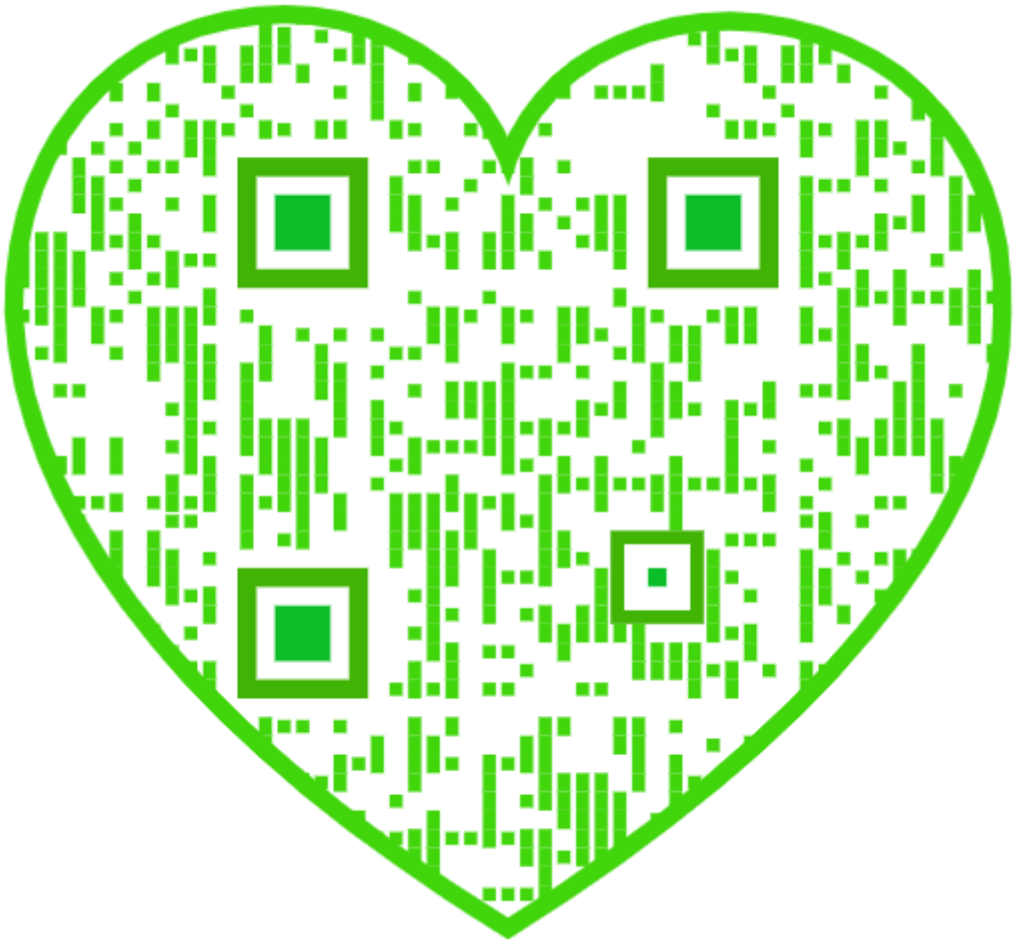

Hoofdstuk I.

Het ruime huis van Hans Verwoert te Cheribon baadde in een zee van licht, terwijl talrijke paartjes op de tonen van een jazz-band over den gladden vloer van de voorgalerij zweefden. Het welvoorziene buffet werd letterlijk belegerd door eenige luidruchtige oude heertjes, die zich de uitgezochte dranken bijzonder goed lieten smaken.

De jeugdige heer des huizes keek met welgevallen naar deze drukte en beweging en lachte soms hartelijk mee, wanneer een der grijsaards een kwinkslag ten beste gaf.

Waren zijn gasten vroolijk, hij deed niet voor hen onder, want had de dag van heden hem niet schatrijk gemaakt, dank zij zijn goedhartigen oom Alphons? De helaas te vroeg ontslapen philanthroop had hem de

bloeiende suikerfabriek ‘Goelamanis’ vermaakt, echter onder voorwaarde, dat hij nog voor zijn dertigste jaar het ingenieursexamen te Delft met goed gevolg moest hebben afgelegd. Waar hij nu niet bepaald vlug van begrip was, scheen die goede oom iets onmogelijks van hem gevergd te hebben. Maar Hans bezat iets, dat ruimschoots opwoog tegen het gemis van een scherp verstand n.l. een stalen wil. Zonder veel hoop op succes stapte hij op de mailboot, welke hem naar Holland zou voeren en kwam na een voorspoedige reis ter bestemmingsplaats aan.

In den beginne wilde het met de studie niet erg vlotten, doch Hans deed zijn uiterste best en offerde dikwijls zijn nachtrust op om de voor hem zoo zware stof te verwerken. En ziet, zijn stalen wil zegevierde, want binnen den vastgestelden tijd werd hem het zoo vurig verlangde diploma uitgereikt tot groote verwondering van een paar mede-studenten, die altijd beweerd hadden, dat ‘die

Katjang er nooit een fluit van terecht zou brengen!'

Maar Hans had te veel van zijn krachten gevergd: hij werd ernstig ziek en zweefde geruimen tijd tusschen leven en dood. Dank zij zijn ijzersterk gestel genas hij tenslotte langzaam en toen hij eindelijk weer op krachten was gekomen, aanvaardde hij met een verheugd hart de terugreis.

Plotseling werd hij in zijn overpeinzingen gestoord door de komst van een nieuwen gast, die hem met uitgestoken handen tegemoettrad.

'Lang leve onze nieuwbakken suikerlord!', zoo hoorde hij zich begroeten, 'Hoe gaat het er mede, ouwe kameraad?'

'Wat zie ik daar? Ben je toch overgekomen? Dat is allemachtig aardig van je, Kees!'

'Ik ben altijd aardig, informeer maar eens bij de jonge dames, die de eer hebben mij te kennen!' schertste de ander, die niemand anders bleek te zijn dan onze onvolprezen Kees

van Berg, den lezers van mijn vorige drie boeken overbekend.

‘Waarom is Brandhorst niet meegekomen?’, informeerde Hans.

‘O, die laat zich excuseeren. Op het laatste moment kreeg hij bezoek van een Chinees, die hem wist over te halen van zijn uitstapje hierheen af te zien!’

‘Het is bepaald jammer, want ik had hem zoo graag willen ontmoeten. Maar, daar zou ik mijn plichten als gastheer verzuimen; ik zal je eerst aan de dames en heeren voorstellen en daarna zullen wij ons gesprek voortzetten. Ga maar even mee’.

Een kwartier later zaten beide vrienden onder het genot van een geurige sigaar en een glas champagne gezellig te keuvelen.

‘Je zei zooeven, dat je graag Brandhorst zou willen ontmoeten. Wel, dat kan heel gemakkelijk. Zooals je wel in de krant gelezen zult hebben, komt de volgende week een voetbal-elftal uit Calcutta eenige wedstrijden te Weltevreden spelen

en nu laat Brandhorst vragen, of jij die matches niet wil bijwonen. Tenminste, als je er wat voor voelt om naar menschen te kijken, die achter een opgeblazen koehuid aanhollen!'

'Dat is een pracht-idee. Natuurlijk was ik al lang van plan om die interessante ontmoetingen bij te wonen. Zeg Leo maar, dat het in orde is. Hij heeft natuurlijk intusschen weer de noodige crimineele raadsels opgelost!'

'Ja, verscheidene, tot groote woede van zijn doodsvijand, den Rooie, wien hij al meer dan eens een vlieg heeft afgevangen!'

'Die Rooie schijnt het maar niet te kunnen verkroppen, dat er Indo's bestaan, die scherpzinniger zijn dan hij!'

'Ja, hij is de eenige niet. Maar je moet eens hooren op welke wijze Leo hem een figuur als modder heeft laten slaan. Een rijke Chinees te Batavia - ik geloof, dat de goede man Jan Gap Gauw heet - had een schitterende verzameling zeldzame

goudvisschen, die hem bijna zoo lief waren, als het licht van zijn oogen. De vertroetelde dieren bevonden zich in een grooten kristallen bak, welke op een mahoniehouten voetstuk rustte. Een vernuftige inrichting zorgde er voor, dat het water voortdurend ververscht werd; voor den afvoer van het overtollige water had men een overdekte goot aangelegd. Rest mij nog te vertellen, dat de kostbare verzameling zich in een aparte kamer bevond, die steeds zorgvuldig afgesloten werd.

Op een goeden, of liever op een kwaden dag bemerkte de Chinees tot zijn schrik, dat vijf van de mooiste visschen verdwenen waren. Onmiddellijk vloog hij naar de telefoon en geen tien minuten later bevond commissaris Lefsky, alias de Rooie, zich met groot gevolg in het huis van Jan Gap Gauw. Met gewichtige gezichten luisterden zij naar het verhaal van den Chinees, daarna werd de kamer duim voor duim onderzocht, doch het resultaat was

bedroevend. Het eenige, wat men kon doen, was den heer des huizes beloven, dat men de kamer gedurende eenige avonden streng zou doen bewaken.

Den volgenden morgen bleken er wederom eenige visschen verdwenen te zijn en zoo ging het eenige dagen door tot groote ergernis van Lefsky, die geen middelen onbeproefd liet om het raadsel op te lossen. Zoo liet hij den geheelen vloer met talk bestrooien, doch den volgenden dag werden weer eenige visschen vermist, zonder dat er een spoor van de dieven te bekennen was.

Toen was het geduld van Jan Gap Gauw ten einde en de Rooie werd beleefd uitgenoodigd zijn biezen te pakken.

Brandhorst verscheen op het tooneel. Geduldig hoorde hij de klachten van den Chinees aan, waarna hij om een stuk ijzergaas vroeg, dat groot genoeg was om den bak te bedekken. Leo verzocht daarop de kamer on-

bewaakt te laten en beloofde den volgenden dag terug te komen.

De morgen brak aan en toen Brandhorst den Chinees opzocht, deelde deze hem verheugd mede, dat hetzelfde aantal visschen als gisteren in den bak aanwezig was.

“Dan, Baba”, lachte Leo, “weet ik, wie de dieven zijn. Mag ik den nacht in deze kamer doorbrengen? Ja? Welnu, dan beloof ik je een aardige verrassing”.

En Brandhorst hield woord, want den volgenden dag wees hij Jan Gap Gauw op de cadavers van een drietal ratten, die hij met zijn B.S.A.-windbuks geveld had.

“De gedoode visschen kan ik je niet teruggeven, maar hun geraamten wel. Laat die afvoergoot maar eens schoonmaken, dan zal je ze wel terugvinden!”

En natuurlijk sloeg Brandhorst den spijker weer op den kop. Telefonisch stelde de Chinees, Lefsky met Leo's succes in kennis!’

‘Ja, die Brandhorst is gewoonweg

eenig. En hij blijft er even bescheiden bij!'

Een somber uitziende man stoorde hen in hun gesprek.

'Dag, neef', riep Hans uit, 'mag ik je mijn besten vriend Kees van Berg voorstellen?'

Neef scheen echter niet al te goed gehumeurd te zijn en na een paar woorden met den nieuwen gast gewisseld te hebben, verdween hij even snel, als hij gekomen was.

'Hartelijk is anders!', spotte Kees. 'Hij schijnt jou niet erg vriendelijk gezind te zijn'.

'Helaas. Hij schijnt het maar niet te kunnen verkroppen, dat oom mij zoo rijkelijk bedacht heeft. Hij is weliswaar een verre neef, maar toch schijnt hij altijd verwacht te hebben, dat hij net zooveel zou krijgen als ik. En nu hij misgerekend heeft, meen ik opgemerkt te hebben, dat hij mij haat, ofschoon ik hem een mooi plaatsje in mijn fabriek heb bezorgd!'

'Hm, hm, als ik in jou plaats

geweest was, dan zou ik die onvoorzichtigheid nooit begaan hebben. Dergelijke menschen zie ik liever niet in mijn nabijheid!'

'Hoor, Kees, men zoekt naar mij. Jij houdt toch ook wel van een dansje?'

'Nou, als er aardige kippetjes disponibel zijn, dan wil ik mij wel voor dat koeliewerk laten gebruiken'.

'Wel, er zijn er een paar, die je beslist bevallen zullen. Kom maar mee!'

De vroolijke Kees bleek een reuzezwak voor het 'koeliewerk' te hebben, want hij sloeg geen dans over. Eerst bij het ochtendgloren nam hij afscheid van zijn vriendelijken gastheer, wien hij op het hart drukte toch vooral niet te vergeten de Calcutta-wedstrijden bij te wonen.

Hoofdstuk II.

Toen Kees na een afwezigheid van veertien dagen weder te Weltevreden was teruggekeerd, werd hij door zijn huisgenooten hartelijk welkom geheeten.

‘Dag, globe-trotter!’ begroette Ziska, Brandhorst's verloofde, hem. ‘Ik ben blij je weer terug te zien. Ik was al bang, dat de Cheribonsche schoonen je niet zouden laten gaan!’

‘Dag, beste menschen, hoe gaat er mee? Ik heb jullie erg gemist, maar toch heb ik geen spijt, dat ik met verlof ben gegaan. Leo, het was voor Hans werkelijk een tegenvaller, dat jij aan zijn uitnoodiging geen gevolg hebt gegeven, want hij had je zoo graag willen ontmoeten. Maar enfin, uitstel is geen afstel; hij komt de groote voetbalwedstrijden bijwonen en zal dan niet verzuimen je op te zoeken’.

‘Komt Hans hier? Ik hoop, dat je hem in den besten welstand hebt aangetroffen'’

‘Ja, toen ik hem verliet, was hij zoo gezond als een visch. Maar toch heeft hij iets gedaan, dat wel eens ongezond voor hem zou kunnen worden. Hij heeft namelijk te Cheribon een neef wonen, die gewoonweg giftig is, dat hij de suikerfabriek niet heeft gekregen en dienzelfden neef heeft Hans in dienst genomen. Ik zou het nooit gedaan hebben!’

‘Ik geloof, dat je den toestand te donker inziet’, zeide de heer Hansen.

‘Als het op de dubbeltjes aankomt, dan zijn sommige menschen tot alles in staat. Gebeurt er iets met Hans, dan komt de suikerfabriek aan zijn neef. Ik hoop echter van harte, dat ik mij vergist heb’.

‘Zijn er mooie meisjes op Cheribon, Kees?’, informeerde Ziska ondeugend.

‘Ja, ik vond ze heel wat aardiger dan jij!’

‘Hoe is Cheribon je bevallen?’

‘Wat zal ik je zeggen. Als rasechte Bataviaan valt elke andere Indische stad mij eenigszins tegen, maar Cheribon bezit prachtige omstreken, vooral Lingar-Djatti en Koeningan worden graag bezocht. Overigens biedt Cheribon niet veel amusementen, men heeft er twee societeiten en twee bioscopen, terwijl er van tijd tot tijd voetbal- en tenniswedstrijden plaatshebben. Bovendien zucht de stad dikwijls onder de malaria, zoodat zij bij velen in een kwaden reuk staat. Het merkwaardigste is, dat daar gedurende eenige maanden van het jaar dag en nacht een stevige wind staat, de z.g. koembang, die het verblijf op straat zeer onaangenaam maakt’.

‘Was je dan dikwijls op straat, Kees?’ vroeg Ziska.

‘Ja, heel dikwijls. Ik vond het zoo amusant om al die peren over het asphalt te zien rollen?’

‘Peren, die over het asphalt rollen? Ben je ziek, Kees?’

‘Ik voel me heel wel, Zis!’

‘Wat bedoel je dan met die peren?’

‘Dat gaat je verstand te boven hé. Ik geef het iedereen in tien keeren te raden!’

Zegevierend keek hij van den een naar den ander, totdat zijn blik op Brandhorst viel, om wiens lippen een fijne glimlach speelde.

‘Dacht ik het niet’, bromde Kees. ‘Met dien Leo kan men nooit wat beginnen. Zeg, Brandhorst, ben je ooit op Cheribon geweest?’

‘Nooit, Kees’.

‘Wat beteekent die glimlach dan?’

‘Ik zat zoo te piekeren over die voortrollende peren!’

‘En natuurlijk ben je er nu achter, wat ik bedoel’.

‘Misschien! Op jacht zijnde, kreeg ik eens een lek in den achterband van mijn fiets, terwijl al mijn pogingen om het te stoppen, faalden. Zooals te doen gebruikelijk, was ik in een oogwenk omringd door een schaar halfnaakte inlandsche kinderen, die de verrichtingen van den onfor-

tuinlijken fietser met belangstelling en leedvermaak gadesloegen. En toen ik hoofdschudend naar den onwilligen band keek, riep een der katjoengs mij toe: “Wah, naek pèr sadja, to[...]an”. Dit voorval schoot mij onwillekeurig door het hoofd, toen jij over die Cheribonsche peren sprak!’

‘O, nu is alles mij duidelijk’, zeide Ziska, ‘je bedoelt met die peren natuurlijk rijtuigen!’

‘Schitterend gevonden Ziskie’, spotte Kees, ‘mijn complimenten, hoor. Het is alleen maar jammer, dat Leo je op weg geholpen heeft!’

‘Ik geef het iedereen in tien keeren te raden, hè Kees!’

‘Mensch, je irriteert mij!’ riep Kees quasi-nijdig uit en verdween onder het gelach van de aanwezigen in de richting van zijn paviljoen, waarheen Brandhorst hem weldra volgde.

Toon Kees zijn reispak verwisseld had met een slaapbroek en kabaja, ging hij lui op een langen stoel liggen,

waarna hij Leo uitnoodigde bij hem te komen zitten.

‘Leo, ik weet niet wat het is, maar ik maak mij zoo ongerust over dien Hans!’

‘Maar, Kees, wat bezielt jou toch!’

‘Luister maar even. Den dag, volgende op den feestavond, begaf ik mij naar de soos om een glaasje bier te drinken. Aan een naburig tafeltje zaten eenige suikerboeren, die het over het fabelachtige geluk van Hans Verwoert hadden.

“Het is alleen erg onvoorzichtig van hem om zijn neef een plaatsje in de fabriek te geven”, merkte een van hen op.

“Wat bedoel je daarmee?”, vroeg een ander.

“Ik bedoel er dit mee, dat, gezien de mentaliteit van zijn neef, Verwoert beter had gedaan dien bloedverwant op een afstand te houden”.

Toen zij merkten, dat ik naar hun gesprek zat te luisteren, veranderden zij plotseling van onderwerp!’

‘Heb je Hans nog met het een en ander in kennis gesteld?’

‘Dat spreekt vanzelf, maar de brave jongen lachte mij gewoonweg uit en beweerde, dat ik overdag spoken zag!’

‘Ik hoop, dat hij zich niet vergist’.

‘Dus ook jij acht de mogelijkheid niet uitgesloten, dat.....’

‘Het gaat hier om het aardsche slijk, Kees, het aardsche slijk, dat zoo menig mensch in een roofdier veranderd heeft!’

Aan tafel had Kees het over de Bengaalsche voetballers.

‘Calcutta schijnt goede voetballers te tellen. Mag men de telegrafische berichten gelooven, dan moeten de Bengaleezen niet voor de poes zijn. En het eigenaardige is, dat zij ongeschoeid spelen’.

‘Is dat niet gevaarlijk, Kees?’ vroeg de heer Hansen.

‘Ongevaarlijk is het in elk geval niet, maar zij hebben dit voordeel, dat zij zich veel sneller kunnen

voortbewegen dan hun geschoeide tegenstanders. Zij hebben met die bloote kaki's al heel wat overwinningen behaald'.

'Vind je het voetbalspel zoo interessant, Keesie?' informeerde Ziska.

'Natuurlijk en jij?'

'Ik niet. Ik kan er niets aantrekkelijks in ontdekken'.

'Ik in jou ook niet! Maar alle gekheid op een wandelstok, heb je verstand van het voetbalspel?'

'Neen waarom vraag je dat?'

'Hoe kan je nu een oordeel vellen over iets, dat je heelemaal onbekend is. Ik zal je eens iets heel aardigs vertellen. Er was eens een meheir, die het voetballen zoo verafschuwde, dat hij zijn zonen ten strengste verbood dien tak van sport te beoefenen. Als ze ooit aan die beenen-stuktrapperij medededen, dan zou hij ze flink op rottan-olie trakteeren. Papa wist niet, dat zijn oudste zoon reeds lang lid was van een voetbalclub en tot de beste spelers behoorde.

Op een goeden, of liever op een kwaden dag, kreeg zoonlief ruzie met een buurjongen, dien hij voor moordenaar gescholden had, omdat deze met zijn windbuks dagelijks op allerlei vogels schoot. De gevolgen bleven niet uit, want dienzelfden dag wist papa, dat zijn oudste den komenden Zondag aan een zwaren wedstrijd zou deelnemen. De vertoornde vader besloot den boosdoener op het voetbalveld te tuchtigen.

Gewapend met een karwats begaf hij zich dien Zondag naar het Waterlooplein, waar een groot aantal toeschouwers zich rondom het strijdperk geschaard had. Toen papa daar aankwam, was de match reeds in vollen gang. Een enorm gejuich steeg telkens uit de dichte rijen toeschouwers op, wanneer een watervlugge speler het leer toegespeeld kreeg, want deze wist altijd zoo keurig met den bal te goochelen, dat het publiek in extase geraakte. En in dezen voetballer herkende papa zijn zoon. Woedend baande de vader

zich een weg door de dichte haag kijkers, doch de grensrechter hield hem tegen en verbood hem het veld te betreden. Noodgedwongen moest hij dus het einde van den wedstrijd afwachten.

Toen hij daar ongeveer tien minuten gestaan had, moest hij tot zijn verbazing erkennen, dat het spel hem begon te boeien, terwijl zijn woede aanmerkelijk begon te verminderen.

Spannend was de strijd en iedereen dacht al, dat geen der partijen de overwinning zou behalen, toen Papa's oudste voor de grootste sensatie van den middag zorgde. Er werd n.l. een hoekschop op het vijandelijk doel genomen, gevaarlijk zweefde de bal voor de vijandelijke veste, toen de vlugge jongen als een tijger naar het leer sprong en het met zijn hoofd in het net werkte.

Het tumult was onbeschrijfelijk. Hoeden, petten, stokken, regenmantels enz. vlogen de lucht in en zelfs papa's hoofddeksel werd door een brutalen kwajongen omhoog

geworpen. Een paar vroolijke jongelui grepen den onthutsten vader beet en voerden met hem een rondedans uit, totdat hij buiten adem was.

Op dit oogenblik kondigde de scheidsrechter het einde aan. Als één man stormde het publiek het veld in en droeg den maker van het doelpunt in triomf naar de kleedtent. En een gevoel van trots kwam in den strengen vader op, toen hij zag, hoe populair zijn oudste was. En van af dien tijd, Ziska, was het voetbalverbod opgeheven, terwijl papa daarna geen enkelen wedstrijd oversloeg. Nu jij en dan ik!'

'Als dat allemaal waar is, wat jij daar verteld hebt, dan is het werkelijk een sterk staaltje. Nu begint mij de lust te bekruipen die Bengalivoetballers in actie te zien'.

'Ga den wedstrijd bijwonen en je zult sensationeele dingen beleven!'

De reeds lang verwachte middag brak aan. Bij duizenden kwamen de voetballiefhebbers opdagen en een

uur voor den aanvang van den wedstrijd waren alle rangen reeds dicht bezet. Men was ten zeerste benieuwd naar het spel der roemruchtige Britsch-Indische gasten, die straks tegenover Hercules, de sterke kampioensploeg, geplaatst zou worden. Reeds menig buitenlandsch elftal had de meerderheid der roodwitten moeten erkennen, zoodat de Bengaleezen het niet bepaald gemakkelijk zouden hebben.

Ziska, Leo, Kees, Hans Verwoert en neef Jaap namen plaats voor de overdekte tribune en wachtten geduldig op de komende dingen.

'Hemel, wat een menschen!' riep Ziska uit.

'Dat komt, doordat het voetbalspel zoo impopulair is!' grinnikte Kees.

Het duurde niet lang, of de Bengali-voetballers betraden, gevolgd door eenige supporters, het strijdperk.

'Jeetje, het is net, alsof zij zoojuist uit de Bombay-winkels van

Wassiamull en Nenumal Tarachand weggeloopen zijn!' spotte Kees.

'En toch moeten er studenten onder zijn', merkte Brandhorst op.

'Ziska, ik wil met je een weddenschap aangaan. Ik houd het op Hercules'.

'Goed, om een pond bruidsuikertjes!'

'Accoord. Zeg jongelui, ik trakteer vanavond op suikertjes'.

'Ik vind je wel wat voorbarig, Kees', zeide Brandhorst. 'Die Bengaleezen zien er goed getraind uit en ik heb zoo'n idee, dat zij op hun bloote voeten een behoorlijke snelheid kunnen ontwikkelen. Afgaande op den roep, die van hen uitgaat, moeten het verdienstelijke voetballers zijn. Ik hoop natuurlijk, dat onze kampioenen als overwinnaars uit het strijdperk zullen treden, maar over den uitslag ben ik niet bepaald gerust!'

'O jee, Kees, daar gaat je suikergoed', plaagde Hans.

‘Ik moet het eerst zien, eer ik het geloof. Hercules, dat Singapore en Selangor zoo overtuigend sloeg, zal met Calcutta ook korte metten maken!’

Op hetzelfde oogenblik liet de scheidsrechter het aanvangssignaal hooren, hetgeen een enorm gejuich uit de menigte deed opstijgen.

De supporters der gasten verlieten het veld en gingen vlak achter Leo en zijn gezelschap zitten.

Al dadelijk bleek, dat Brandhorst zich niet vergist had, want de donkere Bengaleezen ontpopten zich als waardige tegenstanders van het rood-witte kampioenselftal, dat tenslotte een onverwachte nederlaag leed. Spannend was de strijd, zoodat iedereen door het boeiende spel zijn omgeving vergat.

Toen de referee het einde aankondigde, trok Ziska aan Kees' rechteroor en riep verheugd uit: ‘Dat had je niet gedacht, hè!’

Daar viel haar oog op het doodsbleeke gezicht van Hans Verwoert.

‘Allemachtig, Leo, wat mankeert Hans!’

Verschrikt keken de vrienden naar den jongen ingenieur, die levenloos tegen den schouder van zijn neef leunde.

Deze gebeurtenis verwekte natuurlijk een geweldige opschudding, vooral toen bleek, dat de ziel het jeugdige lichaam reeds ontvloden was.

Commissaris Lefsky, door Kees zeer oneerbiedig de Rooie genoemd, was op het terrein aanwezig; hij werd onmiddellijk met het gebeurde in kennis gesteld. De politieman begaf zich snel naar de noodlottige plek en riep om een dokter. Een der toeschouwers baande zich een weg door de talrijke omstanders, vragende, wat er aan de hand was.

‘Is u dokter?’ vroeg Lefsky.

De andere knikte.

‘Mag ik u dan verzoeken dezen bewusteloozen jongeman in gindsche tribune te onderzoeken?’

‘Natuurlijk. Wie helpt hem daarheen dragen?’

Behulpzame handen waren er genoeg en weldra kon de dokter zijn onderzoek beginnen.

Na verloop van eenige minuten stond de arts uit zijn knielende houding op, terwijl hij zich het hoofd ontblootte, welk voorbeeld door alle aanwezigen gevolgd werd.

‘De arme man is niet meer’, zeide de arts. ‘Hoogstwaarschijnlijk is hij aan een hartverlamming gestorven’.

‘Pardon, dokter, u zegt hoogstwaarschijnlijk, u is er dus niet zeker van?’ vroeg Brandhorst.

Toevallig was de dokter een echte Indo-hater.

‘Wat heb jij met de zaak te maken?’, vroeg hij barsch.

‘Ach, dokter, maakt u zich maar niet kwaad. Die man verbeeldt zich een detective te zijn en denkt natuurlijk, dat er een misdaad heeft plaatsgehad’, schamperde Lefsky.

‘Zeg, als er één verbeelding heeft, dan ben jij het’, barstte Kees los. ‘Hij heeft meer dan eens bewezen de beste speurder van Indië te zijn, terwijl jij tot dusverre alleen maar muskieten gevangen hebt!’

‘Kwajongen, pas op je woorden, want ik ben in functie!’ dreigde de commissaris.

‘Dat laat mij plombière. Als.....’

Brandhorst legde zijn kameraad met een handgebaar het zwijgen op.

‘Mijnheer Brandhorst’, mengde neef Jaap zich in het gesprek, ‘is u van oordeel, dat Hans door een misdadige hand gevallen is?’

Leo haalde de schouders op.

‘De heeren zullen mij misschien uitlachen, maar mijn instinct zegt mij, dat hier een moordenaar aan het werk geweest is!’

‘Dan mijnheer Brandhorst heb ik, als naaste bloedverwant van den doode, de eer u op te dragen den misdadiger op te sporen! Als u succes hebt, krijgt u een honorarium van vijfduizend gulden!’

‘Ik neem uw opdracht gaarne aan en begin met u te verzoeken het lijk in het Militaire Hospitaal te laten schouwen’.

‘Uw wensch zal vervuld worden’.

‘U geeft mij met andere woorden een brevet van onbekwaamheid’, stoof de dokter op.

‘Neen, dokter’, antwoordde Brandhorst. ‘Wat u misschien over het hoofd gezien hebt, wordt wellicht door een anderen arts gevonden. Geen haar op mijn hoofd heeft er aan gedacht u te kwetsen’.

‘Ja, dokter, wat der politie niet lukt, wordt altijd door mijn kameraad tot een goed einde gebracht, vraag het maar aan den heer Lefsky!’ riep Kees uit. ‘Waarom zouden er geen officieren van gezondheid zijn, die verder kijken dan uw neus lang is’.

Zonder een woord te zeggen sloeg Leo zijn rechterarm om Kees' middel en trok hem naar den uitgang van de tribune; gedwee ging de onverbeterlijke jongeling mee.

Overeenkomstig Leo's verzoek werd kort daarop het lijk in het hospitaal aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen, doch zonder succes.

‘Leo, zou jij je toch vergist hebben?’ vroeg Kees.

‘De tijd zal het leeren’, was het laconieke antwoord.

Hoofdstuk III.

Op een mooien avond zaten de Hansens met hun huisgenooten in de voorgalerij van den maneschijn te genieten.

Men sprak over koetjes en kalfjes, totdat Kees zijn makker de vraag stelde, of er nog licht in de duistere zaak was gekomen.

'Nog altijd niet, Kees', was het antwoord.

'Laten wij nu eens veronderstellen, dat er inderdaad een misdaad heeft plaatsgehad. De moordenaar moet dan, òf uit wraak-, of uit hebzucht gehandeld hebben. Het eerste motief kunnen wij gerust uitschakelen, want Hans behoorde tot de gelukkigen, die geen enkelen vijand hebben. Vanzelf komt de vraag naar voren, wie het meeste belang had bij Verwoert's dood. En dan luidt het antwoord:

zijn neef Jaap! Wie zat gedurende de match naast den armen Hans? Alweer neef Jaap!'

'Je redeneering is niet kwaad, maar het bewijs, dat neef Jaap de schuldige is, is daardoor niet geleverd'.

'Kees, jij zat toch ook naast Hans en stel je nu eens voor, dat men jou van de misdaad betichtte. Het feit, dat neeflief Leo opdroeg de zaak te onderzoeken, pleit toch in zijn voordeel!' meende Ziska.

'Dat kan ik zoo grif niet aannemen. Misschien was het juist een poging om de politie een rad voor de oogen te draaien. Ik hoop toch niet, Leo, dat jij er in geloopen bent?'

'Neen, Kees. De mogelijkheid, dat Jaap er meer van weet, blijft bestaan en daarom heb ik hem al dadelijk laten beschaduwen. En je weet, dat onze onvolprezen vriend Wim Sopamena op dat gebied zijn sporen verdiend heeft!'

'Zoo, zit Tjeroeroet hem op de hielen! Dan mag die Jaap wel oppassen!'

‘O ja, Zis’, zeide Brandhorst tot zijn verloofde, ‘je zult er wel geen bezwaar tegen hebben, dat ik voor een weekje op reis ga’.

‘Natuurlijk niet. Ik zal maar niet vragen, waarom je ons zoo plotseling gaat verlaten.....!’

‘Neen, meisje, doe dat maar niet’, viel Kees haar in de rede, ‘want dan moet je weer hooren, dat het hem vreeselijk spijt op die vraag geen antwoord te kunnen geven, aangezien hij den tijd daartoe nog niet gekomen acht enz., enz., enfin, het gewone praatje!’

Ziska lachte.

‘Maar Kees, als Leo het niet raadzaam acht ons omtrent zijn plannen in te lichten, dan hebben wij ons eenvoudig daarbij neer te leggen. Ik begrijp niet, dat jij je daaraan ergert!’

‘Ik vind het nu eenmaal een onhebbelijke gewoonte om zich maar steeds in een sluier van geheimzinnigheid te hullen en dat tegenover zijn besten vriend!’

‘Nieuwsgierigheid je naam is..... man’, spotte Brandhorst.

‘Ach man, ik wou, dat je op de Tjeremai zat met je geheimzinnigheid!’

‘Ben je boos, Kees?’

‘Neen, zoo kinderachtig ben ik niet. Bovendien weet je heel goed, dat ik toch nooit woedend op je kan worden en daarvan profiteer je maar al te dikwijls!’

‘Kees, wat sla je weer door. Luister eens even. Tjeroeroet is uit de stad, ik moet morgen al op reis gaan, zoodat jij spoedig hier de eenige vertegenwoordiger bent van ons detective-bureau. Daarom wilde ik je verzoeken alle komende voetbalwedstrijden bij te wonen en je oogen en ooren goed open te houden. Vooral zou ik het zeer op prijs stellen, indien je eens de edele bokskunst wilde beoefenen. Ik heb uit zeer goede bron vernomen, dat Lefsky een verdienstelijke bokser is en, aangezien jij geen gelegenheid voorbij laat gaan om hem te sarren, is de mogelijkheid

niet uitgesloten, dat hij je vandaag of morgen volgens alle regelen der kunst een paar opstoppers verkoopt!'

'Dat moest die Rooie eens probeeren! Wat, bokst hij? Wel, wel, dat is een pracht-gelegenheid om hem eens in den ring te ontmoeten!'

'Wees voorzichtig, Kees, Lefsky heeft een Europeesche boksschool doorloopen!'

'Nu ja, wat zou dat. Doodslaan zal hij mij toch niet! Als ik hem niet sla, dan heet ik geen Kees meer!'

'Dan zal ik je Kee noemen', zei Ziska lachend.

'Lach niet, mensch. Instede van treurig gestemd te zijn nu je verloofde je gaat verlaten, zit je nog grapjes te verkoopen ook. De liefde zit er bij jou ook niet diep in!'

'Als Kees tegen zijn rooden vriend bokst, dan ga ik een kijkje nemen!' riep het meisje uit.

De komst van den djongos, die aankondigde, dat het avond-eten opgediend was, maakte aan het gesprek een einde.

Onder de auspiciën van de sportvereeniging ‘Olympic’ hadden in het Deca-park eenige bokswedstrijden plaats. Als hoofdpartij was aangekondigd een match tusschen den Bataviaschen kampioen Lefsky en den Bandoengschen neger Iron Coal. Ook Kees bevond zich onder de talrijke toeschouwers.

Toen de donkere Bandoenger den ring betrad, werd hij hartelijk toegejuicht. Het ebbenhouten lichaam zag er goed getraind uit, terwijl de gespierde armen een buitengewone kracht verrieden. Zijn tegenstander daarentegen maakte geen grootschen indruk met zijn magere en opvallend lange ledematen.

‘Ik geloof nooit, dat Lefsky het tegen den neger kan bolwerken’, merkte een opzichtig gekleed jongmensch op. ‘Tien tegen een, dat hij het tegen den zwarte aflegt!’

‘Is u daar zoo zeker van?’ vroeg een grijze heer, terwijl hij den spreker spottend aankeek.

‘Mijnheer, laten wij er niet over

twisten. Ik wed op den zwarte en u op den rooie. Aangenomen?'

'Accoord. Hoeveel hebt u er voor over?'

'Honderd gulden? Ja? Welnu, zet u de honderd pegels maar alvast klaar'.

'Niet te voorbarig zijn, waarde vriend. Boksen is een kunst en degene, die Lefsky eens aan het werk heeft gezien, kan niet ontkennen, dat hij een uitstekende school heeft doorloopen'.

'Nous verrons, monsieur, nous verrons!'

'Iron Coal klaar? Lefsky klaar?' klonk plotseling de stem van den scheidsrechter. 'Boksen!' Het gevecht was begonnen!

Als een panter vloog de neger op zijn tegenstander af, zijn vreeselijke rechtervuist doorkliefde de lucht, doch de Rooie, die den zwarte geen oogenblik uit het oog verloren had, bukte zich bliksemsnel zoodat hij niet getroffen werd. Zoo hevig was de slag, dat de aanvaller tegen de touwen tuimelde! Een enorm gejuich

steeg uit het publiek op. De tweede attaque had evenmin succes. Keurig ontweek Lefsky den hem bedreigenden handschoen en ging plotseling zelf tot het offensief over. Een schijnstoot met links, een dito met rechts en toen werd de neger zoo zwaar door een linksche-directe op den neus getroffen, dat dit lichaamsdeel onmiddellijk zwaar begon te bloeden. Een waar Indianengebrul begroette den succesvollen slag!

De neger, die begreep, dat hij tegenover een geschoolden bokser stond, werd voorzichtiger en bepaalde zich voorloopig tot verdedigen. Om den neger loopende, trachtte de Rooie hem tot een aanval te verleiden, doch vergeefs; Iron Coal liet zich niet vangen.

In de tweede ronde veranderde de blanke van tactiek. Alle dekking verwaarloozende, hamerde hij ongenadig op zijn tegenstander los, die zich ook niet onbetuigd liet. Eensklaps zakte Lefsky, schijnbaar zwaar op den kin getroffen, in elkaar. Bij

den negenden tel stond hij langzaam op. Als een wervelwind vloog de zwarte na het commando ‘boksen’ op den hulpeloozen man af. Juist, toen de neger dezen den genadeslag wilde toedienen, redde de Rooie zich door een onberispelijken side-step uit de gevaarlijke situatie. Meteen schoot zijn linkervuist uit en trof zijn tegenstander hevig op den maag. Even kromp Iron Coal ineen en liet de vuisten zakken. Onmiddellijk zat de Rooie hem op de huid en een ontzettende swing zond den Bandoenger naar het droomenland. Tot groote woede van het opzichtig gekleede jongmensch was de ebbenhoutkleurige athleet geslagen!

Luide door het publiek toegejuicht stapte de overwinnaar parmantig het strijdperk rond. Daar viel zijn oog op onzen vriend Kees en een duivelsch plan rijpte in zijn brein. Hij maande het publiek tot stilte en sprak het volgende:

‘Dames en heeren, ik dank u allen hartelijk voor uw applaus. Ik wilde

u echter wat vragen: Is er wellicht iemand onder u, die mij mijn titel van kampioen van West-Java durft betwisten? Niemand? En toch weet ik, dat er een toeschouwer is, die in mij geen kampioen ziet. Het is die mijnheer daar!'

Meteen wees hij op Kees. Deze stak echter kalm een sigaret op en deed net, alsof de geheele zaak hem niet aanging.

'Mijnheer Van Berg', hernam de Rooie, 'als gij een man zijt, dan zegt gij, wat gij van mij denkt!'

'Ik heb van mijn leven nog nooit zoo'n lef-maker ontmoet!' was het prompte antwoord.

'Goed zoo!' klonk een schelle jongensstem.

'Ik herhaal mijn vraag: Ben ik in uw oog West-Java-kampioen of niet?'

'In het land der blinden is één-oog koning!'

Een onbedaarlijk gelach brak los.

'Kees van Berg, ik daag je nu uit tot een boksmatch van tien ronden.

Als je het niet aanneemt, dan ben je een groote lafaard'.

Allen keken in spanning naar Kees, die een enorme rookwolk uitblies.

'Ik weet niet, wie een grooter lafaard is. Jij weet, dat ik op het gebied van boksen een nieuweling ben en, waar jij een oude ringrot bent, zal de uitslag niet twijfelachtig zijn. Als je een jiu-jit-siu-partijtje ambieert, dan ben ik je man, tenminste, als je die Japansche vechtkunst behoorlijk beoefend hebt'.

'Daar heb je nu weer zoo'n Indo. Als het er op aankomt, dan krabbelt hij terug!' sarde Lefsky.

'Dat zal ik je betaald zetten', riep Kees uit, terwijl hij opstond. 'Laten wij afspreken, dat het boksreglement voor mij niet geldt; ik beloof je, niet onder den gordel te raken'.

'Top', zei Lefsky, die al lang blij was, dat hij Kees tusschen de touwen kreeg.

Kees begaf zich naar de kleedkamer en betrad eenige minuten later den ring.

Voordat het gevecht begon, trok Kees zijn schoenen uit.

Weldra stonden de twee tegenstanders tegenover elkaar. Lefsky liep dadelijk hard van stapel, slag op slag werd door hem toegebracht, doch Kees, die een ware meester in het mentjak- of poekoelan-spel was, bepaalde zich tot het ontwijken van de hem steeds bedreigende vuisten. Dit scheen niet in den smaak van eenige toeschouwers te vallen, althans men hoorde hier en daar gejouw en zelfs gefluit.

'Ja, menschen', riep Lefsky uit, terwijl hij zijn felle aanvallen een oogenblik staakte, 'hij vecht beter met zijn mond'.

'Pas op je boerengezicht', schreeuwde Kees en meteen diende hij met de muis van zijn rechterhand den gehaten man zoo'n krachtigen slag toe, dat diens linkerwang openscheurde en het bloed rijkelijk uit de versche wonde vloeide.

Lefsky bewees, dat hij niet voor niets een goede boksschool had door-

loopen, want hij verloor geen oogenblik zijn bedaardheid en begon Kees door den ring te drijven. Ofschoon deze zich keurig verdedigde, kon hij niet verhinderen, dat zijn rechteroog gesloten en zijn bovenlip gespleten werd.

Een seconde later ging de gong.

De tweede ronde werd Kees haast noodlottig.

Juist stonden de beide kemphanen met opgeheven vuisten tegenover elkander, toen plotseling een spottende stem uitriep:

'Zou men, eh, niet zeggen, eh, dat mijn waarde, eh, vriend Van Berg, eh, op een cycloop lijkt?'

Kees keek vreemd op, toen hij deze woorden hoorde.

Wat was dat? Bevond zijn doodsvijand Van Stelten*) zich onder de toeschouwers?

Kees trachtte den spreker te ontdekken, waardoor hij zijn tegenstander uit het oog verloor. Lefsky nam

*) Zie 'Het Spookhuis van Tg.-Priok' en 'De schrik der Don Juans'.

onmiddellijk zijn kans waar en raakte Kees zuiver op de kaak; als een zoutzak zakte de getroffene in elkaar.

Kees had een gevoel, alsof hij in een diepen afgrond stortte; toch hoorde hij duidelijk het tellen van den scheidsrechter. De Indo bleek echter een taaie rakker te zijn, want reeds bij den zesden tel kwam er beweging in de roerlooze gestalte en toen de arbiter tot negen had geteld, stond Kees, hoewel wat onvast, op zijn beenen. Zijn blik was echter nog beneveld, maar toch onderscheidde hij in zijn nabijheid de silhouet van een man.

'Dat is natuurlijk Lefsky, die er een eind aan gaat maken', dacht Kees, 'ik moet hem vóór zijn'.

En met inspanning van alle krachten bracht hij de schim zoo'n slag toe, dat deze ruggelings achterover viel.

Een onbedaarlijk gelach steeg uit de toeschouwers op tot verbazing van Van Berg, die minstens een applaus verwacht had.

Eenige seconden later was zijn oog weer helder en toen zag hij, wat de uitbarsting van vroolijkheid had veroorzaakt: instede van den Rooie, had hij..... den scheidsrechter gevloerd! Met water en vlugzout werd de arme man weer bijgebracht.

'Ik disqualificeer Van Berg wegens het neerslaan van den scheidsrechter', riep de arbiter woedend uit, toen hij van den schrik bekomen was.

'Dat kan ik niet accepteeren', zeide Lefsky. 'Ik vecht, totdat er een beslissing gevallen is'.

Kees had zich intusschen volkomen hersteld.

'Wat een edelmoedige tegenstander ben jij toch', spotte hij. 'Zal ik je wat zeggen? Jij denkt de overwinning al in den zak te hebben, maar ik ben bang, dat jij je leelijk vergist. Ik waarschuw je goed uit je oogen te kijken, want ik ben van plan er een eind aan te maken'.

'Het is gek, maar ik ben van plan hetzelfde te doen. Ik weet natuurlijk

niet, wat jij in je schild voert, maar ik geloof niet, dat mij nog iets kan overkomen, want ik ben er zelf bij, niet?'

'Dat is juist het ongelukkige van de geheele zaak! Maar wij hebben genoeg gepraat, laten wij het gevecht hervatten'.

De mokkende scheidsrechter gaf het sein tot den aanvang. Kees scheen opeens een heilig respect voor Lefsky's vuisten te hebben, want hij retireerde voortdurend tot groot ongenoegen van de meeste toeschouwers, die hun verontwaardiging niet onder stoelen of banken staken.

En toen gebeurde het. Kees stormde op den commissaris af en sprong met uitgespreide beenen over zijn tegenstander. Op het oogenblik, dat hij boven den Rooie in de lucht zweefde, trof hij met den binnenkant van zijn voeten Lefsky's slapen met zooveel kracht, dat deze zonder een kik te geven languit op het canvas viel. Ook Kees maakte een leelijke tuimeling, doch hij stond weer op

en bleef, zwaar hijgende, toekijken, hoe de commissaris uitgeteld werd.

Een geweldig applaus was Kees' belooning. De overwinnaar sprong fluks uit den ring en stelde zich aan den ingang op, waar hij de zich verwijderende toeschouwers scherp opnam. Van Van Stelten was echter geen spoor te ontdekken!

Kees keerde teleurgesteld naar den ring terug om zijn handdoek te halen en trof daar den inmiddels bijgekomen Lefsky in een toestand van razernij aan. Toen deze Kees in het oog kreeg, wilde hij hem aanvliegen, hetgeen eenige omstanders gelukkig wisten te beletten. Na een spottenden blik op den Rooie geworpen te hebben, verdween Van Berg in de richting van de kleedkamer.

Een half uur later kwam Kees thuis. Hij wilde ongemerkt naar zijn paviljoen sluipen, doch de stem van Brandhorst riep hem toe even in de voorgalerij van het hoofdgebouw te komen, aan welke uitnoodiging hij onmiddellijk gevolg gaf.

‘Hallo, ouwe jongen, hoe gaat er mee? Ik ben net terug van mijn reis! Maar, wat zie je er uit. Aha, ik weet het al: je hebt een paar souvenirs van Lefsky gekregen!’

‘Arme Kees’, riep Ziska uit, ‘wat zie je er toegetakeld uit. Hoe komt dat?’

‘Door the noble art!’

‘The noble art? Wat bedoel je daarmee?’

‘Wel, the noble art of self-defence!’

‘Ik begrijp er niets van. Welke edele kunst bedoel je?’

‘Hij heeft gebokst, Zis!’ antwoordde Leo.

‘O jee en, natuurlijk heeft Kees het met glans gewonnen!’

‘Dat zal wel ironisch bedoeld zijn, maar ditmaal heb je het eens goed geraden!’

‘Ga zitten, Kees, ga zitten en biecht eens eerlijk op’.

‘Nieuwsgierigheid, uw naam is nog altijd..... vrouw. Maar ik vertel het lekker niet!’

‘Dan zal Leo het voor je doen’.

‘Leo? En die zat nog in den trein, toen ik den Rooie de grootste teleurstelling van zijn leven bezorgde’.

‘Dat doet er niet toe. Lieve Brandhorst, het woord is aan jou!’

‘Ik zal het probeeren. Kees ging naar den bokswedstrijd om Lefsky eens aan het werk te zien, nietwaar Kees?’

Deze knikte.

‘Zooals ik verleden week in de krant las, zou de bekende Iron Coal als zijn tegenstander fungeeren. Nu heeft de neger het boksen hier op Java beoefend, terwijl Lefsky een vermaarde Hollandsche boksschool heeft doorloopen. Het resultaat was, natuurlijk, dat de Rooie zijn tegenstander sloeg. Lefsky moet Kees onder de toeschouwers opgemerkt hebben en toen op het duivelsche denkbeeld gekomen zijn om hem tot een bokspartijtje te verleiden. Kees, de driftkop, vloog er natuurlijk in, sprong in den ring en bond het ongelijke gevecht aan. Ik moet echter

bekennen, dat het mij een raadsel is, hoe hij de match tot een goed einde heeft kunnen brengen!'

'Zoo, is er eindelijk iets, dat boven je petje gaat! Wel, dat doet mij een mammoeth-achtig genoegen'.

'Het staat bij mij vast, dat je niet gebokst hebt, want dan had je het glad afgelegd. Toe Kees, wees nu niet zoo flauw en vertel eens verder!'

'Je verdient het feitelijk niet, maar ik zal genade voor recht laten gelden. Weet je, op welke wijze ik hem geslagen heb, Leo? Ik heb zijn vlammend hoofd tusschen mijn voeten gesandwicht'.

'Ah, nu begrijp ik het. Jij mocht je eigen vechtwijze bepalen en toen heb je hem met je beroemden sprong buiten gevecht gesteld!'

'Precies. Maar toch scheelde het een haartje, of ik was knock-out geslagen. Luister maar eens even'.

Kees sneed natuurlijk geweldig op en eindigde het relaas van zijn heldendaden met een dreigement aan

het adres van den drommelschen Van Stelten.

Op dit oogenblik wist Ziska ongemerkt te verdwijnen.

‘Je had anders al dadelijk met dien fat kunnen afrekenen’, meende Leo.

‘Maar man, ik vertelde zooeven toch, dat hij spoorloos geëclipseerd was’.

‘Is het misschien mogelijk, dat hij tijdens de match de plaat gepoetst heeft?’

‘Neen, dat is uitgesloten, want toevallig kraken de bamboedeuren, die toegang geven tot de boksarena van de “Olympic”, zeer hoorbaar en ik heb dat hinderlijke geluid gedurende den wedstrijd geen enkele maal gehoord’.

‘Dan, beste Kees, heb je een schoone gelegenheid om Van Stelten een verzoling toe te dienen ongebruikt voorbij laten gaan’.

‘Maar hij was toch nergens te vinden!’

‘Heb je ook **onder** den ring gekeken, Kees?’

‘Wel, pot-vol-blomme, daar zeg je wat. Wat ben ik toch een groote ezel!’

‘Zelfkennis is toch maar alles’, riep Ziska uit, terwijl zij met een doos watton en een flesch boorwater binnentrad.

‘Zeg, begin je alweer! Maar, wat ga je doen?’

‘De wonden van mijn asinusje en vooral het gesloten vensterglas eens flink onder handen nemen’.

‘Ziska, je bent een engel en als je niet reeds lang onwankelbare trouw aan mijn vriend Brandhorst gezworen had, dan zou ik je met een klinkenden zoen vereerd hebben. Maar helaas, men kan in dit aardsche tranendal niet alles doen, wat men graag verlangt. Daarom Ziskie moet de grootste belooning, waarmede ik een vrouw gelukkig kan maken, achterwege blijven’.

‘Schei uit, malle vent. Straks bokst Leo je andere patrijspoort nog dicht!’

Lachend onderwierp Kees zich aan de zorgvuldige behandeling van het schoone meisje.

Hoofdstuk IV.

De Holland-Indië-vliegers waren in aantocht.

Heel Batavia had het over niemand anders dan over Van der Hoop, Van Weerden Poelman en Van den Broeke en zelfs de kwaadsprekers en - spreeksters vergaten voor een tijdje de ware of gefantaseerde gebreken en tekortkomingen van vrienden en kennissen rond te bazuinen.

‘Op, naar Tjililitan om de luchthelden te begroeten!’ riep Kees een dag vóór de aankomst van de koene vliegers zijn huisgenooten toe. ‘Ik zal een Hudson bestellen; jammer, dat onze waarde vriend Tjeroeroet uitstedig is’.

‘Dat je een auto voor ons bestellen wil, vind ik heel aardig van je, waarde Kees, maar je moet niet

verwachten, dat wij daarin tot aan het vliegveld rijden', zeide Leo.

'Nou gaat mijn pijp uit', antwoordde Kees, 'waarvoor heb je dan een benzine-verslinder noodig?'

'Dat zal ik je even uitleggen. Ik ken op Meester-Cornelis een gastvrije familie, die op het niet onaardige denkbeeld is gekomen om op den gedenkwaardigen dag een pic-nic te organiseeren. De auto kan ons dan tot het huis van onzen gastheer brengen; daarna komen onze beenen aan de beurt!'

'Maar waarom moeten wij ons noodeloos vermoeien, terwijl wij toch op zoo'n gemakkelijke wijze ons doel kunnen bereiken?'

'Ja, Kees, het strookt nu eenmaal niet met mijn plannen.....'

'Daar schiet mij iets te binnen. Zal ik je wat zeggen? Jij wenscht ongezien het vliegveld te bereiken en daarom moeten wij ons de beenen uit het lijf loopen'.

'Precies geraden, Kees'.

‘En vertel mij eens even, is Tjeroeroet al terug?’

Brandhorst knikte.

‘Nu is alles mij duidelijk. Willem is weer terug, ergo, moet neef Jaap ook in de buurt zijn. En wat doet deze hier? Wel, hij wil natuurlijk ook den Fokker zien landen’.

‘Ik bewonder je scherpzinnigheid, Kees’.

‘Nietwaar, ik heb soms ook heldere oogenblikken. Ik zal maar niet vragen, welke je plannen zijn, want het antwoord kan ik van tevoren al raden. Mijn arme onderdanen zullen het morgen weer zwaar te verantwoorden krijgen’.

‘Je kunt toch thuisblijven, Kees’.

‘Ben je mal. Als Van der Hoop landt, dan ben ik op het vliegterrein, begrepen?’

‘Zeg, Kees, de weg zal je niet al te lang vallen’.

‘Waarom niet?’

‘Er gaan een paar aardige kippetjes mee’.

‘Mag ik je er op attent maken, dat

ik verloofd ben. Mij kunnen zij dus niet meer aan den haak krijgen'.

'Het is nog de vraag, of ze je willen hebben', meende Ziska te moeten opmerken.

'Maar Kees, wij vergen heelemaal niet van je, dat je de jongedames het hof gaat maken. Op jou zal den aangenamen plicht rusten ze prettig bezig te houden'.

'Welnu, als het niet anders kan, dan zal ik mij maar weer opofferen. Ook dit heb ik gaarne voor de koene aviateurs over!'

'Je bent een brave kerel, Kees. Als ik wat te vertellen had, dan kreeg je van mij een vetleeren medaille'.

'Hou jij die decoratie maar voor je, hoor, ik moet er niets van hebben'.

Plotseling rinkelde de telefoon, die zich in de achtergalerij bevond. Brandhorst vloog naar het toestel toe en voegde zich eenige minuten later bij het gezelschap.

Kees keek zijn kameraad onderzoekend aan en was op het punt hem

een vraag te stellen, toen hij zich eensklaps bedacht. Zich tot Brandhorst's verloofde wendend, zeide hij.

‘Morgen zie je ze eindelijk vliegen, Zis’.

‘Ja, Kees, jij hebt het al zoo lang gedaan, dat jij mij dat genoegen ook eens mag gunnen’.

‘Die is raak, Kees’, lachte de heer des huizes.

‘Wie had na den val bij Philip-popel gedacht, dat het onverschrokken drietal Java nog bereiken zou’, ging Kees voort, ‘maar, waar een wil is, daar is een weg, zelfs door de lucht’.

Wederom rinkelde de telefoon. Ziska begaf zich naar het toestel en kwam weldra terug met de mededeeling, dat een jongedame Kees wenschte te spreken.

Wantrouwend keek deze het schoone meisje aan, doch zij keek zoo ongedwongen, dat hij gerust gesteld naar de achtergalerij snelde.

‘Ja, hallo’, hoorden zij hem zeggen, ‘Kees Van Berg hier, oh, yes

- no, I am not Mr. Mountain, my name is Van Berg - zeg, ouwe kalongverslinder, als jij denkt mij voor den gek te kunnen houden, dan heb je het leelijk mis, begrepen! - Of je hier mag komen? Maar natuurlijk ben je welkom - je loopt alleen maar een groot gevaar, namelijk, dat ik je blank sla..... Of ik morgen je Ford wil leenen - neen, ik dank je, ik blijf liever gezond - nou, tot ziens dan op het vliegveld!'

'Dat was me een rare jongedame, die mij te woord stond. Jullie vrouwen zijn toch geboren tooneelspeelsters', barstte hij los. 'Met een stalen gezicht maken jullie de mannen maar wat wijs en de heeren der schepping laten zich maar kalm beetnemen'.

Deze uitval veroorzaakte een uitbarsting van vroolijkheid.

'Wie was het dan, Kees?' informeerde Leo.

'Ach, wat zijn we weer onbescheiden. Man, neem toch een voorbeeld aan mij. Men heeft je een paar

minuten geleden ook opgebeld, maar ik viel je niet met nieuwsgierige vragen lastig. Maar, als je het toch zoo graag weten wil: het was onze onsterfelijke vriend Tjeroeroet'.

'Wilde hij je zijn Ford leenen?'

'Ja, die brave Amboinees blijft altijd even attent'.

'Toe, Kees, vertel eens een paar Ford-moppen', smeekte Ziska.

'Neen, jongedame, dat doe ik nooit meer. Sedert de Ford van Tjeroeroet mij het leven gered heeft,*) dweep ik met dat merk. Maar ik zal je een raadsel opgeven. Weet je het verschil tusschen een Ford en een pisang?'

'Neen, Kees, dat weet ik niet'.

'Dan, Mevrouw Hansen, geef ik u den welgemeenden raad Ziska nooit een Ford te laten koopen, want ze mochten haar een pisang in de handen stoppen!'

'Bah, wat een flauwerd! Het is toch eigenaardig, dat alleen op de Ford glossen gemaakt worden'.

*) Zie 'De Schrik der Don Juans.

‘Zoo, denk je dat. Heb je de laatste mop op de Citroën al gehoord?’

‘Neen, Kees, vertel eens op!’

‘Een troep vroolijke jongelui kwam in een Citroën voor een bekend restaurant gereden met het onsympathieke plan om den boel op stelten te zetten, hetgeen hun eenige minuten later maar al te goed gelukte. De restaurateur, een kalme baas, verzocht even stilte en informeerde zoo luid mogelijk, of die mooie auto aan de heeren toebehoorde, hetgeen natuurlijk bevestigend beantwoord werd.

‘Dat kan ik niet gelooven’, zeide de restaurateur.

‘Wel man, wij hebben de sjente er voor’.

Maar, waarom geloof je het niet?’

‘Omdat het absoluut onmogelijk is om uit één citroen zooveel kwasten te krijgen!’

‘Hm, die mop heb je zeker ergens gelezen’, zeide Ziska.

‘Ach, mensch, je irriteert me weer. Weet je wat ik ga doen? Ik ga in

Morpheus' armen liggen. Goeden nacht, beste menschen, slaap lekker’.

Den volgenden morgen bescheen de zon een vreemd tooneel. Van alle kanten trokken talrijke Europeanen naar het vliegveld te Tjililitan, alwaar de Hollandsche luchthelden met den F VII verwacht wenden. Zij, die op hun gemak gesteld waren, begaven zich in auto's naar het landingsterrein, doch velen hadden er een stevigen marsch voor over om van het zeldzame schouwspel te kunnen genieten. Heel wat dames verknoeiden hun elgante schoenen op de voor hen zoo ongewone kampoengwegen, terwijl de welgevormde beenen de ongewone inspanning niet ongestraft verdroegen. Vooral de eenvoudige dessalieden keken zich de oogen uit en menige spottende blik werd geworpen op de zich moeizaam voortslepende schoonen.

Ook het gezelschap, waarbij zich de Hansens en hun huisgenooten hadden aangesloten, was tijdig opge-

broken. Leo en Kees hadden zich onherkenbaar vermomd, wat voor laatstgenoemde een reden te meer was om op de dames en vooral op de bakvischjes van zijn ‘compagnie’, zooals hij het clubje vrij oneerbiedig betitelde, zijn plaagzucht bot te vieren.

Reeds dadelijk kreeg hij het aan den stok met een aardig meisje van duizend weken. Kees had haar namelijk wijsgemaakt, dat hij speciaal was overgekomen om als haar ridder te fungeeren.

‘Maar ik ken u niet eens’, was het hooghartige antwoord.

Daar herinnerde Kees zich tot zijn schrik, dat hij verzuimd had zich aan de jongedame voor te stellen. Wat een majesteitsschennis!

‘Mejuffrouw, ik vraag u duizendmaal excuus’, riep hij zeer ernstig uit, ‘ik heb den onvergeeflijken blunder begaan mij niet aan u voor te stellen. Mag ik alsnog mijn fout herstellen? Welnu, ik ben Udo von Koembang, die u zal verdedigen

tegen alle draken, welke wij onderweg mochten ontmoeten en wel met dit zwaard!'

Meteen haalde hij zijn zakmesje te voorschijn, terwijl hij midden op den weg een krijgsdans uitvoerde met het gevolg, dat hij bijna door een naderende auto aangereden werd; alleen door krachtig remmen wist de bestuurder erger te voorkomen.

'Haal je kunststukken op een dansvloer uit, maar niet hier, idioot!' riep de automobilist woedend uit.

'Als ik met uw zuster mag dansen, heel graag', was het prompte antwoord.

'Brutale kwajongen, let op je woorden, anders zal ik je mores leeren!'

'Mag ik me effe voorstelle? Ik ben Old Shatterhand II en zal u dood slaan!'

Woedend verliet de automobilist zijn plaatsje achter het stuur en ging vlak voor Kees staan.

'Vooruit, blaag, begin nu eens te slaan!'

‘Nu sla ik je niet, want ik zeg maar: een man een man, een woord, een woord!’

‘Ik begrijp er niets van’.

‘Neen, niet iedereen is bevattelijk. Ik zal het je even uitleggen. Ik heb gezegd, dat ik je dood zal slaan. Maar nu ben je nog levend, derhalve moet ik mijn handen nog thuishouden. Wil derhalve eens terugkomen, als je dood bent?’

‘Loop rond, snotneus!’ riep de vreemdeling uit, toen hij begreep, dat hij voor het lapje gehouden werd.

Spottend wierp Kees hem een kushandje toe.

‘Och, och, wat zijn wij weer intens flauw’, riep Ziska uit, ‘de arme man is spinnijdig!’

‘Wel, dan heb ik mijn doel bereikt. Dat komt er van, als men de menschen voor idioot uitscheldt. En hij mag nog blij zijn, dat ons gezelschap zooveel aardige dames telt, anders had zijn gezicht er op dit oogenblik beslist idioot uitgezien!’

‘Daar heb je den vechtersbaas

weer. Udo, Udo, wanneer word je toch verstandiger!'

'Ziska, beste meid, ik kan mij tot mijn spijt niet langer met je bezighouden, want ik heb hier veel te aardig gezelschap'.

Al pratende en lachende bereikten zij een kampongweg, welke door onbebouwde sawahs liep.

Op dit oogenblik naderden, luid bellende, eenige fietssters.

'Opzij, dames en heeren', riep Kees uit, 'daar komt de fiets-compie!'

Allen gaven aan dit verzoek gevolg, behalve een knaap van ongeveer elf jaar, die de onhebbelijkheid beging een der jongedames van haar rijwiel te duwen, zoodat zij in den gelukkig niet al te natten sawah viel.

Galant als altijd was Kees er als de kippetjes bij om het onfortuinlijke meisje de behulpzame hand te bieden. Toen Van Berg haar overeind geholpen had, zag hij twee dikke tranen langs haar wangen biggelen.

'Maar, juffrouw', informeerde hij

verschrikt, ‘heeft u zich zoo erg bezeerd?’

‘Pijn heb ik niet’, snikte zij, ‘maar nu is mijn nieuwe japon bedorven!’

Kees was voor het eerst van zijn leven sprakeloos!

Eerst, toen de jongedame wegreed, vond hij zijn spraak terug.

Hoofdschuddend keek hij haar na en mompelde. ‘Met die vrouwen is toch niets te beginnen!’

Na een vermoeienden marsch bereikte het gezelschap eindelijk het doel van zijn tocht, alwaar reeds een dichte haag van belangstellenden het vliegveld omzoomde.

Juist toen Kees en de zijnen langs de omheining wandelden, snorden vier Havilands de lucht in, toegejuicht door de talrijke kijklustigen.

‘Vindt u het geen keurig gezicht?’ vroeg het enthousiaste bakvischje, terwijl zij op de vliegtuigen wees.

‘Ja, juffer, ons kranig vliegerscorps mag er wezen, maar toch word ik verdrietig gestemd, als ik die vliegmachines zie?’

‘Waarom!’

‘Wel, Ik kan maar niet begrijpen, waarom men aan vreemde vliegtuigen de voorkeur geeft, terwijl Fokker toch heunch niet voor zijn buitenlandsche concurrenten behoeft onder te doen. Vind je ook niet, Brandie?’

Omdat hij geen antwoord kreeg, keerde Kees zich om, doch van Brandhorst was geen spoor te bekennen, terwijl bij navraag bleek, dat niemand hem had zien verdwijnen.

‘Hij is natuurlijk iets op het spoor’, bromde Kees. ‘En ik mag er natuurlijk niets van weten’.

Hij was hierdoor zoo uit zijn humeur, dat hij een katjang-arab-verkooper, die hem zijn waar aanprees, flink afsnauwde. Met een grijnslach verdween de Arabier, die niemand anders was dan de Amboinees Sopamena.

Al voortwandelende bereikte het gezelschap een rubbertuintje, waar men tot de ontstellende ontdekking kwam, dat de baboe, die de manden met ketoepads, pèsors en lontong bij

zich had, nergens te zien was. Dat was een tegenvaller voor de hongerige magen, vooral voor Kees, die de proviand reeds den geheelen morgen met verliefde blikken had aangekeken. Hij sloofde zich dan ook uit om de verdwenen schoone op te sporen en mocht tenslotte het genoegen smaken haar te vinden.

De aanval, welke toen op de proviand ondernomen werd, tart elke beschrijving: in een minimum van tijd was alles verorberd!

Het werd al later en later, maar Van der Hoop c.s. lieten nog steeds op zich wachten. En het was zoo heet, dat de meeste menschen een toevlucht zochten onder de boomen en in het struikgewas. Op allerlei manieren trachtte men den tijd te korten, de eene zong en de andere wist niets beters te doen dan de voorbijgangers te bespotten. Vooral een troepje jonge soldaten, sedert kort in Indië, scheen door de spotziekte aangetast te zijn. Toen de krijgshaftige figuur van een Amboineeschen

sergeant der marechaussees passeerde, kon een der spotvogels niet nalaten uit te roepen: ‘Tjonge, tjonge, wat een mooie jongen’, hetgeen natuurlijk ironisch bedoeld was met het oog op de donkere gelaatskleur van den krijgsman. Deze scheen echter scherpe ooren te hebben, want plotseling liep hij op den spreker toe en keek hem zoo doordringend aan, dat laatstgenoemde de oogen neersloeg.

‘Kan je niet salueeren, als je meerdere passeert?’ vroeg de Amboinees met rollende oogen.

De arme fuselier ging onmiddellijk in positie staan en bracht het militaire saluut.

‘Je zei zooeven iets heel vleiends van mij!’, vervolgde de sergeant, ‘Maar zou je denken, dat mijn vrouw op mij verliefd geworden zou zijn, als ik niet zoo'n mooie jongen was!’ Meteen verwijderde hij zich, terwijl de soldaten hem verbaasd nakeken. Vanaf dit oogenblik was hun spotzucht verdwenen.

Intusschen was Kees in een djamboe-monjetboom geklommen en zong zooiets van: Van der Hoop, Van der Hoop, ben je misschien op den loop; Van Weerden Poelman, het is hier heusch niet koel, man en Van den Broeke, dikke Van den Broeke, waar moet ik je toch zoeke!

Plotseling gilde hij: ‘Hoera, daar zijn ze, hoera, daar vliegen zij!’

Overal zag men menschen van onder de boomen vandaan, òf uit de struiken komen, maar hoe zij ook tuurden, de lang verwachte vliegmachine was nergens te ontdekken.

‘Zeg, schreeuwleelijk, waar is de F VII?’ hoorde Kees zich vragen.

‘Weet ik veel!’ was het antwoord, ‘ik kan 'em ook niet ontdekken’.

‘En je riep zooiets van: ‘daar vliegen je?’

‘O, bedoel je dat? Wel, kijk maar eens naar gindsche roofvogels, die zoo heerlijk door den blauwen aether zweven!’

Een onbedaarlijk gelach volgde op deze woorden, doch aan verwenschin-

gen ontbrak het ook niet, terwijl een paar driftkoppen den onverbeterlijken jongeling met droge aardkluiten bombardeerden.

Wederom klonk Kees' stem:

‘Fokker VII, Fokker VII, waar ben je toch gebleven?’

Eensklaps hield Kees de rechterhand beschermend boven de oogen, even zocht zijn scherpe blik den horizon af en toen uitte hij zoo'n doordringenden jubelkreet, dat wederom talrijke personen kwamen toeloopen.

‘Hoera, leve de luchthelden’, riep hij uit, terwijl hij zich naar beneden liet glijden.

Hij pakte de in de buurt staande Ziska beet en danste zoo snel met haar rond, dat zij dreigde te bezwijmen.

Toen het opgewonden jongemensch eindelijk tot bedaren was gekomen, wees hij naar een groote en vier kleine stippen, die snel naderden.

‘Misschien zijn het wel vrienden van je roofvogels’, grapte een oud

heertje, dat er nog altijd pleizier over had, dat hijzelf en zoovele anderen zoo lekker beetgenomen waren.

‘Neen, mijnheer, het zijn mijn Hollandsche vrienden, let u maar eens goed op!’

Eenige minuten van angstige spanning volgden en jawel, al duidelijker en duidelijker werd een groot vliegtuig, gevolgd door eenige Havilands, zichtbaar.

‘Waar gaan ze nu heen?’ vroeg de heer Hansen, toen de vliegtuigen naar links zwenkten.

‘Ze maken een slippertje naar Tandjong-Priok. Komt, dames en heeren, nu moeten wij goede plaatsen zien te veroveren vlak bij de plaats, waar de drie waaghalzen zullen neerstrijken’.

‘Waar blijft die Leo toch?’ informeerde Ziska.

‘O, die komt pas opduiken, als alles afgeloopen is’, antwoordde Kees. ‘Terwijl iedereen reikhalzend naar de F VII uitziet, loopt hij naar echte of vermeende misdadigers te

zoeken en vergeet zelfs zijn meisje. Dat belooft wat voor de toekomst. En de mogelijkheid is zelfs niet uitgesloten, dat hij zich deerlijk vergist'.

'Mijn Leo vergist zich nimmer! Willen wij wedden, dat hij het weer bij het rechte eind heeft?'

'Neen, met jou wed ik niet meer! Maar, wat is dat voor een beweging? De heeren zijn natuurlijk te innemend geweest en zijn thans door het dolle heen!'

Inderdaad, Kees had gelijk. Een troepje vroolijke klanten voerde uit pure vreugde over de behouden aankomst van de F VII een rondedans uit, als maar zingende:

'Wie hèf no bananaas todaai!'

'Een morgen hebben jullie geen stem', spotte Kees, terwijl hij verder liep.

Hij wist voor de leden van zijn gezelschap een mooi plaatsje te veroveren. Het geduld van de wachtenden werd niet op een zware proef gesteld, want weldra liet de machtige motor van de F VII zich hooren.

Van achter een groep boomen kwam de groote vliegmachine aanzweven, spontaan toegejuicht door de enthousiaste menigte.

Na eenige malen boven het vliegveld gecirkeld te hebben, daalde de Fokker op Java's bodem, waarmede de gevaarvolle reis volbracht was.

Het uitgelaten publiek sprong over de versperring en stormde op de koene aviateurs toe, die in triomf naar de tribune gedragen werden.

Plotseling ontstond er eenige beweging in de opeengepakte menigte, angstkreten deden zich hooren, terwijl eenige heeren zich bezig hielden met een roerlooze gestalte, die op den grond lag uitgestrekt. Een van hen toonde een ongemeene belangstelling voor den ongelukkige.

Het duurde niet lang, of de politie bemoeide zich met het geval. Men slaagde er spoedig in een officier van gezondheid te vinden, doch deze kon slechts den dood constateeren; volgens den arts was de man aan een hartverlamming overleden.

Een der omstanders haalde een vergrootglas te voorschijn en begon daarmede nauwkeurig het lijk te onderzoeken, tot groote verbazing van den arts, die bij een inmiddels toegeschoten commissaris van politie informeerde, wat dat allemaal te beteekenen had.

'Daar zullen wij wel achter komen', antwoordde de politieman, die niemand anders dan Lefsky bleek te zijn: 'Hei, daar, wat heb je met dat lijk te maken?'

De aangesprokene haalde bedaard een legitimatiekaart voor den dag. De politieman keek den vermomden Brandhorst een oogenblik verbaasd aan, maar voegde toen den Indo op barschen toon toe, dat hij geen particuliere detectives noodig had, aangezien de man een natuurlijken dood gestorven was.

Intusschen was een slanke Arabier bij het lijk gaan hurken. De officier van gezondheid fronste de wenkbrauwen en maakte den commissaris attent op den nieuwaangekomene.

Zonder een woord te zeggen, naderde Lefsky den zoon van Hadramaut en wilde dezen een krachtigen schop toedienen, doch juist, toen de politieman op één been stond, kreeg hij van den Arabier zoo'n duw, dat hij achterover tuimelde. De Arabier maakte, dat hij wegkwam, doch liep recht in de armen van Kees, die het gebeurde van uit de verte had gadegeslagen. Hij verkneuterde zich er over, dat zijn aartsvijand van een koude kermis was thuisgekomen, maar toch vond hij het niet in den haak, dat de Arabier zich dergelijke vrijheden tegenover een Europeaan veroorloofde. Den vluchteling stevig vastgrijpende, beet Kees hem dreigend toe:

‘Wacht, die brutaliteit zal ik je eens flink afleeren’.

Tot zijn verbazing antwoordde de Arabier hem in onvervalscht Nederlandsch:

‘Laat me los, Kees, ik moet hoofdcommissaris Van der Drift waarschuwen, dat Lefsky Leo weer in het vaarwater zit!’

Toen herkende Kees in den Arabier niemand anders dan het geduldige slachtoffer van zijn plagerijen, namelijk den Amboinees Willem Sopamena!

‘Zeg, wat doe jij in dat maskerade-pak? Maar pas op, Lefsky is weer opgekrabbeld en zint op wraak. Vooruit, Tjeroeroet, laat zien, wat je beenen presteeren kunnen’.

Als een pijl uit den boog snelde de Amboinees heen. Bleek van woede kwam Lefsky aanstormen, maar, hoe hij zich ook inspande, de vluchteling was niet te achterhalen.

Weldra stond Kees naast zijn vriend Leo, die met een ondoorgrondelijk gezicht naar het lijk stond te staren.

Er ging een schok door Kees' lichaam, toen hij den doode herkende.

‘Allemachtig, Leo, bedriegen mijn oogen mij niet. Ligt daar niet Jaap Verwoert?’

‘Ja, Kees. Hij is op dezelfde wijze gestorven als zijn neef Hans’.

‘Ik heb hem nog liefst verdacht!’

‘Zoo zie je, Kees, dat men met zijn vermoedens zeer voorzichtig moet zijn’.

Het scherpziende oog van Kees had opgemerkt, dat de officier van gezondheid telkens spottend naar hen keek en Kees zou niet Kees geweest zijn, indien hij hierop niet was ingegaan.

Hij gaf de spottende blikken met woeker terug en zou het liefst naar den krijgsman zijn toegegaan om met dezen een hartig woordje te spreken, als Leo het hem niet belet had.

Intusschen was Lefsky van zijn vruchtelooze achtervolging teruggekeerd. Woedend vroeg hij den schijnbaar kalmen Kees, waarom hij den Arabier losgelaten had.

‘Op die vraag wensch ik je geen antwoord te geven. Menschen, die mijn vriend Brandhorst dwarsboomen, hebben van mij niets te verwachten’.

‘Aha’, liet de officier van gezondheid zich hooren, ‘is dat die zoo-

genaamd beroemde Indische speurhond? Nu begin ik te begrijpen, waarom hij zooveel belangstelling voor het lijk toonde!'

'Beter laat dan nooit', spotte Kees, 'je beschikt over gezonde hersens, of je doet het niet'.

Op dit oogenblik kwam een in een keurige uniform gekleed personage als een pauw aanstappen.

'O jé, daar heb je haar ook!' riep Kees halfluid uit. 'Die mankeerde er nog aan!'

Leo herkende in den nieuw-aangekomene den adjunct-hoofdcommissaris Verdoorn.

'Kees, hou je tong in bedwang', waarschuwde Brandhorst zijn makker nog.

'Wat heb ik gehoord, mijne heeren, heeft de dood weer een slachtoffer geëischt? Waaraan is de man gestorven, dokter?'

'Aan een hartverlamming, al wil iemand het doen voorkomen, alsof de man geen natuurlijken dood gestorven is?'

‘En wie is die snoodaard?’

De dokter wees op den vermomden Brandhorst.

‘Wat heeft die met de zaak te maken!’

‘Maar mijnheer Verdoorn, herkent u den Indischen Sherlock Holmes niet?’

‘Wel, wel, is die weer bezig? Lefsky, je zorgt er voor, dat niemand het lijk aanraakt, begrepen?’

‘Ik zal het doen, mijnheer!’

‘En ik heb er voor gezorgd, dat een zeker iemand het lijk wel mag aanraken!’ riep Kees triomfantelijk uit.

‘Hoor dien keffer eens aan, die wil ook een duit in het zakje doen’.

‘Kijk maar eens achterom, bulldog en je zult zien, dat de keffer je weer leelijk te pakken heeft gehad’.

Inderdaad had Kees alle reden om te juichen, want hoofd-commissaris Van der Drift kwam snel aanloopen.

‘Goeden middag, heeren’, groette de lange politie-chef, ‘ik hoor, dat Leo Brandhorst mijn hulp noodig

heeft. Heeft een van de heeren hem misschien gezien?'

Leo trad met uitgestoken hand op zijn beschermer toe. Deze keek hem enige seconden lang scherp aan en begon eensklaps te glimlachen.

'Dag Leo. Mijn complimenten hoor, je hebt je weer voortreffelijk vermomd. Neen, hou maar je mond, ik weet al, hoe laat het is: je hebt natuurlijk weer mijn toestemming noodig om te kunnen doen, wat die heeren je verboden hebben. Je kunt gerust het lijk onderzoeken, mijn jongen!'

'Waar de dokter met zooveel overtuiging beweerde, dat de man aan een hartverlamming bezweken is, daar vond ik het niet noodig het verzoek in te willigen', verdedigde de Rooie zich.

'En wat hebt u tot uwe verontschuldiging aan te voeren, mijnheer Verdoorn?'

'Dat ik commissaris Lefsky hierin de vrije hand gelaten heb', ant-

woordde Verdoorn zonder blikken of blozen.

‘Eén ding bewonder ik in je’, riep Kees hem toe, ‘en dat is het gemak, waarmede je de grofste onwaarheden kunt debiteeren. Bah, ik walg van je’.

De hoofd-commissaris keek zijn ondergeschikte doordringend aan en wilde juist iets zeggen, toen hij Leo zachtjes hoorde fluiten.

‘Heb je wat gevonden mijn jongen? Moet ik den Officier van Justitie er bij halen?’

‘Gevonden heb ik wel iets, maar geen Officier van Justitie ter wereld zal daaruit de conclusie trekken, dat hier een misdadiger aan het werk is geweest’, antwoordde de Indo. ‘Ik dank u intusschen voor uw zeer gewaardeerde tusschenkomst, papa Van der Drift!’

‘Met andere woorden: Leo Brandhorst hult zich weer in den mantel van geheimzinnigheid en laat zijn beste vrienden branden van nieuwsgierigheid. Nietwaar, Kees? Maar het is zoo ook goed, mijn jongen,

ieder heeft nu eenmaal zijn eigen methode en de jouwe heeft nog nooit gefaald. Lefsky, je zorgt wel, dat de doode naar het Militaire Hospitaal vervoerd en van daaruit begraven wordt'.

'Ja maar wie betaalt de onkosten?' vroeg de officier van gezondheid.

'Ik', antwoordde Leo eenvoudig.

'En nu moet ik nog een hartig woordje met dat sabeldier spreken', mompelde Kees, terwijl hij op den officier van gezondheid toestapte.

Wat tusschen beiden verhandeld werd, is nooit iemand te weten gekomen, maar dat Kees geen blad voor den mond genomen had, bleek wel uit het van woede verwrongen gezicht van den arts, die den zich verwijderenden jongeling vol haat nakeek.

Hoofdstuk V.

Sedert de in het vorige hoofdstuk beschreven gebeurtenissen waren eenige dagen verloopen. Het echtpaar Hansen en de schoone Ziska zaten juist van een kopje geurige Chineesche thee te genieten, toen Kees' luide stem, welke uit het paviljoen kwam, hun aandacht trok. De anders zoo vroolijke jongeling scheen vreeselijk uit zijn humeur te zijn, hij wond zich hoe langer hoe meer op en overlaadde zijn kalmen kameraad met een stortvloed van verwijten, welke Brandhorst dreigden te verpletteren.

Het feit, dat de beide vrienden het niet met elkander eens waren, was zoo zeldzaam, dat de drie luisteraars als bij onderlinge afspraak opstonden en zich naar de voorgalerij van het paviljoen spoedden, waar zij Kees in een bedenkelijken toestand van opwinding aantroffen.

‘Het is dun, mijnheer Brandhorst, het is dunner dan dun om mij zoo te behandelen. Ik heb mijn leven voor u vei[...] gehad, meer dan eens heb ik ter wille van onze vriendschap mijn kostbaar hoofd in een wespennest gestoken, ontelbare keeren heb ik mijn kostbare huid voor u gewaagd en is dat nu de dank? Bah, mijnheer Brandhorst, wat valt u mij tegen!’

Het ernstige gezicht van den Indo-detective bleef onverstoorbaar.

‘Ik heb je uitgelegd Kees’, zeide hij eindelijk, ‘waarom ik je je zin niet kan geven. Ik heb je reeds tweemaal gewezen op het gevaar, dat iedereen loopt, die zich met deze crimineele zaak bemoeit. Als jou iets overkwam, dan zou ik het mij nooit vergeven!’

‘Ach, onzin! Zal ik u wat zeggen, mijnheer Brandhorst? U zwamt, begrepen? U denkt toch niet, dat ik bang ben voor die verschrikkelijke vijanden, die misschien slechts in uw verbeelding bestaan?’

‘Een lafaard ben je nooit geweest, Kees!’

‘O zoo, mijnheer. Als u het tegendeel beweerd had, dan zou ik u mijn secondanten gestuurd hebben. Ik vraag u voor de laatste maal: is het uw bedoeling mij geheel buiten deze zaak te houden? Ja? Welnu, dan zal ik op mijn eigen houtje naar de oplossing van het raadsel zoeken!’

‘Kees, ik smeek je, doe het niet. Je weet niet, wat je doet’.

‘Zwijg, mijnheer. Mijn besluit is genomen en een kraan, die mij daarvan afbrengt. En wat u betreft.....’

Zijn laatste woorden werden onverstaanbaar, doordat een auto, luid toeterende, het erf opreed en toen de krachtwagen gestopt was, riep plotseling een welluidende meisjesstem:

‘Dag Keesie, dag schat!’

Kees' gelaatstrekken ondergingen een merkbare verandering. Een glans van geluk verspreidde zich over het blozende gelaat van den zooeven nog zoo woedenden jongeling en met een kreet van verrukking snelde hij naar de auto, rukte het portier open

en sprong zonder gebruik van de treeplank te maken in het rijtuig.

Wat daarna daar binnen plaatshad kunnen wij tot onze spijt onzen lezers niet mededeelen, maar iedereen, die eens verloofd is geweest, kan wel raden, met welke aangename dingen Kees en zijn aanstaande - want zij was het - zich bezighielden.

Brandhorst keek heel wat opgelucht.

‘Den Hemel zij dank’, mompelde hij, ‘Fientje komt juist bijtijds’.

De begroeting van het bekoorlijke meisje liet aan hartelijkheid niets te wenschen over en weldra zat men heel gezellig bij elkaar in het prieeltje, dat zich op het erf van de familie Hansen bevond.

‘Wat een verrassing, Fientje’, riep Ziska uit, ‘ik waande je hoog en droog op Bandoeng. Welk gelukkig toeval voert je herwaarts?’

‘Jullie zullen mij natuurlijk uitlachen, als ik vertel, wat de reden is geweest, dat ik de frissche bergstad verlaten heb’.

‘Biecht maar op, mijn kind’, verzocht mevrouw Hansen, ‘degene, die jou uitlacht, krijgt met mij te doen’.

‘Dan waag ik het er op. Ik heb gisteravond een benauwden droom gehad. Ik droomde namelijk, dat Kees dood werd thuisgebracht met een messteek precies door zijn hart. Met een gil werd ik wakker en toen ik mama alles verteld had, begon zij dadelijk mijn koffer te pakken. “Vertrek met den ochtendtrein naar Batavia”, zeide zij, “want de arme Kees verkeert in gevaar: Zeg hem, dat hij zijn vriend Brandhorst niet behulpzaam mag zijn bij het oplossen van het eerstvolgende crimineele raadsel!” En daarom ben ik nu hier. Kinderachtig, nietwaar Leo?’

‘Pardon, Fientje, ik vind je handelwijze eenvoudig prachtig, want een paar minuten geleden heeft Kees tegen mij opgespeeld, omdat ik hem had verzocht zich niet te bemoeien met een geheimzinnige zaak, die ik thans onder handen heb. Meneertje werd echter boos, kwaad, nijdig en

was al van plan om zijn eigen weg te gaan. Ik hoop, dat jou invloed op hem van dien aard is, dat ik mij niet meer ongerust behoef te maken'.

'Kees, wat hoor ik daar? Heb je mij zoo weinig lief, dat je zoo met je leven speelt? Ik hoop toch, dat je je meisje geen verdriet zult aandoen. Kees, wees nu verstandig en beloof mij op je eerewoord, dat je Brandhorst blindelings zult gehoorzamen!'

En meteen keek zij haar verloofde zoo onweerstaanbaar aan, dat deze haar gaarne beloofde, wat zij verlangde.

'Goed, Fientje, ik zal je je zin geven. Leo, wil je mij mijn woedenden uitval van zooeven vergeven?'

'Gaarne, Kees, je zult binnen niet al te langen tijd ervaren, dat Fientje je leven gered heeft'.

'Is de toestand dan zoo ernstig, Leo?' vroeg de heer Hansen.

'Ja, mijnheer, heel ernstig.....'

'Maar ik acht den tijd nog niet gekomen, enz., enz.', spotte Kees.

'Mis, Kees! Je inschikkelijkheid is

van dien aard geweest, dat je een kleine belooning verdient. Je herinnert je, Kees, dat ik na mijn onderzoek van Verwoert's lijk op de vraag van den hoofd-commissaris antwoordde, dat ik iets gevonden had, waarover ik mij echter niet wilde uitlaten? Welnu, als de moordenaar, of een van zijn aanhangers mijn woorden gehoord heeft, dan zal hij zich natuurlijk ongerust maken en daarvan mijns inziens door de een of andere daad blijk geven. Daarom moet je, Kees, wanneer je 's nachts vreemde geluiden hoort, kalm in bed blijven; je mag mij zelfs niet daarop attent maken. Knoop dit goed in je oor, Kees, want het zal je veel onaangenaamheden besparen'.

'Je weet niet, wat het mij kost om in deze kwestie neutraal te blijven, maar je bent verliefd, of je bent het niet. Ik hoop alleen Leo, dat jij er zonder kleerscheuren afkomt'.

'Dank je, Cornelis. Nu moet ik Willem nog mededeelen, dat ik zijn

hulp ook niet noodig heb en dan ben ik klaar'.

'Mag ik je er op attent maken, dat Tjeroeroet geen meisje heeft en dus niet onder curateele staat? Derhalve hoef je daarmee bij hem niet aan te komen. Hij dweept nu eenmaal met jou en de rest kan je wel raden!'

'Hij is niet de eenige, die met jou dweept, Leo. Ik ken menige sweet seventeen, die Brandhorst "reuze" vindt. Alleen zijn er eenige nufjes, die beweren, dat Kees in zijn boeken soms te gemeenzame taal gebruikt'.

'Ja, dat heb ik meer gehoord', antwoordde Kees, 'maar dergelijke menschen weten niet, welke eigenaardige uitdrukkingen jongelieden in elkanders gezelschap gebruiken; er zijn nog wel andere, die een tikje erger zijn. Stel je voor, dat er een jongmensch was, dat als volgt sprak: Bonsoir, geachte vrienden, hoe vaart gij? Hebt gij den dag in gepaste vroolijkheid doorgebracht. Is uw diner copieus geweest? Die vrijer zou onmiddellijk een "keet" genoemd

worden! Maar laat ze kankeren, Fientje, ik gun ze de pret!'

'Kankeren is gezond, nietwaar Kees, dat zie ik aan jou!'

'Vertel eens op, Leo, ben je van plan geheel alleen den strijd tegen den geheimzinnigen moordenaar aan te binden?'

'Ja, Kees, het zal wel niet anders gaan'.

'Maar wat krijgen wij daar?' riep Kees plotseling uit. 'Als je alles gehad hebt, dan komt hij ook nog!'

Er bleek een nieuwe bezoeker gekomen te zijn, een opzichtig gekleede Amboinees, die, toen hij het talrijke gezelschap in het oog kreeg, plotseling bleef staan en bij wijze van groet twee rijen hagelwitte tanden liet zien. Hij was gekleed in een z.g. open jas en droeg, behalve een paars zijden hemd en een dito das, een cachemiren broek met omgeslagen pijpen, terwijl violetkleurige kousen en onberispelijk gepoetste dansschoenen zijn toilet voltooiden.

Brandhorst stond onmiddellijk op,

toen hij in den nieuwaangekomene zijn vriend en helper Willem Sopamena herkende.

‘Kom maar binnen, Wim’, noodigde hij dezen vriendelijk uit. ‘Waaraan hebben wij je bezoek te danken?’

‘Ik kom eens kijken, hoe jelui het maakt’.

‘Dat is braaf van jou, hoor’.

Nadat de Amboinees de aanwezigen gegroet en op een stoel plaatsgenomen had, riep Kees uit:

‘Jonge, jonge, Tjeroeroet, wat ben je mooi vandaag. Vooral die brutale das van je is keurig; wat doet ze je prachtige teint schitterend uitkomen. Ik weet het niet, maar ik heb zoo'n idee, dat je een aardig kippetje op het oog heb!’

‘Neen, Kees, zoo onverstandig ben ik niet. De meeste meisjes zijn me tegenwoordig te modern’.

‘Dus je zou nooit van je leven een vrouw willen hebben met een pagekopje?’

‘Neen, Kees. Vrouwen die afstand doen van hun schoonste sieraad, doen

dit, òf uit gemakzucht - een kapsel is zoo vervelend, weet je - òf, doordat zij de mode willen volgen - iedereen doet het immers - en dergelijke menschen hebben bij mij geen kans'.

'Het is nog de vraag, of ze jou willen hebben!'

'Dat kan wel, maar in elk geval neem ik geen vrouw met bobbed hair!'

'O ja, jij spreekt tegenwoordig ook al Engelsch. Hoe komt dat zoo ineens?'

'Mijn vader zegt, dat het mij te pas kan komen, als er Amerikaansche touristen komen!'

'Dat taxi-rijden schijnt jou geen wind-eieren te leggen?'

'Neen, ik heb nu een ruim bestaan, terwijl ik nog tijd genoeg heb om als Leo's assistent te fungeeren'.

'Weet je, dat Leo van plan is je aan den dijk te zetten?' vroeg de heer Hansen.

'Dat is onmogelijk, mijnheer, dat weiger ik te gelooven!'

‘En toch is het waar, Wim. Ik ben thans bezig aan een zaak, die zeer gevaarlijk blijkt te zijn voor degenen, die zich daarmede bemoeien. Dit is de reden, waarom ik je er buiten wensch te houden!’

‘Dat zal niet gaan, Leo Brandhorst; al moest ik voor je door het vagevuur gaan, dan deed ik het nog. Daarom zal ik zoo vrij zijn je toch te assisteeren, al schijn je er geen prijs op te stellen!’

‘Je brengt met dat besluit je leven in gevaar, Wim!’ waarschuwde Leo.

‘Wat zou dat! Ik redeneer precies als jij: een mensch sterft niet voor zijn tijd. Derhalve Indo-detective, ben ik je man!’

Geroerd drukte Brandhorst den trouwen Amboinees de hand.

‘En ik mag op een houtje bijten’, mopperde Kees.

Toen hij echter Fientje's liefdevollen blik opving, was zijn ontevredenheid als bij tooverslag verdwenen.

De dag werd verder op gezellige wijze doorgebracht; de Amboinees

had natuurlijk weer heel wat van Kees' plagerijen te verduren!

Dien nacht werd Kees plotseling wakker door een heidensch kabaal, dat een tweetal verliefde katten maakte. Gedurende tien minuten bleef hij naar het irriteerende concert luisteren, maar, toen het hoe langer hoe erger werd, besloot Van Berg er een eind aan te maken.

Hij sprong het bed uit, trok zijn jas aan, wapende zich met een windbuks en opende behoedzaam de deur. Het geluid kwam van achter een groepje palmen. Langzaam naderde hij de verstoorders van zijn nachtrust, toen hij plotseling van achteren aangegrepen en tegen den grond geworpen werd. Een doek met chloroform werd tegen zijn neus gedrukt, zoodat hij weldra het bewustzijn verloor. De katten lieten zich niet meer hooren!

De onfortuinlijke jongeling werd snel naar een gereedstaande auto gedragen, waarop het in volle vaart

in de richting van Petamboeran ging, de duisternis tegemoet.

Op een eenzame plek gekomen, commandeerde een magere man, die de aanvoerder scheen te zijn, halt, waarop de bewustelooze in een sawah werd gedragen, waar het laatste bedrijf van het nachtelijke drama voltrokken zou worden.

Weldra bereikten de geheimzinnige mannen de plaats van hun bestemming. Niet al te zachtzinnig werd het bewegingloze lichaam op den zachten grond gedeponeerd, waarop twee der dragers met hun medegebrachte patjols zwijgend een gat in den grond begonnen te graven. Toen zij met hun arbeid gereed gekomen waren, richtten zij hun blikken op de schrale gestalte van hun aanvoerder, die een lang en scherp mes van onder zijn mantel te voorschijn haalde. Omzichtig keek hij rond, zijn kleine fonkelende oogen schenen de duisternis te doorboren, terwijl hij de ooren spitste. Alles was echter rustig, geen ander geluid werd gehoord dan de

zware ademhaling van de drie mannen, die op het punt stonden een misdaad te begaan; ook de beide anderen hadden hun messen getrokken. Vijf minuten van angstige spanning verliepen; daarna scheen de magere een besluit genomen te hebben. Juist zou hij den doodelijken stoot toebrengen, toen hij zich plotseling bedacht. Een zaklantaren uit zijn zak halende, liet hij het licht op Kees' gelaat vallen.

De zaklantaren ontviel de beenige hand, terwijl de beide anderen met moeite een kreet van verrassing onderdrukten, want de man, die daar lag, was niet degene, op wiens leven zij het gemunt hadden.

Ondanks het verrassend slot van dit nachtelijk avontuur werd er tusschen de drie mannen geen woord gewisseld. De magere raapte snel zijn lantaren op en na zich overtuigd te hebben, dat Kees nog altijd bewusteloos was, verliet hij ijlings den bewegingloozen jongeling, op den voet gevolgd door zijn beide mak-

kers. Weldra waren zij spoorloos verdwenen!

Het duurde nog wel een half uur, voordat Kees zijn bewustzijn herkreeg. Verbaasd constateerde hij, dat hij midden in een sawah lag, terwijl het naar versch opgegraven aarde rook. Spoedig bemerkte hij het naast hem gapende gat en als een bliksemstraal schoot het hem door het hoofd, dat dat graf voor niemand anders dan voor hem gegraven was. Maar, waarom had men hem gespaard? Was de aanslag wellicht op een ander bedoeld? Allemachtig, nu begreep hij het. Men had hem voor Brandhorst aangezien en eerst op het laatste nippertje de vergissing bemerkt! Den Hemel zij dank, dat het zoo goed afgeloopen was. Leo had gelijk door hem buiten de gevaarlijke zaak te houden, want ware dat niet geschied, dan zouden zijn ontvoerders hem niet gespaard hebben.

Maar, wat stond hij daar aan zichzelf te denken! Brandhorst, zijn beste vriend Brandhorst was misschien

reeds door zijn wraakzuchtige tegenstanders om het leven gebracht, **want de kamerdeur was immers niet op slot gedaan, toen hij naar buiten was gegaan om de katten te verjagen.**

Logisch was het te veronderstellen, dat de moordzuchtige bende naar het paviljoen was teruggekeerd om den armen Leo af te maken; een schooner gelegenheid om hun doel te bereiken was er niet. En bij de gedachte, dat hij, hoewel onbewust, de misdadigers een handje geholpen had, voelde hij een steek door zijn hart.

Maar misschien was het nog niet te laat, wellicht kon hij nog redding brengen. Als een bezetene rende hij hij naar een flauw lichtje, dat hij in de verte zag branden. Geheel buiten adem bereikte hij een huisje, welks bewoners, na opgeklopt te zijn, tot hun verbazing bij het openen van de deur een blanda voor zich zagen, die hun naar den kortsten weg naar Tanah-Abang vroeg. Verschrikt door het ongewone uiterlijk van den in

zijn transpiratie badenden Kees, wilden de inlanders de deur sluiten, doch vastbesloten sprong Van Berg naar binnen en riep den huiseigenaar toe, dat hij niet weg zou gaan, voordat hij de gewenschte inlichtingen gekregen had.

Van den eersten schrik bekomen, deelden zij den van ongeduld trappelenden Kees mede, dat hij slechts zuidwaarts had te loopen om den grooten weg naar Petamboeran te bereiken.

'Trima kassi', riep Kees uit, waarna hij naar buiten trad en naar het Zuiderkruis zocht. Gelukkig, hij kon het sterrenbeeld nog juist boven een groep boomen onderscheiden. De rest was nu kinderspel en weldra bereikte hij den straatweg. Wederom zette hij het op een loopen en het duurde niet lang, of hij passeerde het ziekenhuis. Daar kreeg hij een prachtig idee: hij zou Leo opbellen, dat ging veel vlugger. Snel besloten klopte hij aan de deur van den geneesheer-directeur, die weldra in

nachtgewaad in de deuropening verscheen.

Hij keek zeer ongeloovig, toen Kees zijn lotgevallen vertelde, maar de dokter had in zijn leven al zooveel rare dingen beleefd, dat hij het verzoek van den laten gast, om even van de telefoon gebruik te mogen maken, zonder morren inwilligde.

Kees vloog naar het toestel en kreeg na eenige minuten den heer Hansen aan de telefoon. Haastig vertelde hij den ouden heer, wat er met hem gebeurd was en welk gevaar Leo boven het hoofd hing; of hij daarom zoo vriendelijk wilde zijn Brandhorst op het hart te drukken zijn kamerdeur op slot te doen.

Gedeeltelijk gerustgesteld hing Kees de gehoorbuis aan den haak en bedankte daarna den vriendelijken dokter zoo stormachtig, dat deze, toen de nachtelijke bezoeker verdwenen was, tegen zijn inmiddels wakker geworden echtgenoote de opmerking maakte, dat onze Lieve

Heer er nog altijd rare kostgangers op na hield.

Kees rende weer verder en zegende het oogenblik, toen hij een taxi ontdekte. Een minuut later vloog de auto over den weg en het duurde niet lang, of hij had zijn paviljoen bereikt.

Onmiddellijk ontdekte hij, dat de kamerdeur op slot was en juist wilde hij, geheel gerustgesteld, Brandhorst wekken, toen hij voetstappen achter zich hoorde. Hij wendde snel het hoofd om en zag tot zijn verwondering de heer Hansen op zich af komen.

‘Waarom is u nog wakker, mijnheer?’ vroeg Kees. ‘Is er wat gebeurd?’

‘Misschien wel, Kees, **want Brandhorst is niet in zijn kamer.** Je telefonisch bericht heeft mij te laat bereikt; ik vond Leo niet meer in zijn bed. Maar Kees, wat heb je? Je valt toch niet van je stokje, hoop ik. Kerel, wees een man en bedenk, dat Brandhorst ook geen katje is om zonder handschoenen aan te vatten!’

‘U hebt gelijk, maar die slag kwam zoo onverwacht, dat ik dacht het te zullen besterven. Waarheen zullen de schurken hem gevoerd hebben? O, mijnheer, ik maak mij zoo ongerust over hem, want als hij in de handen is gevallen van dezelfde schurken, die mij met chloroform bedwelmd hebben, dan is hij verloren. Ik zou wel alles willen geven, als ik hem gezond en wel voor mij kon zien!’

‘Geef maar op, Kees’, riep plotseling een vroolijke stem en als uit den grond opgerezen stond de stevige gestalte van Brandhorst voor hen.

‘Hoera’, schreeuwde Kees, ‘hij is gered! Leo, Leo, wat heb ik een paar angstige oogenblikken beleefd. Maar van waar kom jij zoo opeens opduiken?’

‘Dat zal ik de heeren eens dadelijk vertellen. Maar willen wij niet liever in de voorgalerij van het paviljoen gaan zitten? Het is daar veel gezelliger!’

Toen allen goed en wel gezeten

waren en een sigaret opgestoken hadden, verzocht Leo den overgelukkigen Kees zijn lotgevallen te vertellen.

‘Dacht ik het niet’, antwoordde Kees, ‘ik mag weer eens beginnen. Maar enfin, er zit niets anders op dan van wal te steken’.

Met zijn gewone breedsprakigheid vertelde Kees, wat hem overkomen was en toen hij aan het einde van zijn verhaal was gekomen, keek hij in de fonkelende oogen van den Indo-detective, die hem goedkeurend op den schouder klopte.

‘Ik dank je, kameraad, je hebt me daar een zeer grooten dienst bewezen!’

‘Een grooten dienst bewezen. Ik begrijp er niets van’.

‘De aanslag, welke op mij bedoeld was, bevestigt mijn bewering, **dat de beide Verwoerts geen natuurlijken dood gestorven zijn.** Daarom, Keesie, mijn besten dank!’

‘Geen dank, hoor, het is je gegund. Maar biecht jij eens op; hoe komt

het, dat mijnheer Hansen je op een uur, dat alle fatsoenlijke jongelui in Morpheus' armen liggen, niet in bed aangetroffen heeft?'

'Je weet, dat ik je waarschuwde voor het gevaar, dat iedereen liep, die het waagde zich met deze moordzaak te bemoeien. Waar ik echter van plan was niet te rusten, voordat ik den misdadiger of de misdadigers ontmaskerd had, vond ik het geraden eenige voorzorgsmaatregelen in het belang van mijn veiligheid te nemen. Ik fabriceerde met behulp van bindtouw een installatie, waardoor de deuren en vensters van onze kamer 's nachts niet zonder mijn medeweten geopend konden worden. Alle touwen liepen namelijk naar één punt aan den hemel van mijn bed en wel naar een katrol, waaraan eenige natte sponsen zoodanig aan een stuk bamboe hingen, dat zij bij het openen van de deur of het venster zoo laag zakten, dat zij in aanraking moesten komen met mijn gezicht of hals.

Dit geschiedde ook, toen Kees als

een razende Roland naar buiten ging om zijn woede op de luidruchtige katten te koelen.

De natte sponsen wekten mij onmiddellijk. Aangezien de mogelijkheid niet uitgesloten was, dat mijn onbekende tegenstanders van de hun toen geboden gelegenheid zouden profiteeren om mijn kamer binnen te dringen, hield ik mijn trouwen browning tot vuren gereed.

Maar er vertoonde zich niemand, zelfs Kees keerde niet terug, ofschoon de katten reeds lang zwegen. Ik had zoo'n vermoeden, dat er iets niet in orde was. Stel u mijn vreugde voor, mijnheer Hansen, toen ik eenige minuten later uit de sporen van Kees, welke in den natten grond duidelijk zichtbaar waren, met zekerheid kon opmaken, dat er een ontvoering had plaatsgehad!'

'Ik heb je niet goed verstaan', viel Kees Leo in de rede, 'was je verheugd over het feit, dat ik ontvoerd werd?'

‘Ja, ik zal je dadelijk uitleggen, waarom.....’

‘Voordat je verder gaat, Leo, moet je mij eens vertellen, hoe je met zekerheid hebt kunnen vaststellen, dat er een ontvoering heeft plaatsgehad’.

‘Dat is heel eenvoudig, mijnheer. Kees en ik hebben namelijk verschillende dingen met elkander afgesproken, b.v. om in kritieke gevallen als het onderhavige met beide hakken een kruis in den grond te maken, hetgeen dan beteekent, dat er een aanval heeft plaatsgehad. Het fluiten van een bepaald wijsje heeft ook zijn bijzondere beteekenis en dan zijn er nog verschillende gebaren, waarvan de beteekenis alleen ons beiden bekend is. De reuk van de chloroform deed Kees dadelijk begrijpen, wat er gaande was.

Ik zeide zooeven, dat ik buiten mij zelf was van blijdschap toen de achtergelaten sporen mij verrieden, dat er een ontvoering had plaatsgehad. Welnu, mijn tegenstanders

hebben door hun aanslag mijn theorie bevestigd, **dat de beide Verwoerts door de hand van een sluipmoordenaar gevallen zijn'.**

'Bravo, Leo', prees de heer Hansen, 'dat heb je weer knap gevonden! Maar dat je vreugde niet vergald werd door de gedachte aan het gevaar, dat je beste vriend liep, vind ik niet mooi van je', vervolgde de heer des huizes, terwijl hij Brandhorst ongemerkt een ribbestoot gaf.

'Ach, mijnheer, men zegt immers, dat onkruid niet vergaat! Bovendien was ik er van overtuigd, dat de ontvoerders spoedig hun vergissing zouden ontdekken. In dat geval zouden zij misschien nog een poging wagen om den waren Jacob onschadelijk te maken, derhalve ging ik in het prieel op den loer staan. Maar blijkbaar hadden zij lont geroken, want het eene kwartier na het andere verliep zonder dat ik iets verdachts ontdekte. De eerste aanslag is mislukt, maar, zij zullen het daarbij niet laten, vooral, waar zij thans

begrijpen, dat zij zich leelijk blootgegeven hebben. Neen, die katten hebben ons een onbetaalbaren dienst bewezen!'

'Waren het echte katten, Leo?' informeerde Kees.

'Daar zou ik geen eed op durven doen!'

'Maar dan hebben die kerels mij leelijk te pakken gehad. Wacht maar, ik zal revanche nemen op een wijze, die hun heugen zal!'

'Mag ik je er op attendeeren, dat je je meisje.....

'O jeetje, dat is waar ook! Maar toch kan ik er prat op gaan, dat ik je, niettegenstaande het bekende verbod van mijn aanstaande vijftig procent, geholpen heb op een wijze, die er mag wezen!'

Intusschen waren drie in kimono's gekleede dames ongemerkt naderbij gekomen.

'Wat hoor ik daar?' vroeg de jongste, 'ben je ongehoorzaam geweest?'

'Hoera, daar komen onze zonne-

stralen', riep Kees, 'gaat u zitten, gaat u zitten! Hoe later op den avond, hoe schooner dames! En dan te denken, dat het niet veel gescheeld had, of ik had al dat moois niet meer kunnen zien!'

Mevrouw Hansen liep regelrecht op haar man toe, trok hem aan zijn rechteroor en sprak quasi-nijdig:

'Vertel eens op, ouwe heer, wat moet dat beteekenen? Waarom heb je heimelijk het echtelijk bed verlaten? Zooiets is mij gedurende mijn langjarig huwelijk nog nooit overkomen. Maar dat komt er van, als je jongelui op je erf hebt'.

'Als dat maar niet op een echtscheiding uitdraait', mompelde de heer des huizes lachend.

'Biecht maar op, misschien komt het wel in orde!'

'Welnu, vrouwtje, ik weet niet, of het als een excuus wordt aangemerkt, maar ik kan je wel zeggen, dat ik mij hier bevind, omdat men Kees bijna levend begraven heeft!'

‘Levend begraven?’ riepen de dames als uit één mond uit.

‘Ja, geachte vriendinnen, het scheelde het bekende haartje, of ik rustte op dit oogenblik reeds onder de groene zoden. Luistert maar eens naar de woorden, die mijn borst uitblaast’.

Toen Kees de nieuwsgierigheid van de dames bevredigd had, trad Fientje op hem toe en gaf hem een klinkenden kus. Mevrouw Hansen en Ziska drukten hem zwijgend de hand.

Daarna wendde eerstgenoemde zich tot haar wederhelft.

‘Alles is vergeten en vergeven, ouwe. Een slippertje onder dergelijke omstandigheden neem ik je heusch niet kwalijk. Maar wat zeggen jullie van een lekker kopje koffie?’

‘Een prachtidee!’ vond Kees.

‘Goed, dan zal ik dadelijk mijn komfoor aan het werk zetten. Maar, mannie, jij blijft bij de jongelui, want het is daar vrij donker en je weet bij

ondervinding tot welke dwaze dingen verloofde paartjes in staat zijn!'

'O jé, daar gaat mijn reputatie', zuchtte Kees tot groote hilariteit der aanwezigen.

Toen het gelach eindelijk bedaard was, informeerde Leo bij Kees naar den landaard van zijn ontvoerders.

'Het spijt me geducht, Leo', antwoordde deze 'het kunnen net zoo goed Arabieren, Patagoniërs of Samojeden geweest zijn, want ik heb van hen slechts zwartgehandschoende grijpapparaten gezien! Bovendien zwegen zij als het graf. Maar, waarom vraag je dat?'

'Om er achter te komen, of mijn tweede theorie juist is!'

'En die luidt.....'

'Het spijt me, Kees, maar.....

'..... ik acht de tijd nog niet gekomen, enz., enz.' vulde Kees aan. 'Met jou is in dat opzicht toch geen land te bezeilen!!'

Hoofdstuk VI.

Den volgenden morgen deed Kees zijn makker Brandhorst aan de ontbijttafel het voorstel zich eens te laten kattaniseeren.

‘Wat is dat nu weer voor een barbaarsch woord?’ vroeg Ziska.

‘Dat woord is een synoniem van adoniseeren!’

‘Dat begrijp ik niet’.

‘Ja, er zijn nog altijd heele volksstammen, die het nooit leeren. Ik zal je het eens uitleggen. Kattan was indertijd de meest bekende Britsch-Indische haarknipper te Batavia en het duurde niet lang, of menigeen noemde de mishandeling, die zijn haardos door de schaar van de donkere kappers moest ondergaan, kattaniseeren. Snappé?’

‘Het wordt werkelijk meer dan tijd, dat jij je stijve lokken flink

onder handen laat nemen. Je begint zoo langzamerhand op een wandelenden raagbol te lijken!'

'Wel bedankt voor het compliment. Hoe staat het er mee, Leo, ben je van de partij of niet? Straks schelden ze je ook voor raagbol!'

'Goed, Kees, ik ga dadelijk met je mee, zoodra het onbijt is afgeloopen en ik mijn browning gehaald heb!'

'Je browning? Moet die ook geadoniseerd worden?'

'Wie is de moeder van de porseleinkast, Kees?

'Ik niet. Maar is de toestand nu werkelijk zoo gevaarlijk?'

'Ben je de mislukte nachtelijke begrafenis al vergeten?'

'Vergeten? Neen, Leo, die gebeurtenis zal steeds tot de schoonste herinneringen van mijn leven behooren'.

'Wat zeg je daar, Kees?' stoof Fientje op.

'Ik bedoel natuurlijk: één van de schoonste oogenblikken van mijn leven. Het schoonste moment was

natuurlijk het oogenblik, dat ik je jawoord kreeg.

'Malle jongen!' riep zij blozend uit.

Een half uur later bevonden de beide vrienden zich in het coiffeurssalon van den Hindoe Samad, bij wien zij zich geregeld lieten kortwieken.

Leo merkte al dadelijk, dat hij geen gelukkige keuze gedaan had, want de man, die hem hielp, was blijkbaar een nieuweling in zijn vak. Doordat de pruimende haarknipper zoo onhandig deed, begon Brandhorst hem ongemerkt nauwkeuriger op te nemen. Toen de donkere coiffeur gedurende een enkel oogenblik de oogen opsloeg, had Leo al zijn zelfbeheersching noodig om een kreet van verbazing te onderdrukken. Want in den man, die zich met zijn hoofd bezighield, herkende hij niemand minder dan..... den dandy Van Stelten, den boezemvriend van den reusachtigen Ursus!'*)

*) Zie 'Het Spookhuis van Tandjong-Priok' en 'De Schrik der Don Juans'.

Brandhorst begreep onmiddellijk, dat hij bijna het slachtoffer van een afschuwelijk complot was geworden. Straks zou het vlijmscherpe scheermes aan de beurt komen en dan zou het voor Van Stelten kinderspel zijn om Leo's keel open te rijten! Zijn scherpe oogen hadden hem wederom gered, althans voorloopig. Nu begreep hij, waartoe gindsch geopend scheermes moest dienen. Zijn tegenstander had natuurlijk rekening gehouden met de mogelijkheid, dat hij herkend zou worden, voordat met het scheren zou worden aangevangen. Daarom lag het gevaarlijke wapen binnen zijn bereik. Nu hing alles van het beleid van Kees af. Hem attent te maken op het dreigende gevaar, was voor Brandhorst een kleinigheid, maar als de driftkop overijld handelde, dan was Leo toch verloren! Wat zou hij doen? Het was natuurlijk wel mogelijk Van Stelten onverwachts zoo'n duw te geven, dat hij achterover viel, van welke gelegenheid Brandhorst zou kunnen

profiteeren om zijn browning te trekken. Ja, hij zou het er op wagen. Maar eerst moest hij zich er van overtuigen, of hij zijn revolver nog in zijn zak had.

Ongemerkt bewoog zijn rechterhand zich naar zijn broekzak, maar tot zijn grooten schrik was het wapen daar niet te vinden; de behendige zakkenroller Van Stelten was weer eens aan het werk geweest!

Onder deze omstandigheden zou de duw hem ongetwijfeld noodlottig worden en daarom moest Kees hem maar uit den brand helpen.

Tot zijn verbazing hoorde Van Berg zijn makker het bekende wijsje van ‘Lang zal hij leven’ fluiten. Dit was het afgesproken signaal, dat Brandhorst in doodsgevaar verkeerde. Onmiddellijk begreep Kees, dat de kleine haarknipper het op Leo's leven gemunt had. Kees nam een snel besluit.

‘Jongen, jongen, wat zijn wij vandaag vroolijk. Zeker een buitenkansje

gehad, hè?' riep Kees schijnbaar luchthartig uit.

'Ach ja, waarom niet', was het antwoord, 'ik voel mij als gevolg van mijn **voorzichtige** leefwijze door en door gezond. Waarom zou ik dan niet vroolijk zijn?'

Deze woorden kwamen zoo rustig en kalm uit den mond van den koelbloedigen Indo, dat zelfs de meest argwanende mensch hierdoor op een dwaalspoor zou zijn gebracht.

'Man, fluit tot je lippen versleten zijn', ging Kees voort, 'ik ga mij intusschen in de krant verdiepen'.

Meteen stond hij op en begaf zich naar een naburig tafeltje, waarop zich verscheidene kranten en tijdschriften bevonden. Onwillekeurig gleed Van Stelten's rechterhand naar zijn broekzak, toen Kees zoo dicht langs hem heen ging. Van Berg verwaardigde hem echter met geen blik, maakte zich van eenige kranten meester en keerde naar zijn plaats terug. Gerustgesteld was Van Stelten weer aan het werk gegaan en zelfs

toen Kees hem voor de tweede maal passeerde, zette hij zijn arbeid voort. Hierop had Kees gewacht.

Als een tijger vloog hij op den zwarten coiffeur af en greep diens polsen zoo stevig vast, dat de ander geen vin kon verroeren.

Leo rukte zich het witte laken, dat hem in zijn bewegingen belemmerde, van het lichaam en had den modegek in een oogwenk ontwapend. Deze wrong zich in allerlei bochten en toen hij de kans schoon zag, spoog hij den armen Kees een straal tabakswater in beide oogen. Met een kreet van pijn liet Kees Van Stelten los, die van de gelegenheid gebruik maakte om beenen te maken onder het gillen van ‘amok, amok!’

Van alle kanten kwamen de menschen toeloopen, zoodat het Brandhorst niet mogelijk was den vluchteling te achterhalen.

Hij keerde dan ook spoedig naar den onfortuinlijken Kees terug, die met heldenmoed de helsche pijnen in zijn oogen verdroeg.

Brandhorst vulde een waschkom met water en verzocht Kees zijn oogen daarin flink af te wasschen. Intusschen hield hij de menschen, die op het amokgeroep waren komen toeloopen, scherp in het oog, doch zijn geheimzinnige tegenstanders waagden geen nieuwen aanslag, zoodat hij verruimd ademhaalde. Toen de winkel door de menigte verlaten en Kees zoover opgeknapt was, dat hij weer kon zien, begaf Leo zich naar Samad, die heel wat harde woorden te slikken kreeg. De Britsch-Indiër beweerde natuurlijk, dat hij zoo onschuldig was als een pasgeboren kind, waarop Kees hem wilde aanvliegen, hetgeen met moeite door Leo belet werd.

'Leo laat mij los, ik zal dien huichelaar eens flink afrossen!'

'Neen, Kees, dat kan ik niet toestaan. Bovendien is uitstel in dit geval geen afstel, want wij zullen te zijner tijd wel met dit heerschap afrekenen'.

'Op je woord, Leo?'

‘Ja, op mijn woord. Kom, laten wij nu gauw naar een apotheek gaan om een flesch boorwater te koopen. Die Van Stelten heeft je oogen leelijk mishandeld!’

‘Wie, zeg je? Van Stelten? Waar was die dan?’

‘Van Stelten was de man, die mij knipte’.

‘En dat zeg je mij nu pas? Had je het mij maar verteld, toen ik dat reptiel in mijn armen had. Wat zou ik hem dan gekraakt hebben! Je weet toch, dat ik met dien vrijer nog een zuren appel te schillen heb?’

‘Juist daarom, Kees, was ik bang voor een ongeluk. Bovendien was ik slechts vervuld van de heerlijke gedachte, dat mijn Ziska mij niet behoefde te beweenen!’

‘En aan wie heeft ze dat te danken?’

‘Aan haar grootsten plaaggeest!’ antwoordde Leo, terwijl hij zijn makker geroerd de hand drukte.

‘Brandhorst, ben je tot weder-

dienst bevrijd, pardon, ik bedoel bereid?'

'Dat spreekt vanzelf, teminste, als je mij niet iets onmogelijks vraagt!'

'Natuurlijk niet. Ik vraag alleen van je, dat je Ziska niet vertelt, dat ik je kostbaar leven gered heb'.

'Maar waarom toch niet?'

'Wel, dan zouden onze traditioneele kibbel-partijtjes tot het verleden behooren en dat zou mijn dood zijn!'

'Jij bent toch een rare pisang!'

'Jij ook!'

'In welk opzicht?'

'Wel, men heeft je bijna de keel doorgesneden en toch heb je niet eens geprobeerd om dien Samad uit te hooren!'

'Dat zou immers vergeefsche moeite geweest zijn, want de eene kraai pikt de andere de oogen niet uit! Maar Samad weet niet, dat zijn winkel zich sedert vannacht in de onverflauwde belangstelling van onzen braven Amboinees mag verheugen. En je weet, dat diens donkere

oogen zoo goed als niets onopgemerkt laten!'

'Maar vind je het niet gek, dat dit reeds de tweede maal is, dat ik je leven gered heb? Ik heb mijn aanstaande levensgezellin plechtig moeten beloven geheel neutraal te blijven, doch het noodlot schijnt het juist anders te willen!'

'Je loopt echter nog altijd geen gevaar, Kees!'

'Waarom niet?'

'Omdat het niet aan te nemen is, dat Van Stelten in het komplot betrokken is!'

'Hoe weet je dat zoo precies?'

'Dat zal ik je later wel vertellen. Ziezoo, daar is de apotheek al. Koop vlug een flesch boorwater en dan gaan wij Wullem eens van de noodige instructies voorzien'.

'Maar, waarom mag Tjeroeroet wel zijn huid wagen en ik niet?'

'Omdat hij zich door geen macht ter wereld zou laten weerhouden, om mij te helpen. Bovendien is hij nog altijd niet verliefd! Haast je dan,

Kees, hoe eerder wij Sopamena ontmoeten, hoe beter! Daarna kunnen wij ons ergens anders verder laten knippen!'

Den daarop volgenden Zaterdag deed Leo zijn makker het voorstel op de eendenjacht te gaan, waarmede Kees onmiddellijk accoord ging.

'Hoera, Ziska, wij gaan wilde eenden, oftewel meliwis kittelen. Zet morgen tijdig alles klaar om zwartzuur te maken. Jonge, jonge, wat zal mijn kaliber zestien weer eens flink huishouden!'

'Denk om de canards, Kees!'

'Ik zal ze niet vergeten, Zis. Maar à propos, vind je het allemaal maar goed, dat Leo met het geweer over den schouder eenzame streken doorkruist, zoodat zijn onzichtbare vijanden weer een pracht-gelegenheid krijgen om een aanslag op zijn leven te plegen?'

'Kees, jij weet, hoe wij er over denken. Wij, fatalisten, zijn nu eenmaal van meening, dat niemand sterft

voor zijn tijd. Derhalve kan Leo gaan, waarheen hij wil!'

'Noem jij dat nu iemand liefhebben? Een ander zou in jou plaats in doodsangst verkeeren, maar jij trekt je van de heele zaak geen steek aan. Dan is mijn Fientje een ander meisje!'

'Ja, stel je voor, dat Fientje en ik hetzelfde meisje waren, wat zou dat een ingewikkelde historie worden!'

'Hi, hi, hi, wat ben ik geestig. Dat je nog grappen kunt verkoopen, terwijl je aanstaande zoo'n groot gevaar boven het hoofd zweeft, is mij een raadsel. Ik geloof, dat je kikkerbloed in je aderen hebt!'

'Hartelijk dank voor het compliment. Om hoe laat moet ik de jongelui morgen wekken?'

'Om halfvier, want om vier uur komt de auto ons halen!'

'Wie het breed heeft, laat het breed hangen! Waar gaat de reis heen?'

'Naar het boven Tangerang gelegen Pakoe Hadji, waar zwermen

wilde eenden op het lood van den jager wachten!'

'Dat jagen is toch feitelijk een wreede sport', vond Ziska. 'Die onschuldige dieren hebben jullie toch geen kwaad gedaan!'

'Neen, maar de koeien en kippen, die dagelijks geslacht worden ook niet. En de arme planten, die door mensch en dier verorberd worden, nog minder. Maar, tusschen drieentachtig haakjes, zouden wij Tjeroeroet niet smeeken met ons mee te gaan, teneinde aan de jacht luister bij te zetten door zijn gewichtige persoonlijkheid. Maar dan moet hij zijn paarse das thuislaten! De eendvogels mochten eens bang worden!'

'O jé, wat zal die arme Wim weer geplaagd worden. Ik zou niet graag in zijn plaats willen zijn!'

'Wimpie is natuurlijk van de partij', zeide Brandhorst. 'Wij worden notabene gratis in zijn Ford vervoerd!'

'Bah, wie rijdt er nu in een

Ford', spotte Ziska, 'waar blijft je prestige!'

'Mensch, als je nu persé ruzie met mij wil zoeken, dan moet je de Ford-auto's bespotten. Weet je de overeenkomst van het huwelijk met een Ford?'

'Neen, dat is mij te geleerd!'

'Wel, beide worden bespot, maar niemand zal ontkennen, dat zij uitgevonden zijn in het belang van de menschheid. O ja, dat is waar ook, nu denk ik er opeens aan, dat ik niet erg dik in mijn patronen zit. Dus tot straks lui, ik ga even naar Passer-Baroe!'

'Leo, willen wij een grapje uithalen', stelde Ziska voor. 'Je, weet, dat Kees zijn dubbelloop steeds in een foedraal bewaart en dat hij zijn geweer eerst te voorschijn haalt, wanneer hij op het jachtterrein aangekomen is. Als wij nu de hanen losschroeven, dan kunnen jullie hem daar eens hartelijk uitlachen. En als hij de wanhoop nabij is, dan geef je hem de onmisbare voorwerpen terug;

tegelijk bied je hem mijn complimenten aan!'

'Als hij maar geen beroerte krijgt, Z[...]! Vergoot echter niet den schroevedraaier in mijn patroontasch te deponeeren, anders zou je de heele jacht van onzen vriend bederven en dat is natuurlijk de bedoeling niet. En pas op voor zijn wraak, jonge dame, die zal niet voor de poes zijn'.

Geen vijf minuten later bevonden de beide hanen van Kees' geweer, mitsgaders een schroevedraaier zich in Leo's patroontasch.

Den volgenden ochtend reed de Amboinees, die een hartstochtelijk jager was, al heel vroeg het huis der Hansens binnen. Kees was braaf uit zijn humeur, omdat hij reeds een uur voor den afgesproken tijd uit zijn bed gehaald werd.

'Een jager, die met het verkeerde been uit bed stapt, zal op jacht pech hebben', plaagde Tjeroeroet.

'Wacht maar, totdat wij op het jachtterrein zijn', mopperde Kees,

‘dan zullen wij eens zien, wie de pechvogel is!’

Ook Ziska, die vermoedelijk door het leven, dat de Ford bij het binnenrijden gemaakt had, wakker was geworden, stond op, opende de achterdeur van het hoofdgebouw, draaide het licht op en stak een komfoortje aan om warm water te koken.

Het duurde niet lang, of Kees voegde zich bij haar met een geweer in de hand.

‘Vlug, Ziska’, fluisterde hij, ‘geef mij gauw een schroevedraaier of een mesje, dan zal ik de hanen van dit geweer losschroeven. Ik zal dien kalongslikker eens afleeren om de menschen zoo vroeg uit het bed te halen!’

‘Maar, Kees, wat ga je nu beginnen? Dat is immers geen manier van handelen. Wat zou jij doen, als iemand jou hetzelfde koopje bakte?’

‘Er om lachen, natuurlijk, want je kunt zeggen, wat je wil, maar zoo'n reuzebak heeft nog nooit iemand uitgehaald. Ik zie hem daar al staan

met een wanhopig gezicht! En als hij zich al flink geërgerd heeft, dan krijgt hij de beide stalen dingetjes terug'.

'Pas maar op, dat hij je niet ziet. Waar hangt hij toch ergens uit?'

'Hij houdt Leo gezelschap. Nu, daar gaan ze!'

En meteen stak Kees de losgeschroefde hanen in zijn zak.

Indien Kees had kunnen vermoeden, waarmede de Amboinees zich bezighield, dan zou dit zijn vreugde heel wat getemperd hebben; want Sopamena had zich heimelijk meester gemaakt van Kees' bandelier en haastte zich de hagels uit de patronen te halen, waarna hij ze met zaagsel vulde. Daarna krulde hij de patronen zorgvuldig en bracht den bandelier op zijn oude plaats terug.

Leo keek hoofdschuddend toe.

'Jullie zijn, geloof ik, niet lekker, voordat jullie elkaar een koopje gebakken hebben', zeide Brandhorst lachend, want hij begreep wel, waar-

aan de afwezigheid van Kees geweten moest worden.

‘Hij zal barsten van woede’, grinnikte de Amboinees. ‘Ik vertrouw er op, dat je me niet zult verraden, Leo!’

‘Je kunt gerust zijn, maar hij zal wel begrijpen, wie hem die kool gestoofd heeft. Straks loop je nog een pakslaag van hem op!’

Intusschen had Kees er voor gezorgd, dat Sopemena geen argwaan kreeg.

‘Ik zou ook Leo graag dezelfde poets willen bakken, maar die vrijer van jou heeft een hammerless, oftewel een geweer zonder hanen, zoodat wij hem niets kunnen doen!’

‘Ja, als men er zulke vrienden op na houdt dan is het wel zaak, zich tegen dergelijke koopjes te wapenen!’

‘Neen, wij zullen Leo's geweer met rust laten; wie weet, wat er gebeuren zal!’

‘Zul je hem goed in het oog houden, Kees?’

‘Natuurlijk, meisjelief, daar kun

je vast op rekenen. Ik heb Fientje weliswaar beloofd, dat ik me niet met deze geheimzinnige zaak zal bemoeien, maar als Leo's leven gevaar loopt, dan sta ik niet voor mijn neutraliteit in!'

'Het is jammer, dat Fientje zoo gauw terug moest. Ik kan zoo aardig met haar opschieten!'

'Dat doet mij een groot genoegen, want als je met haar net zoo kibbelde, als met mij, dan zou de ramp niet te overzien zijn. Maar daar komen de beide andere heeren. Denk er om, Ziska, mondje dicht!'

De rit naar Pakoe Hadji liep zonder incidenten af en het was nog donker, toen de drie vrienden de bekende rawah bereikten. In een minimum van tijd waren zij omringd door talrijke inlanders, die hun diensten aanboden.

'Zijn er hier veel wilde eenden?' informeerde Kees.

'Ja, toean, het krioelt hier van meliwis'.

‘Dan is de zaak in orde. Zeg, Tjeroeroet, willen wij wedden, dat ik meer schiet dan jij?’

‘Aangenomen’, riep de Amboinees uit. ‘Om honderd geladen patronen!’

‘Top, maar het schieten met zilveren hagel is verboden!’

‘Wild koopen laat ik aan de Zondagsjagers over’, antwoordde Willem verontwaardigd.

‘Leo, blijf je hier op den weg de zwermen afwachten, of ga je de rawah in!’

‘Laat mij hier maar achter!’

‘Zooals je wil’.

Plotseling liet de Amboinees een vreeselijken vloek hooren.

‘Leo, het is in één woord verschrikkelijk, mijn hanen zijn weg!’

‘En je kippen?’

‘Ach, hou toch je grappen voor je. Nu is mijn heele jacht bedorven! Voor niets heb ik dien reuze-afstand afgelegd, want wat kan ik doen met een geweer zonder hanen!’

‘Ja, man, het is je eigen schuld. Waarom heb je niet beter op je

spuit gepast. Mij zal zooiets nooit overkomen. Kijk maar eens, hoe stevig mijn hanen aan de kolf vastzitten!'

Meteen haalde hij zijn Sauer uit het foedraal. Maar plotseling trok hij zoo'n verbaasd gezicht, dat de hen omringende katjoengs luidkeels begonnen te lachen.

'Wel, sapperdekrikkrak, dat is het toppunt. Nu lach ik een ander uit, omdat zijn hanen verdwenen zijn en daar kom ik tot de ontdekking, dat de mijne ook geëclipseerd zijn. Tjeroeroet, mephisto, dat is jou werk en van niemand anders. Als ik mijn hanen niet binnen vijf minuten terugkrijg, dan jaag ik je een revolverkogel door je hersen-, pardon, ik bedoel je stopverfpan. Vooruit, geef op!'

'En de kippen, Kees?'

'Man, denk aan Darwin; origineel blijven s.v.p.! Voor het laatst vraag ik je: waar zijn mijn hanen?'

'Goed, je krijgt je hanen terug, maar dan moet je eerst zeggen, waar

de mijne zijn', riep de Amboinees uit, die er geen flauw idee van had, waar de door Kees vermiste voorwerpen zich bevonden.

'Accoord, hier heb je ze. Waar zijn de mijne?'

'Haastige spoed is zelden goed, Keesie. Ik zal eerst de hanen aan mijn geweer schroeven en dan zullen wij eens verder zien!'

'Maar maak toch voort, want als ik mij niet vergis, zie ik daar al den eersten zwerm aankomen!'

'Zeg, Kees', stelde Brandhorst voor, 'de eendvogels komen hierheen, zou je geen kansje willen wagen? Hier heb je mijn spuit!'

'Maar kerel, ze vliegen veel te hoog!'

'Probeer mijn choke maar, dan zul je zien, dat die lekkere diertjes voor mijn linkerloop niet zoo onbereikbaar zijn, als je wel denkt!'

'Nou, vooruit dan maar, ik waag het er op'.

Kees verwijderde zich een paar passen, van welke gelegenheid

Brandhorst gebruik maakte om de in zijn bezit zijnde hanen ongemerkt in een der wijde zakken van den Amboinees te stoppen.

‘Van waar heb je ze?’ vroeg Sopamena.

‘Van Ziska’, fluisterde Leo.

Toen Wim dit hoorde, begon hij luidkeels te lachen, zoodat Kees wantrouwig omkeek.

‘Zeg, wat hebben jullie daar toch een pret. Jullie lachen mij toch niet uit, hoop ik?’

‘Opgepast, Kees, daar zijn ze’.

‘Ja en daar gaan ze!’

Meteen weerklonk een luide knal. Als door den bliksem getroffen viel een drietal eenden op den grond, terwijl de andere dieren maakten, dat ze wegkwamen.

‘Hè, wat zeg je daar nou van’, blufte Kees.

‘Tjeroeroet, jongen, ik heb zoo'n idee, dat jij je weddenschap verliezen zult. Zoo, zoo, ben je eindelijk met het aanzetten van je hanen klaargekomen? Ja? Dan verzoek ik je

vriendelijk me mijn eigendom terug te geven!'

'Daar zijn ze, Kees. Maar maak een beetje voort, want ik brand al van ongeduld om mijn lange buks aan het werk te zetten!'

'Noem je dat stuk oud roest een buks? Je moet maar durven!'

Vijf minuten later namen Kees en Willem afscheid van Leo, die een groote struik tot schuilplaats koos.

Het duurde wel een half uur, voordat Brandhorst in de rawah eenige knallen hoorde. De uitwerking van deze schoten was al dadelijk merkbaar, want dichte zwermen meliwis verhieven zich uit het water en vlogen in de richting van de schuilplaats van Leo, die met zijn nimmer falende schoten talrijke wilde eenden velde. Ten slotte had hij er zooveel, dat hij besloot het vuren te staken. Elk oogenblik hoorde hij Kees schieten. Aangezien deze rookeloos kruit gebruikte en de Amboinees niet, was het voor Brandhorst niet moeilijk vast te stellen, wie daar zoo

aan het bombardeeren was. En als hij aan het door Sopamena gebezigde zaagsel dacht, dan verscheen er een glimlach op zijn ernstig gelaat.

Toen hij toevallig achter zich keek, bemerkte hij drie katjoengs, die op hem afkwamen.

‘Wat willen jullie?’ vroeg hij.

Zij bleven verlegen staan.

‘Zeg het maar’, moedigde de kleinste een der beide anderen aan.

‘Wat is er?’ informeerde Brandhorst nogmaals.

‘Ach, toean zal ons misschien uitlachen, of boos worden, dat wij hem storen’.

‘Neen, vertel maar op! Wat is er?’

‘Wij drieën werden dezen ochtend door twee blanda's gehuurd om hun patroontasschen en veldflesschen te dragen, doch, voordat wij het jachtterrein bereikten, gingen zij een onbewoond kampong-huisje binnen. Wij hebben uren lang op hen gewacht, maar zij maken nog geen aanstalten om het huisje te verlaten. Misschien

is er wel wat met hen gebeurd en daarom wilden wij u vragen eens even een kijkje te gaan nemen!'

Brandhorst dacht even na. Was dit misschien een valstrik? Komaan, hij waagde het er op, misschien kreeg hij nog wel een van zijn tegenstanders te zien!

'Goed, ik ga mee', zeide Brandhorst, 'maar eerst moeten jullie mijn buit in de auto brengen'.

Weldra begaf Leo zich op weg naar het onbewoonde kamponghuisje, dat hij na tien minuten loopen bereikte.

Aangezien hij daar binnen stemmen hoorde, verzocht hij den hem vergezellenden katjoengs zich doodstil te houden.

'Neen, kameraad', hoorde hij iemand met een Duitschen tongval zeggen, 'aan jou de eer. Ik wensch geen seconde langer te leven dan jij!'

'Maar, kerel', antwoordde een ander, 'zoo komt er nooit een eind aan, want ook ik wensch niet na jou te sterven'.

‘Het spijt mij, waarde vriend, maar ik weiger beslist je neer te schieten’.

‘Dan moeten wij er wat op vinden. Laat mij eens even nadenken. Wat zeg je van het volgende voorstel. Wij plaatsen de trompen van onze geweren tegen elkanders borst en als ik tot drie geteld heb, dan drukken wij tegelijkertijd af. Zoo zullen wij dan tezamen deze verwenschte wereld verlaten!’

Leo had genoeg gehoord. Een forsche trap deed de deur openvliegen en het volgende oogenblik bevond de Indo zich tegenover twee in khaki gekleede volbloed-Europeanen.

‘Pardon, heeren, mag ik mij aan u voorstellen? Ik ben Leo Brandhorst en heb uit uw laatste woorden kunnen opmaken, wat de heeren van plan zijn. Als particuliere detective moet ik u verzoeken van uw voornemen af te zien, aangezien ik u beiden anders wegens poging tot moord zou moeten arresteeren!’

‘Is u Leo, Brandhorst? En wil u

ons beletten elkander een groot genoegen te doen? Dan, mijnheer Brandhorst, is uw laatste uur geslagen!'

'Niet zoo heet gebakerd zijn, waarde heer. Vergeet niet, dat ik ook gewapend ben en daarom zou het kunnen voorkomen, dat u eerder stierf dan uw boezemvriend. Of heeft u mij misschien in een hinderlaag gelokt?' vroeg Leo, terwijl hij zijn rechterhand snel in zijn broekzak stak, waarin de trouwe browning zich bevond.

'Een hinderlaag? Hoe komt u er bij?' antwoordde de Hollander.

'Ik veronderstelde het maar zoo!' zeide Leo, heel wat opgelucht. 'Maar, heeren, is er dan geen enkel middel mogelijk om u van uw onzalig voornemen af te brengen?'

'Ja en wel een eervolle dood, maar, waar is die tegenwoordig te vinden?'

'Aan een eervollen dood zou ik u misschien kunnen helpen. Ik ben juist bezig om een paar bijzonder gevaarlijke misdadigers op te sporen. De

heeren zouden zich misschien nuttig kunnen maken door als mijn helpers te fungeeren. En mochten de heeren er het leven afbrengen, wel, dan is er nog altijd gelegenheid genoeg om van het leven afscheid te nemen'.

'U heeft gelijk', zeide de Hollander. 'Wat denk je er van, Erich, zullen wij zijn voorstel aannemen. Je hebt in stilte met onzen beroemden Indo-detective gedweept, daarom heb ik zoo'n idee, dat je wat graag in zijn dienst wil komen!'

'Ja, Bob, dat is zoo. Als hij bewijzen kan, dat hij werkelijk Leo Brandhorst is, dan ben ik zijn man!'

Zwijgend haalde Leo een portefeuille uit zijn binnenzak en toonde den Duitscher zijn legitimatie-papieren.

'Dat is in orde, waarde heer. Het is voor mij werkelijk een voorrecht met u kennis te maken. Van af dit moment kunt u over mij beschikken'.

'En over mij!' riep Bob uit.

De drie mannen schudden elkander de hand.

‘En thans hoop ik, dat de heeren zich aan het jachtvermaak zullen overgeven, want u wilt toch niet met een leege weitasch thuiskomen?’

‘Neen’, antwoordde Bob, ‘een vette eend lust ik nog wel!’

Meteen verdween hij in de richting van de rawah, waarheen Erich hem volgde.

‘Ziezoo’, mompelde Brandhorst terwijl hij het tweetal nakeek, ‘tijd gewonnen, alles gewonnen!’

Meteen laadde hij den rechterloop van zijn Sauer met een kogelpatroon, waarna hij langzaam langs den oever van de rawah liep, terwijl hij oogen en ooren goed open hield. Er gebeurde echter niets.

Het duurde niet lang, of hij zag de jagers het moeras verlaten, aangezien er geen enkele meliwis meer te bekennen was.

De eerste, die Brandhorst naderde, was Kees. Deze zag rood van woede, terwijl hij den hem volgenden katjoeng telkens toesnauwde om toch wat voort te maken.

‘Wat scheelt er aan, Kees?’ vroeg Leo, toen Van Berg naast hem stond.

‘Je hebt toch slechte menschen op de wereld, Leo. Daar sta ik met ware doodsverachting op die smakelijke beestjes te vuren en constateer onmiddellijk, dat dit de blibis zoo koud laat, als het badwater te Tosari. Verontwaardigd open ik een snelvuur op die brutale rakkers, maar het succes was wederom nihil. Juist zou ik de beide laatste patronen van mijn bandelier in den loop schuiven, toen mijn oog toevallig op het water vlak voor mij viel. En wat zag ik daar drijven? Talrijke voorwerpjes, die bij aandachtige beschouwing niets anders dan zaagsel bleken te zijn. Fluks maakte ik de beide patronen open en raad eens, wat ik daarin vond? Zaagsel, instede van hagel! Brandhorst, biecht nu eens eerlijk op: Heb jij mij die poets gebakken?’

‘Neen, Kees, wat denk je wel van mij!’

‘Precies, wat ik gedacht heb.

Kinderachtig ben je nooit geweest. Wacht, nu gaat mij een licht op. Het is natuurlijk weer die verdraaide roetmop, die me dat geleverd heeft. Ik zal dien kerel krijgen?'

'Dat vind ik niet aardig van je, Kees?'

'Voor mijn part'.

'Zeg, Kees, heeft Willem ook tegen je opgespeeld, toen hij merkte, dat de hanen van zijn geweer verdwenen waren?'

'Neen, dat nu niet precies, maar, instede van één kool, heeft hij mij twee koolen gestoofd. En dat is nu wel een beetje veel!'

'Je vergist je, Kees. De tweede kool is van een ander afkomstig'.

'Is dit de waarheid, Leo Brandhorst?'

'Ja, Kees Van Berg'.

'Dan weet ik al met wie ik een appeltje te schillen heb!'

Op dit oogenblik voegde de Amboinees zich bij het tweetal.

Kees verwaardigde hem met geen blik.

‘Veel geschoten, Kees?’ informeerde Sopemena.

‘Is er intusschen niets bijzonders gebeurd, Leo?’ vroeg Kees, terwijl hij deed, alsof hij de vraag van den Amboinees niet gehoord had.

‘Ja, ik heb eindelijk een paar geschikte helpers gevonden’.

‘En wie zijn dat, als ik vragen mag?’

‘Daar komen zij net aan’.

‘Die Zondagsjagers?’ riep Kees verachtelijk uit. ‘Die kerels weten niet eens het verschil tusschen een meliwis en een mandar’.

‘Daarvoor zijn het ook volbloeds, Kees!’

‘En neem jij die in dienst? Brandhorst, wat val je mij tegen!’

‘Daar heb je den totokhater weer. Word je dan nooit verstandiger?’

‘In dat opzicht nimmer, want ik kan maar nooit het denkbeeld van mij afzetten, dat die kerels ons, Indo's, als minderwaardig spul beschouwen!’

‘Doe mij een pleizier, Kees en

behandel ze, zooals het een welopgevoed man betaamt!'

'Natuurlijk, Leo, daar kun je op rekenen'.

Intusschen waren Bob en Erich naderbij gekomen.

Leo stelde de heeren aan elkander voor en juist wilde hij hun verzoeken hem naar de auto te vergezellen, toen er van achter een naburig struikgewas twee schoten klonken. Met een pijnlijk gezicht drukte Brandhorst zijn rechterhand tegen zijn linkerborst en zakte toen als een zoutzak in elkaar!

'Wim, Bob en Erich, zet ze na, Kees, blijf hier', hoorden allen tot hun verbazing den Indo bevelen. 'Vlug, laat ze niet ontsnappen!'

In een minimum van tijd was het drietal verdwenen.

'Leo, waar ben je getroffen?' vroeg Kees, terwijl hij bij zijn vriend neerknielde.

'In mijn borst en in mijn hoofd en toch springlevend. Pas op, Kees, er komen menschen. Denk er om, dat ik

doodgeschoten ben en je mij straks als lijk naar de auto transporteert. Als de anderen teruggekeerd zijn, dan moet je zoo snel mogelijk vertrekken. Vlug, Kees, bedek mij met je regenmantel!'

Kees voldeed onmiddellijk aan dit verzoek met een gezicht, dat één en al verbazing uitdrukte.

Plotseling riep hij luidkeels om hulp en het duurde niet lang, of hij was door talrijke inlanders omringd.

'Haal de politie, mijn vriend is doodgeschoten', riep hij den omstanders toe.

'Politie? Die hebben wij al in geen weken hier gezien!'

'O, is dat de reden, waarom er hier zoo maar op menschen geschoten wordt. Wie kan mij aan twee bamboes en een mat helpen?'

Een paar gedienstige katjoengs snelden naar een naburige kampong en kwamen weldra met de gevraagde voorwerpen terug.

Handig fabriceerde Kees een draagbaar en toen deze gereed was,

legde hij zijn bewegingloozen kameraad daarop neer. Daarop verzocht hij een viertal inlanders de baar naar de auto te dragen.

Een kwartier later keerden de drie anderen na een vruchtelooze achtervolging terug.

'Hoe is het met hem, Kees?' vroeg de Amboinees met een bleek gezicht.

'Hij is morsdood! Kom, laten wij maar vertrekken. Stapt in heeren. Als de heeren gezeten zijn, dan kunnen wij de baar op de beide portieren laten rusten. Zoo, dat is afgeloopen. Vooruit, Wim, rij als de duivel naar huis!'

Na een treurigen blik op de baar geworpen te hebben, nam deze achter het stuur plaats.

'Hebben wij niets achtergelaten, Kees?'

'Neen!'

Het volgende oogenblik deed de selfstarter zijn werk, de motor gromde en de Ford schoot als een pijl uit den boog vooruit.

Daar, waar de lange landweg een

groote bocht maakte, bevonden zich achter dicht struikgewas eenige met geweren gewapende personen, die de auto met spottende blikken naoogden.

'Onze scherpschutters hebben hun werk gedaan. De beroemde Indo-detective is niet meer!'

'En toch zou ik daaromtrent zekerheid willen hebben, want die blauwe jongen moet een bijzonder gladde vogel zijn. Ik zal die Ford eens met mijn motorfiets volgen!'

'Doe dat', zeide een derde. 'Het is jammer, dat die twee ons voor geweest zijn, want zou ik graag op die kafirs geschoten hebben!'

'Daar was geen reden voor. Als een van die anderen hem ooit in zijn actie tegen ons geholpen had, dan zou het mij niets hebben kunnen schelen', bromde een magere man, die de aanvoerder van het troepje bleek te zijn. 'Zijn de andere posten gewaarschuwd om de Ford verder ongemoeid te laten?'

'Onze motorduivel is tijdig van hier vertrokken!'

Intusschen snelde de krachtwagen voort en bereikte ten slotte de plaats van zijn bestemming.

Ziska bevond zich in de voorgalerij, toen de Ford binnenreed.

Angstig zochten hare oogen haar verloofde en toen zij dezen niet zag, vloog zij met een angstkreet naar de auto.

'Waar is Leo, wat is er met hem gebeurd?', kreet zij. 'O, ik zie het al, hij is niet meer!'

Een oogenblik scheen zij in zwijm te zullen vallen, doch met een bovenmenschelijke krachtsinspanning hield zij zich op de been.

Plotseling begon er beweging onder den regenmantel te komen en weldra werd het hoogroode gezicht van den Indo-detective zichtbaar.

'Ziska, lieveling', begroette hij haar vroolijk, 'je gaat toch niet flauwvallen, hoop ik? Schaam jij je niet?'

Het gezicht van den Amboinees, die gedurende den langen rit zeer verdrietig gekeken had, klaarde plotseling op. Hij sprong uit de auto en

voerde een completen krijgsdans uit, hetgeen Kees de vraag ontlokte, of er een van de vijf op den loop was.

‘Hoera, Leo Brandhorst leeft’, juichte de uitgelaten Willem, ‘nu is alles in orde’.

Ook Erich en Bob trokken zoo'n verbaasd gezicht, dat Leo, die intusschen op den grond gesprongen was, onwillekeurig lachen moest.

‘Komt u binnen, mijne heeren, dan zal ik u alles uitleggen. Papa en mama Hansen en ook jij, Ziska, mag ik u de heeren Bob en Erich voorstellen?’

Na de gewone plichtplegingen nam het gezelschap in de voorgalerij plaats.

Uit een verborgen hoekje sloeg een motorfietser het tooneel gade.

‘Heb ik niet voorspeld, dat wij voor het lapje gehouden zouden worden? Ik zal den baas verzoeken krassere maatregelen te nemen!’ bromde hij. Meteen reed hij weg.

Wat bedoelde de spion met deze woorden?

Hoofdstuk VII.

‘Vertelt u eens, mijnheer Brandhorst, hoe het komt, dat de beide kogels u geen letsel hebben toegebracht’, vroeg Bob.

‘Dat ik nu nog in leven ben, heb ik feitelijk aan mijn verloofde te danken’, antwoordde Leo. ‘Zij las namelijk op een goeden dag in de krant, dat te Amsterdam een nieuw soort pantser was uitgevonden, hetwelk door geen enkelen geweer- of revolverkogel te doorboren was. Van af dat oogenblik rustte zij niet, voordat ik zoo'n pantser besteld had; ook mijn hoofd moest en zou op dezelfde wijze beschermd worden. U hebt zelf kunnen constateeren, dat mijn meisje het bij het rechte eind gehad heeft. Ziehier de beide kogels, zij hebben zelfs geen deuk in het pantser kunnen veroorzaken!’

‘Maar, wat is de reden geweest, dat jij je dood hield, Leo?’ vroeg Willem.

‘Begrijp je dat niet eens?’ schamperde Kees, ‘de aanslag op Leo was het bewijs, dat zijn geheimzinnige vijanden hem tot Pakoe Hadji gevolgd waren. En als het tot hen doorgedrongen was, dat hun eerste poging mislukt was, dan zou een tweede, een derde, en zelfs een vierde schietpartij niet tot de onmogelijkheden behoord hebben. Daar vandaan die voortreffelijke komedie!’

Brandhorst knikte Kees goedkeurend toe.

‘Precies geraden, kameraad. Ik moest me wel dood houden, wilde ik niet nieuwe aanslagen uitlokken. Je ziet Kees, dat ik niet overdreef, toen ik je indertijd vertelde, dat ik met bijzonder gevaarlijke vijanden te doen zou krijgen!’

‘Nou, ik heb anders ook last van geheimzinnige vijanden!’

‘Jij, Kees!’ riep de heer Hansen uit, ‘ik kan het haast niet gelooven.

‘En toch is het zoo, mijnheer. Want hoe wilt u anders het feit verklaren, dat de hanen van mijn geweer bij aankomst op het jachtterrein verdwenen bleken te zijn. Ik heb ze later gelukkig nog kunnen opdiepen, maar de dader ligt natuurlijk op het kerkhof!’

Ziska's mondhoeken trilden verraderlijk.

‘Het eind van het liedje was, dat ik mijn weddenschap verloor. Maar enfin, ik zal vandaag of morgen naar een doekoen gaan, misschien kom ik er dan wel achter, wie die snoode daad verricht heeft. En laat die persoon dan oppassen, want wraak is nog altijd zoet!’

‘Hemel nog toe, ik zou niet graag in zijn schoenen willen staan!’ merkte Ziska op.

‘Zijn schoenen, **zijn** schoenen? Wie zegt jou, dat het een mannetje is, het kan net zoo goed een zij zijn!’

Leo merkte, dat zijn meisje in een hoek gedreven werd en besloot haar te redden.

‘Voordat ik het vergeet, mevrouw en mijnheer Hansen. Weet u, dat de heeren Bob en Erich besloten hebben mij in mijn gevaarlijke taak te helpen!’

‘Dat vind ik heel mooi van de heeren, maar weten de heeren wel, welk risico daaraan verbonden is?’

‘Ja, dat weten de heeren en dat vinden zij juist heel prettig, want zij zijn hun leven moe!’

‘O ja? Hoe komt dat zoo?’

Leo vertelde op welke wijze hij met Bob en Erich had kennisgemaakt.

‘Dames en heeren’, begon Bob plotseling, ‘waar zoo'n waarheidlievend man als onze geachte vriend Brandhorst ons heeft medegedeeld, dat iedereen, die het waagt hem bij het opsporen van de nog steeds onzichtbare misdadigers behulpzaam te zijn, ten doode opgeschreven is, wil ik u thans vertellen, hoe het komt, dat ik zoo gauw mogelijk een einde aan mijn leven wensch te maken. Ik ga mijn jeugd met stilzwijgen voorbij, aangezien ik daarvan

niets anders dan prettige herinneringen overgehouden heb. Toen ik mijn studies geëindigd had, vertrok ik naar Indië om te trachten daar mijn fortuin te maken. De eerste jaren waren nog zoo kwaad niet, maar eensklaps had ik met zeldzame tegenspoed te kampen. Ik werd ziekelijk; op kantoor, waar ik steeds de grootste voldoening geschonken had, kon ik opeens geen goed meer doen en toen de malaise kwam, had ik geen leven meer. Er werd zoo op mij gevit, dat ik het tenslotte op mijn zenuwen kreeg en op dokters advies een paar maanden in de bergen moest doorbrengen. Terwijl ik al mooi op weg was om te genezen, kreeg ik op een kwaden dag van mijn firma een brief, waarin mij werd medegedeeld, dat men geen prijs meer op mijn diensten stelde. En dat na tienjarigen dienst! Ik stortte weer in en het scheelde niet veel, of men had mij naar het krankzinnigengesticht getransporteerd. Erger was het met mijn trotsche vrouw gesteld. Die

smaad kon zij niet verdragen en een week later werd zij begraven. Nog was mijn lijdensbeker niet vol genoeg, want, wat ik ook ondernam en wat ik ook beproefde, alles mislukte. Er bleef toen niets anders over dan er maar zoo spoedig mogelijk een eind aan te maken. Ik begaf mij naar een wapenhandelaar zonder te weten, dat men voor den aankoop van een vuurwapen in het bezit moet zijn van een vergunning tot aankoop, welk document mij echter door het hoofd van plaatselijk bestuur geweigerd werd. Toen kwam ik op het idee een tweedehandsch jachtgeweer te koopen en na heel wat moeilijkheden overwonnen te hebben, kwam ik in het bezit van een kaliber 16. Bij die gelegenheid maakte ik kennis met Erich, die later mijn beste vriend geworden is. Ziedaar, dames en heeren, het verhaal van mijn wederwaardigheden. Het is het somber relaas van een schipbreukeling op de levenszee!'

'En het slachtoffer van de malaise!' riep Kees deelnemend uit.

‘Vertel mij eens oprecht, mijnheer Bob, kan niets u van uw betreurenswaardig besluit afbrengen?’

‘Neen, jongmensch. Ik wensch deze zelfzuchtige en onrechtvaardige wereld zoo spoedig mogelijk te verlaten!’

‘Dat is zeer verdrietig. En u, Herr Erich, is u ook zoo onverzettelijk?’

‘Ja, helaas, ik kan niet anders, want dit leven heeft voor mij ook geen waarde meer. Luistert u maar even! Voordat de wereldoorlog uitbrak, was er in Duitschland geen gelukkiger mensch dan ik. Ik had een vrouw, zooals er slechts één in de honderd jaar geboren wordt. Zij was geen schoonheid, maar had een net en flink voorkomen, terwijl zij een karakter bezat, zoo verheven en edel, dat iedereen, die haar kende, haar bewonderde en respecteerde. Ik was haar slaaf, zij was mijn afgod en geen enkel wanklank werd ooit gedurende mijn huwelijksleven gehoord, tenminste, voordat die verwenschte oorlog uitbrak.

Onbewust van de donkere wolken, die zich boven mijn hoofd samenpakten, leefde ik als een prins in mijn aardsch paradijs; als een donderslag bij helderen hemel kwam het bevel tot de mobilisatie!

Ik nam afscheid van mijn oogenschijnlijk kalme vrouw, die niets verzuimde om mij het afscheid niet al te droevig te maken, ja, zij wakkerde zelfs mijn vaderlandsliefde aan, zoodat ik mij vol strijdlust bij mijn supericuren aanmeldde.

Het had er den schijn van, dat de liefde van mijn vrouw mij voor de moorddadige kogels van den vijand onkwetsbaar maakte, want, niettegenstaande ik honderden malen mijn leven waagde, liep ik nooit een schram op. En als ik, na den enerveerenden dienst in de loopgraven, in mijn ondergrondsche slaapplaats terugkeerde en daar een brief van haar vond, dan vergat ik alle ontberingen en vermoeienissen, want ik wist, dat de door haar geschreven woorden weer balsem

in mijn verlangend hart zouden gieten!

Eens kwam ik weer moe en afgemat in mijn ondergrondsche terug, toen mijn slaapkameraad mij een vreemden brief overreikte, welken de post zoo juist gebracht had.

Ach, had ik dat schrijven maar ongeopend verscheurd, hoeveel leed zou ik mij daardoor bespaard hebben. Maar neen, ik opende den brief en las iets, dat mij bijna het bewustzijn deed verliezen. Wat, zij de engelreine vrouw zou mij bedriegen, terwijl ik hier mijn leven voor het vaderland waagde?

Vol verachting wierp ik den anoniemen brief op den grond, ik trachtte die afschuwelijke verdachtmaking te vergeten, maar ze liet mij geen rust. Drie dagen lang leefde ik als in een hel, maar toen hield ik het niet meer uit: ik moest en zou zekerheid hebben!

Mijn kapitein keek wel bedenkelijk, toen ik hem eenige dagen verlof vroeg, maar tenslotte stemde hij

toch toe. De trein, die mij naar huis voerde, liep naar mijn zin niet snel genoeg en daarom stapte ik met toestemming der militaire autoriteiten te Keulen in een vliegtuig, dat mij al spoedig ter plaatse van bestemming bracht.

Als een dief wachtte ik de duisternis af om mijn eigen vrouw te bespionneeren, die zich volgens den anoniemen brief elken nacht, wanneer de menschen sliepen, naar een naburig boschje begaf om daar een man te ontmoeten.

De uren kropen voort, maar eindelijk brak toch het bewuste tijdstip aan, want duidelijk zag ik een vrouwengestalte de in den brief aangeduide plek naderen. Ik herkende onmiddellijk haar sierlijken gang en mijn eerste opwelling was naar haar toe te vliegen en haar in mijn armen te sluiten. Had ik het maar gedaan! Maar de jaloezie had mij leelijk te pakken, derhalve bleef ik doodstil achter een hoogen struik

staan, terwijl ik mijn oogen goed open hield.

Ik behoefde niet lang te wachten, want weldra trad een man uit een naburig boschje en snelde in de geopende armen van mijn vrouw. Wat ik toen voelde, laat zich door geen pen beschrijven.

Ik haalde mijn revolver uit mijn broekzak om de beide bedriegers neer te schieten en daarna het wapen op mijzelf te richten, toen er iemand naderde, die uit volle borst 'die Wacht am Rhein' zong.

Dat bracht mij tot bezinning. Mijn huwelijksgeluk was verwoest, welnu, mijn leven behoorde van toen af het vaderland toe. Er was goddank gelegenheid te over om op eervolle wijze dit leven te eindigen.

Plotseling trad ik op mijn vrouw toe, die, toen zij mij herkende, mij met een vreugdekreet naderde. Ik echter ontweek haar en voegde haar een woord toe, een woord, dat iedere fatsoenlijke vrouw diep beleedigt! De uitwerking was fataal, want een

siddering ging door haar leden, waarna zij levenloos ineen zakte. Op het gezicht hiervan vluchtte de verwoester van mijn geluk het bosch in.

Zonder een blik op mijn hulpelooze vrouw te werpen, verdween ik in de richting van het naaste station.

Mijn kapitein keek vreemd op, toen ik zoo spoedig terugkwam, maar hij was een tactvol mensch en zweeg. Mijn doodsbleek gelaat had hem verraden, dat er iets ernstigs met mij gebeurd moest zijn. Van dien tijd af was er geen grooter waaghals dan de dolle Erich, zooals ik al spoedig genoemd werd. Aan alle fronten, waar ik respectievelijk geplaatst werd, was ik steeds haantje-de-voorste. Achtereenvolgens vocht ik aan het Westfront, tegen de Russen, aan de Dardanellen, tegen de Italianen en Serviërs, in Mesopotamië en in de Krim, ja, ik liet mij zelfs tot aviateur opleiden, maar de dood was mij niet genadig. Ik ontving de hoogste decoraties, welke mij echter steenkoud lieten.

Er kwam een einde aan den millioenenverslindenden krijg, maar ik behoorde nog steeds tot de levenden.

Eindelijk liet ik mij overhalen om mijn ouders te bezoeken; van hen vernam ik, dat mijn vrouw morsdood gevonden was nabij het boschje, **waar zij geregeld haar tweelingbroeder ontmoette,** die uit de hel van Vlaanderen gedeserteerd was. Als een blok sloeg ik voorover!

Maanden lang hing mijn leven aan een zijden draadje, maar ook toen was de tijd voor mij nog niet gekomen, want ik herstelde.

Het eerste, wat ik deed, was een prachtige tombe op het graf van het slachtoffer mijner jaloezie te laten maken, een tombe, versierd met slangekoppen, terwijl ik daarop met gouden letters het volgende opschrift liet aanbrengen:

'Hier ligt een slachtoffer van vuigen laster!'

Een advertentie in een der tijdschriften, waarin een stoutmoedige Deen bekendmaakte, dat hij een

partner zocht om met hem in een zeilbootje een reis om de wereld te maken, trok mijn aandacht en geen maand later dobberde ik reeds op den Atlantischen Oceaan. Na heel wat avonturen beleefd te hebben, bereikten wij Tandjong-Priok. Het noodlot wilde echter, dat ons scheepje in de haven aldaar door een stoomer overvaren werd, zoodat het zonk.

Daar zaten wij in een wildvreemd land. Wij ontmoetten op een goeden dag een vriendelijken man, die zoo'n sympathieken indruk op mij maakte, dat ik besloot bij hem te blijven, toen de Deen per mailschip naar zijn vaderland vertrok. En als ik u vertel, dat die vriendelijke mijnheer niemand anders was dan mijn vriend Bob, dan zult u wel begrijpen, waarom wij zulke dikke vrienden zijn geworden!'

'Arme man', mompelden de dames meewarig, toen de ongelukkige Duitscher zweeg.

Brandhorst en Van Berg wisselden een stillen handdruk met den blonden

Germaan, in wiens oogen een paar heldere tranen blonken.

De heer Hansen snoot op verdachte wijze zijn neus, welk voorbeeld door de beide dames gevolgd werd.

Er heerschte langen tijd een veelzeggende stilte.

‘Vertelt u mij eens’, zeide Erich eindelijk, zich tot Leo wendende, ‘heeft u ooit een van uwe vijanden gezien?’

‘Neen, nooit. En dat maakt mijn taak zoo verbazend moeilijk’.

‘Is de erfgenaam van Jaap Verwoert al komen opdagen, Leo?’, vroeg mevrouw Hansen.

‘Bravo, mevrouw’, riep Leo uit, ‘die vraag doet u alle eer aan. Ik heb den agent van de Weeskamer en ook den notaris te Cheribon verzocht mij onmiddellijk te waarschuwen, zoodra de erfgenaam komt opdagen, maar deze heeft tot dusverre nog niets van zich laten hooren!’

‘Waar is het wachten op, Leo?’

‘Op mijn dood en op dien van mijn helpers, want dan pas kan hij

met een gerust hart de erfenis in ontvangst nemen. De politie wil immers in het geheel niet aan een misdaad gelooven!'

'Wacht maar, ze zullen eens leelijk op hun neus kijken, die bet-weters', riep Kees uit. 'Als het zoover is, dan krijgt de Rooie weer het noodige van mij te hooren!'

'Voordat ik het vergeet, mijnheer Hansen, kunt u misschien ook de heeren Erich en Bob bergen? Met een kamertje in de bijgebouwen zijn zij reeds tevreden!'

'Maar, natuurlijk Leo, je doet maar precies, wat jou het beste voorkomt!'

'Dank u, mijnheer. Wij zullen het zoo zien te schikken, dat de heeren ieder een kamertje afzonderlijk krijgen!'

'Waarom afzonderlijk?' vroeg Ziska.

'Wel, de heeren zijn niet al te optimistisch gestemd, zoodat het niet aan te raden is ze bij elkaar te laten,

begrijp je het nu weer niet?' antwoordde Kees.

'Ik stel de heeren voor zich te gaan verkleeden', zeide Brandhorst, 'mijn pyama's zullen de heeren wel passen!'

'Ik zou anders graag mijn kleeren willen halen', merkte Bob op.

'O, maakt u zich daarover maar niet ongerust. Geeft u mij maar uw adres en dat van den heer Erich op, dan zal onze vriend Willem de bullen wel halen!'

Brandhorst was de laatste, die zich naar de badkamer begaf om zich eens flink te verfrisschen.

Toen hij zich een kwartier later naar de voorgalerij begaf, zag hij tot zijn niet geringe verbazing, dat een Britsch-Indische slangenbezweerder aanstalten maakte om met zijn goocheltoeren te beginnen.

'Wie heeft den man geroepen?' informeerde Brandhorst fluisterend bij Kees.

'Bob en Erich. Waar zij hier zoo gastvrij ontvangen werden, wilden

zij op deze wijze hun erkentelijkheid bewijzen!'

'Heel sympathiek van hen. Maar ik ga even een rotting halen, Kees'.

'Een rotting? Wat moet je daarmee beginnen?'

'Dat zal je straks wel zien, tenminste, als ik mij niet vergis'.

Meteen verwijderde Brandhorst zich en kwam weldra met een rotting in zijn linkermouw verborgen, terug.

Intusschen was de Hindoe met zijn goocheltoeren begonnen.

Hij verzocht een der omstanders - in een minimum van tijd was het ruime voorerf met kijklustigen volgeloopen - tien centen van hem vast te houden. Toen de goochelaar een seconde later het geld terugvroeg, bleken er tot grooten schrik van bedoelden toeschouwer slechts zes geldstukken aanwezig te zijn.

'Als het nogmaals gebeurt, dan roep ik de politie', grapte de Hindoe, terwijl zijn oogen op vreeselijke wijze rolden.

Daarna haalde hij een zaadje te

voorschijn en voor de verbaasde oogen van de kijkers ontkiemde het zaadje, de teere stengeltjes kregen bladeren, bloemen werden zichtbaar, die weldra verdorden om plaats te maken voor zaadjes. Een applaus beloonde dit staaltje van goochelkunst.

Gevleid boog hij voor zijn dankbare toeschouwers, waarop hij een vreemde melodie neuriede en een stuk touw naar boven wierp, dat in de lucht bleef hangen.

Wie Brandhorst ongemerkt had gadeslagen, zou gezien hebben, dat diens fonkelende oogen den goochelaar scherp opnamen.

'En nu moet ik een van de heeren beleefd verzoeken hier te komen. U, bijvoorbeeld, mijnheer', sprak de Hindoe zich tot Brandhorst wendende.

'Het spijt mij je te moeten teleurstellen, beste man, maar mijn kameraad zal mijn plaats wel willen innemen!'

'Dacht ik het niet', mompelde

Kees', 'ik ben natuurlijk weer de clysma!'

Maar welwillend als altijd, trad hij vooruit en vroeg den goochelaar, wat hij in zijn schild voerde.

'Dat zult u dadelijk zien, komt u maar even hier!'

Meteen stopte hij Kees vijf pitten in de rechterhand met het dringende verzoek ze stevig vast te houden.

Een minuut later noodigde hij Kees uit diens hand te openen en toen de jongeling aan dit verzoek gevolg had gegeven, ontwaarde hij tot zijn ontzetting, dat de pitten in evenzoovele kwaadaardige slangen waren veranderd. Met een gil liet Kees de venijnige beesten los en maakte dat hij wegkwam, tot groot genoegen van de toeschouwers, die het gewoonweg uitschaterden van de pret.

Kees keek Leo verwijtend aan.

'Van je vrienden moet je het toch maar hebben', bromde Kees. 'Je wist natuurlijk al eerder, wat er met mij zou gebeuren. Bah, noem jij dat vriendschap?'

Glimlachend wendde de Hindoe zich tot de dames en heeren en op Leo wijzende riep hij uit: ‘Deze toean is niet erg moedig, daarom zal ik hem een eind touw toegooien, waaraan hij zich kan opknoopen!’

Zich bukkende, greep de goochelaar in een zijner manden naar een stuk touw en wierp dit met kracht naar Brandhorst.

Deze sprong echter vlug opzij, zoodat het voorwerp tegen den muur vloog en op den vloer viel. En wat zagen de verwonderde toeschouwers? **Dat het stuk touw in een cobra veranderd was!** Nog verbaasder keken de omstanders, toen Leo een dunnen rotting uit zijn linkermouw haalde en hiermede moedig het gevaarlijke dier te lijf gang. De eerste slag deed de slang neerzinken en juist wilde de cobra tot den aanval overgaan, toen Erich, die in de nabijheid zat, met een sprong op het reptiel terechtkwam en den kop van het dier onder zijn sloffen verpletterde!

‘Mijnheer Erich, moet u met alle

geweld gebeten worden?' riep Sopamena den roekelooze toe.

'Dat zou immers de zoo lang verbeide verlossing beteekend hebben!'

Intusschen had Bob den verraderlijken Hindoe tegen den grond geslagen, doch de taaie Britsch-Indiër sprong weer op en zette het op een loopen. Toen hij zich buiten bereik van de blanda's waande, bleef hij staan en balde de vuist tegen de Hansens en hun huisgenooten.

Op dit oogenblik kwam juist commissaris Lefsky aangeloopen.

Kees, die zich eerst overtuigd had, dat Brandhorst ongekwetst was, zette daarna den Britsch-Indiër na.

In zijn ijver om den vluchteling te achterhalen, vergat Van Berg heelemaal, dat de roodharige politieman nu niet bepaald zijn beste vriend was.

'Houdt hem, commissaris, houdt hem', schreeuwde hij, op den Hindoe wijzende.

Op dat oogenblik dacht Lefsky aan

een zekere gebeurtenis te Tjililitan en toen was de vluchteling gered.

Weldra zag Kees het vruchtelooze van zijn achtervolging in en wendde zich toen woedend tot den politieman, die in zijn vuistje lachte.

'Waarom heeft u dien man niet tegengehouden?'

'Waarvoor?'

'Weet u, dat die man geen vijf minuten geleden een moordaanslag heeft gepleegd?'

Lefsky schrok zichtbaar.

'Op wien had hij het voorzien?

'Op Brandhorst, maar gelukkig werd de slang tijdig gedood'.

'Een slang? Een aanslag met een slang? Zeg, maak dat een klein kind wijs!'

'Man, sta daar niet te zwammen en ga mee. Laat ook Brandhorst van je vlammend aanschijn genieten!'

'Zeg, begin je weer?'

'Neen, ik ben al lang bezig. Slof maar mee!'

'In wiens gezelschap komt Kees

daar aan?' vroeg Ziska, toen het tweetal het voorerf betrad.

'Dat is, Zis, Kees' beste vriend: de wandelende flambouw, oftewel de Rooie'.

'Hm, dat kan aardig worden!'

Kees stelde Lefsky aan de dames en heeren voor met de mededeeling, dat hij, instede van den slangenbezweerder, den grootsten dievenvanger van zijn eeuw gestrikt had.

'En deze mijnheer beweert, dat het niet mogelijk is een aanslag met een slang te plegen. Kijk eens hier, ongeloovige Thomas, is dit een vergiftige slang of niet? Eerst gooide die verwenschte Hindoe met een stuk touw en op een gegeven oogenblik veranderde dit in een cobra!'

'Disch mij nu niet zulke sprookjes op, maar vertel eens kort en duidelijk, wat er hier gebeurd is.'

'Man, misschien ben jij familie van Moeder de Gans, maar ik kan je verzekeren, dat ik de waarheid en niets anders dan de waarheid verteld heb, nietwaar, dames en heeren?'

‘Kom maar hier zitten, mijnheer Lefsky’ zei de heer Hansen, ‘ik zal u de geschiedenis van haver tot gort vertellen!’

‘En als je nog ongeloovig bent, dan krijg je korte haver’,*) spotte Kees.

Op de hem zoo eigen manier bracht de heer des huizes den politieman van het een en ander op de hoogte.

‘Wat zou de man er aan hebben om den heer Brandhorst kwaad te doen?’ vroeg Lefsky, toen zijn nieuwsgierigheid bevredigd was.

‘Ja, monsieur Lefsky, dat is voor u natuurlijk hoogere wiskunde, maar misschien leert u het nog wel!’ meende Kees te moeten opmerken.

‘Weet jij het dan?’ was Lefsky's nijdige vraag.

‘Denk maar eens aan de beide Verwoerts die een natuurlijken dood gestorven moeten zijn!’

‘Dus je denkt, dat.....’

‘Neen, denken doe ik het niet, want ik weet het zeker. Eerst werd

*) Slaag.

Brandhorst door twee scherpschutters beschoten, die zijn hoofd en borst troffen en daarna bedacht men hem met een stuk touw, dat in werkelijkheid een slang bleek te zijn. Als dat niet wijst op een hinderlijke belangstelling, dan weet ik het niet!'

'Je zegt, dat de heer Brandhorst door twee kogels getroffen werd en hij is nog gezond en wel!'

'Daar heb je de hoogere wiskunde weer. Ja man, bij Brandhorst is nu eenmaal alles mogelijk!'

'Weet u wat, mijnheer Lefsky?', zeide Brandhorst, 'doet u maar net, alsof er niets gebeurd is, anders zou u mijn plannen leelijk in de war kunnen sturen!'

'Dat dunkt mij ook het beste, want, als ik met dergelijke sprookjes bij mijnheer Verdoorn kom, dan zal hij vragen, of ik niet wel bij het hoofd ben!'

'Zooiets hoeft je baas niet te vragen, hij weet wel, hoe zwaar jij weegt!' spotte Kees.

De Rooie begreep, dat het voor

hem zaak was zoo spoedig mogelijk te verdwijnen, wilde hij niet langer aan Kees' spotternijen blootgesteld worden.

Haastig nam hij afscheid en verwijderde zich.

Een glans van tevredenheid lag op Leo's gezicht. Ook Kees merkte dit op.

'Jonge, Leo, wat trekt jij een vergenoegd gezicht. En dat nog wel na zoo'n lafhartigen aanslag. Ze zeggen wel, dat vrouwen loopende raadsels zijn, maar jij bent de meest ondoorgrondelijke persoon, dien ik ken!'

'Kees, mijn theorie wordt door dezen laffen aanval bevestigd!'

'Welke theorie? Of acht je den tijd nog niet gekomen, etc., etc.?'

'Kees, welke nationaliteit heeft de goochelaar?'

'Hij is een Britsch-Indiër'.

'Zegt dit feit je niets, Kees?'

'Neen, want ik heb nog nooit feiten hooren praten!'

'Dan, Kees, beveel ik dit punt in je bijzondere aandacht aan!'

‘Dacht ik het niet? Ik zeg maar: je bent een sfinx, of je bent het niet’.

‘Komt, dames en heeren’, noodigde de heer Hansen uit, ‘het middageten is opgediend, laten wij derhalve tot het offensief overgaan!’

Dienzelfden avond bracht de postlooper een briefkaart, waarop de volgende raadselachtige woorden getypt waren:

‘De gordel van het Gangesgebied werd verpletterd, derhalve zal Erich het eerste, Bob het tweede en Leo het derde slachtoffer zijn, terwijl Kees, de clown, voor de eerste en laatste maal gewaarschuwd wordt zich niet met andermans zaken te bemoeien!’

De kaart was niet onderteekend!

De Indo-detective keek zeer ernstig, toen hij het bovenstaande las

‘Mijne heeren, de toestand is zeer gevaarlijk, want de crisis nadert. U, mijnheer Erich, valt de twijfelachtige eer te beurt als eerste slachtoffer te fungeeren. U wilt natuurlijk geen

voorzorgsmaatregelen nemen tegen het onbekende gevaar, dat u bedreigt?'

'Neen, want hoe gauwer het afgeloopen is, hoe beter', antwoordde de Germaan met een treurigen glimlach. 'Als mijn vriend Bob mij maar niet mist!'

'Wees gerust, Erich, ik zal dat leed dragen als een man, want ik hoop je spoedig te volgen!'

'U zoekt den dood, daar is nu niets aan te doen, maar u kunt mij toch een dienst bewijzen!'

'Met alle soorten van genoegen!'

'Dank u. Wilt u zoo vriendelijk zijn den komenden nacht wakende door te brengen, gewapend met een bloc-note en een potlood? Zoodra u iets ongewoons merkt, noteert u dit onmiddellijk. Overkomt u daarna iets, dan weten wij tenminste, wat er gebeurd is!'

'Dat wil zeggen, als het papiertje niet door den moordenaar vernietigd wordt', merkte Kees terecht op.

‘Met die mogelijkheid heb ik natuurlijk ook rekening gehouden’, ging Leo voort. ‘Waar u in het Duitsche leger geweest is, zal u de morse-teekens wel kennen. Wilt u zich daarom van die teekens bedienen? Men zal ze voor gekrabbel aanzien en ze met rust laten, tenminste, dat hoop ik!’

‘Ik zal mij geheel naar uwe wenschen schikken. Maar weet u zeker, dat er vannacht iets met mij gebeuren zal?’

‘Zeker weten doe ik het natuurlijk niet, maar een inwendige stern zegt mij, dat er iets ernstigs op til is. In elk geval verzoek ik u beleefd vannacht oogen en ooren goed open te houden!’

‘Dat zal niet mankeeren, waarde heer. Ik heb drie jaren loopgravenpractijk en dat zegt wat!’

‘Ik dank u. Gaan de heeren mee, de dames wachten op ons!’

‘Wacht eens even, Leo, vind je het niet bij de knorhanen af, dat die anonymus mij een clown noemt?’

‘Een clown en een sfinx, vind je dat geen aardige combinatie!’
Kees zei toen iets, dat wij maar niet zullen herhalen!

Hoofdstuk VIII.

Dien nacht deed Brandhorst geen oog toe, maar hoe hij ook de ooren spitste, het gelukte hem niet iets verdachts in de buurt van Erich's kamer te ontdekken.

Daarbinnen scheen alles rustig te zijn.

Toen de Westminster-klok in de achtergalerij het zesde uur aankondigde, hoorde Leo iemand aan de deur tikken.

‘Hallo, wie is daar?’, vroeg Leo.

‘Ik ben het, Bob, ik maak mij zoo ongerust over Erich, want hij geeft op mijn geklop geen antwoord!’

‘Wacht, ik ben dadelijk bij u’.

Een oogenblik later stond ook Brandhorst voor de deur van Erich's kamer, maar zijn kloppen had al evenmin succes.

‘Dan moet er maar een ladder bij te pas komen’.

Geen minuut later loerde Brandhorst door een der luchtgaten naar binnen en zag den Duitscher languit op den vloer liggen. Met een oogopslag bemerkte hij, dat de ongelukkige eindelijk zijn zin gekregen had en naar betere oorden verhuisd was. In zijn linkervuist hield hij nog de kleine blocnote omklemd!

Met een ernstig gezicht daalde Leo van de ladder af.

'Bob, waarde vriend, wees sterk, je boezemvriend is niet meer!'

'God hebbe zijn edele ziel', was het eenige, wat de Hollander zeide.

'Zullen wij de deur forceeren?', vroeg Kees.

'Neen, Kees, blijf alsjeblieft met je handen van die deur af. Eerst moeten de Officier van Justitie en de politie gewaarschuwd worden!'

Een kwartier later verschaften de vertegenwoordigers der wet zich toegang tot de noodlottige kamer.

Niets wees er op, dat er een worsteling had plaatsgehad; zelfs de stoelen waren op hun plaats gebleven.

Waar ook het bed niet beslapen bleek te zijn, moest het noodlot den Duitscher achterhaald hebben, toen hij de kamer op en neer wandelde.

Op de in zijn linkerhand vastgeklemde blocnote stond het volgende in morse-teekens genoteerd:

'Pas op de.....' Juist, toen hij het belangrijkste woord op papier wilde zetten, had de dood hem verrast!

Ook adjunct-hoofd-commissaris Verdoorn, door zijn trouwen Lefsky gewaarschuwd, bevond zich op de plaats des onheils.

'Ik begin waarlijk te gelooven, dat die verdraaide Indo het bij het rechte eind had, toen hij beweerde, dat die Verwoert te Tjililitan geen natuurlijken dood gestorven is', bromde de politie-chef. 'Maar laten wij eerst de uitspraak van den dokter afwachten'.

De inmiddels ontboden geneesheer onderzocht lang en zorgvuldig het lijk van den ongelukkigen Duitscher; daarna luidde zijn uitspraak: dood door den beet van een vergiftige slang!

‘Door een slang?’ riep de heer Hansen uit. ‘Dat kan ik haast niet gelooven, want een slang zou nooit levend deze kamer kunnen bereiken, daar ik talrijke ganzen op het erf heb, die zich bij voorkeur in de buurt van deze bijgebouwen ophouden. Maar, als de dokter het zegt, dan zal het wel zoo zijn!’

‘Wat staat op de blocnote?’, informeerde Verdoorn.

‘Pas op de....., meer niet’, antwoordde Lefsky, die juist van den Officier van Justitie vernomen had, want die punten en strepen allemaal beteekenden.

‘Dan begrijp ik niet, waarom u nog niet overtuigd is, mijnheer Hansen. Het slachtoffer had natuurlijk willen schrijven: Pas op de slang!’ zeide Verdoorn met een air van gewicht. ‘Zoodat er dus van een misdaad geen sprake kan zijn!’

‘Neen’, meende Kees, ‘Erich heeft willen schrijven: Pas op de politie, want die zit steeds verkeerd te dus-

sen! Wat is uw meening mijnheer de Officier?'

'Ik heb nog vertrouwen genoeg in onzen Indo-detective en kan daarom niet gelooven, dat hij het bij het verkeerde eind heeft. De tijd zal leeren, of hij mijn vertrouwen zal beschamen!'

Een minachtende trek verscheen op het opgeblazen gezicht van Verdoorn.

'Ik weet nu al, waar dit op uit zal draaien!'

'Hierop, dat die lamme Indo tenslotte meer verstand zal blijken te hebben dan al je zoogenaamde geschoolde rechercheurs bij elkaar!', riep Kees woedend uit.

Dienzelfden middag werd Erich in allen eenvoud begraven.

'Vriend, ik volg je spoedig', zeide Bob, toen hij wat losse bloemen in het geopende graf wierp.

Ofschoon hem hetzelfde lot als zijn Duitschen vriend wachtte, verloor de Hollander geen oogenblik zijn goed humeur, ja, een aandachtige

toeschouwer zou zelfs opgemerkt hebben, dat hij dikwijls in zich zelf lachte.

Voordat zij dien avond hun kamers opzochten, drukte Leo den Hollander op het hart zijn uiterste best te doen Erich's afgebroken zin aan te vullen. Bob knikte slechts.

Den volgenden dag werd ook Bob morsdood in zijn kamer gevonden en wederom constateerde de dokter, dat de dood veroorzaakt was door een slangebeet. Op de blocnote stond slechts een m.

Na de schouwing werd het stoffelijk overschot van den levensmoeden Hollander naast zijn vriend begraven.

Het avondeten werd bij de Hansens op den gewonen tijd opgediend, doch de eetlust was niet bepaald groot; vooral Kees at met lange tanden, terwijl hij van tijd tot tijd een diepen zucht loosde. Ook het echtpaar en Ziska keken nu niet bepaald vroolijk.

‘Jonge, jonge, wat een begrafenis-gezichten!’ riep Leo tenslotte uit.

‘Menschen, wat mankeert jullie toch!’

Plotseling barstte Ziska in tranen uit, waarmede Kees van harte instemde; ook bij de Hansens kwamen de waterlanders te voorschijn.

‘Nu krijgen wij een tafelconcert op den koop toe’, trachtte Brandhorst te schertsen, doch het ging niet van harte.

‘Menschen luistert nu eens, dan zal ik jullie vertellen, welke maatregelen ik genomen heb om dezen nacht te overleven. Ten eerste heb ik mij een pak, een muts, een masker en handschoenen van paardenhaar laten vervaardigen en ten tweede heb ik de fatale kamer geheel laten ontruimen, zoodat zich daarin slechts een wipstoel bevindt. Gewapend met een browning en mijn dubbelloopsjachtgeweer zal ik geen oog toedoen. Wat kan mij dan nog overkomen?’

‘Erich en Bob zijn ook opgebleven en toch zijn zij den volgenden morgen dood gevenden’, snikte Ziska.

‘Als ik je helpen mocht, dan zou

ik mij niet zoo ongerust over je maken', zeide Kees.

'Neen, Kees, dat zal niet gaan, wat heb je je meisje beloofd?'

'Ja, die lamme belofte zou mij bijna het leven vergallen. Maar zeg mij nu eens eerlijk, Leo Brandhorst, heb jij nog hoop, dat je er zonder kleerscheuren afkomt?'

'Welnu, Kees, de door mij genomen maatregelen zijn van dien aard, dat er heel wat gebeuren moet, eer de geheimzinnige slang mij haar doodelijken beet kan toebrengen. Ik begin al te raden op welke wijze de aanval zal geschieden, dus, beste menschen, kijkt toch een beetje vroolijker, alles zal nog wel terechtkomen'.

Ziska fleurde zichtbaar op.

'Leo, misleid je ons niet?' vroeg zij.

'Maar, lieve meid, heb je zoo weinig vertrouwen in je aanstaande? Wat zegt u er van, mevrouw Hansen?'

'Wat ik er van zeg? Dat ik eerst

gerust zal zijn, als ik je morgen springlevend voor me zie. Zou je de politie er niet bij kunnen halen?'

'Maar vrouwtje, wat zou de politie in dit geval kunnen uitrichten! Neen, laat de politie maar gerust thuis, want ik heb zoo'n idee, dat Leo dat varkentje op de gewone degelijke manier zal wasschen'.

'Ik hoop het', zuchtte Ziska.

'Kom menschen, laten wij in het prieeltje gaan zitten. De koele avondlucht zal onze zenuwen goed doen!' stelde de heer des huizes voor.

Weldra waren allen, met uitzondering van Kees, op de tuinstoelen gezeten. Het gesprek wilde echter niet vlotten, want de sombere stemming was niet weg te krijgen.

Een kwartier later kwam Kees zich bij hen voegen.

'Vertel eens, Leo, wat doen al die schotels met melk in de ontruimde kamer?'

'Wel, Kees, het geheimzinnige wezen, dat den dood van de beide vrienden op zijn geweten heeft, is

òf een echte slang en dan zal de melk haar plicht doen, òf het is wat anders en dan is de melk daar voor niets gedeponeerd. Je herinnert je, dat de ongelukkige Bob een m op zijn blocnote schreef. Ik heb den heelen dag loopen te piekeren, wat hij toch daarmede bedoelde, maar ik kan er niet achter komen. Morgen eerst zal blijken, wat die letter moet beteekenen!'

'Tenminste, als je er het leven afbrengt!'

'Als we nu allen blijven waken, dan zal het geheimzinnige wezen misschien bang zijn om zich te vertoonen', merkte Ziska op.

'Neen, Zis, als het vanavond niet komt, dan zoekt het een andere gelegenheid uit en wie zegt, dat ik alsdan net zoo goed op een aanval ben voorbereid als hedennacht? Geloof mij, meisjelief, als mijn theorie juist is, dan zal je mij morgen springlevend terugzien! Het is alleen maar de vraag, of het voor Kees niet on-

aangenaam is om in zijn eentje in het paviljoen te blijven!'

'Man, maak je niet ongerust over mij, ik ben heusch niet bang uitgevallen!'

Men bleef zoo lang mogelijk bij elkaar, doch eindelijk brak het oogenblik aan, dat zij van elkander moesten scheiden!

Smartelijk was het afscheid tusschen de beide verloofden; in tranen wegsmeltende, werd het schoone meisje door mevrouw Hansen weggevoerd!

Een voor een werden de lichten gedoofd en weldra heerschte een doodsche stilte rondom het huis van de Hansens; alleen in het vertrek, waar Bob en Erich onder zulke geheimzinnige omstandigheden gestorven waren, brandde een gasolinelamp.

Gekleed in zijn paardenharen costuum, het geladen geweer met overgehaalde trekkers in zijn bereik, was Brandhorst in een der hoeken van de kamer gezeten, afgesloten door een geïmproviseerd schutsel van fijn

ijzergaas, terwijl hij van boven beschermd was door een hemel, vervaardigd van een paar sarongs.

'Dat heeft hij weer schitterend gevonden', mompelde iemand, die zich op den zolder bevond en den Indo-detective door een gaatje beloerde, 'want als de slang komt, dan krijgt ze belet!'

'En wat zie ik daar?' vervolgde Kees - want deze was het - zijn alleenspraak 'hij heeft alle luchtgaten met imitatieleer afgesloten, zoodat er slechts een smalle opening overblijft en wel tusschen de deur en den vloer. Die opening houdt hij scherp in het oog, dus hij denkt, dat het gevaar van daar zal komen. Het zal me benieuwen, hoe het afloopt?'

De uren kropen traag voorbij en Kees dacht al, dat er niets bijzonders zou gebeuren, toen hij zag, dat Leo plotseling opstond en ingespannen naar iets tuurde, dat zich in de buurt van de deuropening moest bevinden.

Kees spande zijn scherpe oogen tot het uiterste in en jawel, daar

bemerkte hij eenige mieren, die langzaam voortkropen. Was dat nu een reden om zoo op te springen? Die Leo bleef toch dezelfde onbegrijpelijke kerel. In zijn plaats zou Kees die nijvere dieren kalm hebben laten loopen.

Kijk, de mieren werden hoe langer hoe talrijker en trokken op een gegeven oogenblik in rijen van vier naar de plaats, waar Leo zich bevond. Ha, ha, wat baatte ijzergaas tegen mieren, daar had die slimme detective niet op gerekend!

Maar, was die Leo dan heelemaal krankzinnig geworden om het geweer op de mieren te richten?

Intusschen hadden de eerste mieren het ijzergaas bereikt en op dit moment daverde de kamer van het geluid van twee achtereenvolgende schoten!

Kees' verbazing nam echter nog meer toe, toen hij zag, dat op de plaats, waar zooeven nog de mieren geloopen hadden, **een slang, op twee plaatsen doodelijk getroffen, zich in**

allerlei bochten wrong. En terwijl zij dit deed, veranderde zij langzaam in een donkerkleurigen man, die met zijn stervende oogen nog een blik vol haat op den Indo wierp!

'God, allemachtig, de goochelaar!' riep Kees uit, toen hij den Hindoe herkende.

'Kees, brave kerel, kom er maar af, het monster is gelegd en Ziska kan weer vroolijk zijn!'

De bewoners van het hoofdgebouw, door de beide schoten in hun lichten slaap gestoord, hoorden tot hun verwondering, hoe Kees maar aldoor enthousiast 'hoera, leve Brandhorst' uitriep.

Wel begrepen zij, dat Leo als overwinnaar uit het duel met zijn geheimzinnigen tegenstander was getreden en daarom haastten zij zich, na eenige kleedingstukken aangeschoten te hebben, naar het paviljoen. Eenige minuten later vloog de gelukkige Ziska in de geopende armen van haren verloofde.

'Jawel, jawel, is dat een uur om

elkander te omhelzen?' klonk Kees' spottende stem. 'Die meisjes van tegenwoordig staan gewoonweg voor niets meer!'

Voordat hij wist, wat er gebeurde, kreeg ook de spotvogel een klinkenden zoen!

'Nu breekt mijn pijp, neen, ik bedoel, nu gaat mijn klomp uit! Ziska, mag ik je er even op attent maken, dat ik verloofd ben en jou aanstaande een browning in zijn zak heeft. Stel je eens voor, dat hij Othelloachtige oprispingen krijgt!'

'Moet de politie niet gewaarschuwd worden, Leo?' vroeg de heer des huizes, nadat hij het lijk van den verraderlijken slangenbeweerder een tijdlang zwijgend beschouwd had.

'Dat is niet noodig, mijnheer. Ik heb sedert een paar dagen gemerkt, dat eenige vermomde rechercheurs van Verdoorn ons paviljoen scherp bewaken, natuurlijk in de hoop, dat zij mij een vlieg zullen afvangen. Daar komt er al een om mijn woorden te bevestigen!'

Uit de duisternis doemde de donkere gestalte van een man op.

‘Pardon, dames en heeren, is hier misschien iets gebeurd? Ik hoorde duidelijk een tweetal schoten vallen’.

‘Ja’, antwoordde Kees, ‘mijn vriend hier heeft op mieren geschoten!’

‘Op mieren? U houdt mij toch niet voor het lapje?’

‘Neen, ik ben zoo ernstig als uw revolver. Maar luistert u verder. Die mieren veranderden in een slang en.....’

‘Zwijg, kwajongen, weet je, wie je voor je hebt?

‘Adjunct-hoofd-commissaris Verdoorn!’ klonk Leo's stem.

‘Precies en dan weten jullie, dat er met mij niet te gekscheren valt!’

‘Je bent anders niet de eerste gek, die geschoren is. Mijnheer Hansen, wilt u zoo vriendelijk zijn dezen man den toegang tot uw erf te ontzeggen?’

‘Goed, Kees. Mijnheer, wilt u zoo spoedig mogelijk mijn huis verlaten?’

‘Pas op, mijnheer, ik ben in functie!’

‘Zoo’, spotte Kees. ‘Waar is je uniform? Dat komt er van, als men voor spion wil spelen. En nu er uit, marsch!’

‘Ik krijg je nog wel!’ riep Verdoorn uit, haast van woede stikkend.

‘Dag, de groeten aan je tante!’

Intusschen was Leo naar de telefoon geloopen en had den Officier van Justitie met het een en ander in kennis gesteld.

Niet lang daarna verscheen Mr. Dozy. Geduldig hoorde hij het verhaal van Leo's wederwaardigheden aan en zeide tenslotte:

‘Een zeer onwaarschijnlijke geschiedenis, mijnheer Brandhorst. Ik vrees, dat de Raad van Justitie er gaarne meer van wil weten!’

‘Dus u beweert, dat mijn vriend u maar iets op de mouw gespeld heeft?’ stoof Kees woedend op.

‘Pardon, jongmensch, ik voor mij persoonlijk ben er van overtuigd, dat de heer Brandhorst eerder zijn tong

zou afbijten dan een leugen debiteeren, maar als vertegenwoordiger van de wet mag ik mij natuurlijk niet door persoonlijke gevoelens laten leiden! Maar, wie komt daar aan? O, 't is de adjunct-hcvp in vol ornaat!'

Trotsch als een pauw kwam Verdoorn binnenstappen, weldra gevolgd door Lefsky en een paar agenten.

'Goeden avond, meester Dozy, ik ben zeer blij u te ontmoeten. Ik hoop niet, dat u het sprookje, dat die Indo's mij ook hebben opgedischt, zult gelooven!'

'Weten de heeren, wat het grootste sprookje is? Dat Leo Brandhorst het zou afleggen tegen de politie, tenminste, zoolang ze zulke schitterende dienaren telt, als Verdoorn en Lefsky, die niet eens weten hoe zij zich tegenover dames hebben te gedragen!'

De beide commissarissen keken Van Berg woedend aan.

'Over die woorden zal jij je bij den strafrechter te verantwoorden

hebben', dreigde Verdoorn. 'Mijnheer Dozy, hebt u uw plicht gedaan?'

'Ja, mijnheer Verdoorn, ik ben klaar. Het lijk kan naar het stadsverband vervoerd worden!'

'Dan zal ik zelf eens de kamer in oogenschouw nemen!'

'Zeg, Lefsky, hou je blocnote gereed, nu krijgen wij natuurlijk een zee van vernuftige op- en aanmerkingen', spotte Kees.

'Waarvoor is dat ijzergaas noodig?' vroeg Verdoorn.

'Die zijn bestemd voor de ganzen!' antwoordde Kees.

'Jongmensch, geen steken onder water, alsjebieft, want van zooiets ben ik niet gediend!'

'Wien de schoen past, trekke hem aan!'

'En wat doen al die schoteltjes met melk hier?'

'O ja, Brandhorst was juist van plan de politie een melkfuif aan te bieden!'

'Zwijg, kwajongen! Aha, ik zie

daar een jachtgeweer staan. Is dit wapen gedekt door een pas?'

'De pas bevindt zich in mijn kast', antwoordde Brandhorst.

'U weet toch wel, dat de pas steeds het wapen moet volgen, derhalve had hij ook in deze kamer aanwezig moeten zijn. Lefsky, noteer deze overtreding!'

'Gaat u mee, mijnheer Dozy?', noodigde de heer des huizes uit. 'U lust toch wel een kopje overheerlijke koffie?'

'Wel twee, als het moet', was het lachend gegeven antwoord.

Weldra waren allen in de ruime achtergalerij gezeten, wachtende op het moment, dat het water in den ketel zou gaan koken. Intusschen verhaalde Leo, wat er in de afgeloopen uren allemaal gebeurd was.

'Vertel eens, Brandhorst, hoe wist jij, dat je de mieren in het oog moest houden?' vroeg de Officier van Justitie, toen de Indo zweeg.

'Dat kwam heel plotseling. Zooals u zich herinneren zal, schreef Erich

op zijn blocnote: pas op de....., hetgeen den volgenden nacht door Bob werd aangevuld met een m. Wat moesten die woorden beteekenen? De allereenvoudigste oplossing was, dat die m, man beteekende, maar, waar niets op een worsteling wees en beiden mij op hun eerewoord beloofd hadden te zullen schreeuwen, zoodra zij wisten, welk gevaar hen bedreigde, moest die m vanzelfsprekend iets anders beduiden. Ik moest tenslotte bekennen, dat ik niet met zekerheid kon vaststellen, wat Bob met dat eene woordje bedoelde. Ik begreep alleen, dat ik veilig zou zijn, wanneer ik alles hermetisch afsloot. Alleen de ruimte tusschen deur en vloer moest ik open laten, wilde ik niet heelemaal van versche lucht verstoken zijn. Het eenige, wat ik kon doen, was die smalle opening scherp in het oog houden en eerst, toen de mieren zichtbaar werden, was het net, alsof de blinddoek van mijn oogen viel, want eerst op dat moment, begreep ik, wat Bob met de

letter m, bedoeld had. Voorts schoot mij het bekende verhaal van de drie Engelsche Officieren in Engelsch-Indië door het hoofd en toen doortintelde mij een onbeschrijfelijk gevoel van vreugde, want ik wist, dat ik gered was. De.....'

'Welk verhaal bedoel je toch?' viel Kees hem in de rede.

'Als de dames en heeren het graag willen hooren, dan kan ik het even vertellen. Heeft niemand van u het ooit gehoord? Neen? Luistert u dan maar. Er waren eens drie Engelsche officieren, die een rijtoer buiten de Britsch-Indische stad Benares maakten, namelijk een kolonel, een kapitein en een luitenant. De tocht had nog geen kwartier geduurd, toen de paarden plotseling zoo'n zijsprong maakten, dat het niet veel had gescheeld, of de drie krijgslieden waren uit het zadel geslingerd. Weldra ontdekten zij, wie de paarden zoo had doen schrikken. Het was een broodmagere fakir, die dwars over den weg lag. Woedend sprongen de

drie ruiters op den grond, de kolonel liet zijn rijzweep met kracht op den blooten rug van den man nederdalen, die bovendien een flinken schop van den kapitein kreeg, terwijl de luitenant hem de huid vol schold.

De fakir stond fluks op. Er brandde een somber vuur in zijn oogen en plotseling zei hij met een vreemde stem: ‘Gij kolonel zult de eerste, gij kapitein de tweede en gij luitenant de derde zijn. Een fakir laat zich niet ongestraft beleedigen?’

Hardop lachende, bestegen de Britten hun paarden en verdwenen in een wolk van stof.

Eenige dagen later werd de kolonel dood in zijn bed gevonden; een slangebeet had hem het tijdelijke met het eeuwige doen verwisselen!

Men kan begrijpen, dat de kapitein en de luitenant zich erg ongerust maakten en eerstgenoemde zorgde er voor, dat hij nooit alleen was. Toen hij echter eens naar zijn huisdokter en daar vrij lang antichambreeren moest, trof ook hem het

noodlot. Tot zijn verbazing vond de dokter zijn patient dood op het tapijt liggen. De oorzaak was wederom een slangebeet!

De luitenant begreep, dat hij thans aan de beurt was. Snel besloten liet hij zich een leeren pak maken met dito hoofddeksel en dito-handschoenen. Dienzelfden avond liet hij zijn venster wijd open - hij sliep op de tweede verdieping - en wachtte op een stoel gezeten kalm de komende dingen af. Een heelen tijd gebeurde er niets, maar plotseling trok een vreemd verschijnsel aan het venster zijn aandacht. Brommende vloog een groote vlieg heen en weer, een tweede, een derde voegde zich bij het eerste insect en het duurde niet lang, of er was een vijftigtal van die diertjes bij elkaar.

Plotseling vormden zij een lange rij en vlogen in deze formatie op den Brit toe, die schijnbaar doodbedaard toekeek. Toen de insecten vlak bij hem waren, veranderden zij eensklaps in een slang. Voordat zij

echter den luitenant kon aanvallen, greep deze haar beet en wierp haar uit het geopende raam.

Onze Engelschman bleef den geheelen nacht waken en viel eerst tegen den ochtend in slaap. Hij werd wakker door een luid geklop op zijn deur.

Toen hij opendeed stond een inspecteur van politie voor hem, die hem verzocht even naar beneden te gaan.

Op straat gekomen, zag de Brit vlak onder zijn raam een oploop van menschen, die naar iets keken, dat op den grond lag. En wat zag de luitenant, toen hij naderbij trad? Met gebroken ruggegraat lag daar de fakir, die de drie Officieren op hun rijtoer ontmoet hadden. Ondanks zijn flegma liep het den Engelschman ijskoud over den rug. Ziedaar, dames en heeren, een verhaal, dat ik reeds op mijn vijftiende jaar hoorde en dat mij steeds is bijgebleven!'

'En dat jou feitelijk het leven gered heeft, Leo. Den hemel zij dank,

dat het zoo goed afgeloopen is', zeide mevrouw Hansen. 'Aha, het water kookt al, ik zal den heer Dozy eens op een fijn kopje koffie trakteeren!'

'Graag, mevrouw, het zal mij een waar feest zijn! Wat is er?' vroeg hij aan een hoofdagent, die van het paviljoen kwam aangeloopen.

'De adjunct laat vragen, of u even met Brandhorst bij hem wil komen!'

'Met mijnheer Brandhorst, bedoelt u. Maar wacht eens, dat is onze onsterfelijke vriend Kwast in eigen persoon. Je mag van St. Nicolaas ook wel het bekende boekje vragen, getiteld: 'Hoe gedraag ik mij in gezelschap?'

Met een minachtenden trek om den mond verdween de grof gebouwde politie-agent.

'Kom, laten wij allen met Mr. Dozy meegaan', zeide de heer Hansen, 'ik ben benieuwd, wat die geschoolde rechercheurs gevonden hebben!'

Weldra bevonden zij zich weder voor de noodlottige kamer.

‘Wat is er aan de hand, mijnheer Verdoorn, hebt u iets belangrijks gevonden?’

‘Ja, iets zeer belangrijks. Van een der bedienden verneem ik, dat Leo Brandhorst zich gisteravond met een jachtgeweer gewapend in dit vertrek begeven heeft en daarom beschuldig ik hem van moord met voorbedachten rade!’

‘U hebt toch gehoord, hoe een en ander zich heeft toegedragen?’

‘Jawel, maar wie schenkt geloof aan dergelijke praatjes? Mieren, die de gedaante van een slang aannemen, welke op haar beurt weer in een Britsch-Indiër verandert! Men moet werkelijk krankzinnig zijn om al dien onzin te slikken! Neen, Brandhorst, ze zullen je daar bij den Raad van Justitie zien aankomen met die dwaze praatjes!’

‘Praatjes, praatjes!’ stoof Kees op. ‘Ik heb met mijn eigen oogen gezien, hoe zich alles heeft toegedragen en daarom verklaar ik een leder, die het verhaal van mijn

vriend in twijfel trekt, voor een gemeene lasteraar!'

'Tut, tut, tut, niet zoo driftig jongmensch. Ten eerste ben jij een huisgenoot, zoodat je getuigenis niet veel waarde heeft en ten tweede zou er een tweede getuige moeten zijn om het een en ander te bevestigen.'

'Die tweede getuige is er,' klonk het plotseling uit den zolder.

Verbaasd herkenden de beide vrienden Willem's stem.

'Zeg, koffieboon, wat doe jij daar?' informeerde Kees. 'Denk er om, de beroemdste speurhonden van Insulinde zijn hier aanwezig, zoodat je de kans loopt als inbreker gearresteerd te worden. Kom maar gauw beneden.'

Weldra verscheen de Amboinees, terwijl hij bij wijze van groet zijn spierwitte tanden liet zien.

'Wullem, ik dank je!' zeide Brandhorst, die begreep, wat de Amboinees daar op den zolder gedaan had.

'Zoo mijnheer Verdoorn, nu u en dan wij!'

‘Leo, de commissarissen hebben de zakken van den doode doorzocht, mag dat?’

Om Leo's lippen speelde een fijne glimlach.

‘Daarvoor zijn het geschoolde speurders, Wim!’

‘Wat heb jij dan gezien, zwarte vriend!’

De oogen van den Amboinees schitterden onheilspellend.

‘Op die vraag wensch ik geen antwoord te geven. Ik zal den officier van Justitie wel vertellen, wat er gebeurd is.’

‘Laten wij dan naar de achtergalerij gaan,’ zeide Kees ‘want als ik die boerepummels nog langer hoor dazen, dan vergaat mij alle lust om van een kopje mokka te genieten!’

‘Zeg, Kees, ik ben ook een volbloed, ben ik dan ook een boerepummel!’

‘Pardon, mijnheer, zooals men een vogel aan zijn veeren kent, zoo kent men den beschaafden mensch aan

zijn manieren. Verder commentaar is overbodig!'

'Vertel eens op, Wim, hoe kwam jij op den zolder?'

'Ja, mijnheer Hansen, het gevaar, dat Leo liep, liet mij niet met rust en daarom besloot ik niet zoo verstandig te zijn als Kees. Leo mocht eens hulp noodig hebben, derhalve bleef ik den geheelen nacht in zijn nabijheid en toen ik Kees met ware doodsverachting door een gaatje zag gluren, begreep ik, dat Leo niet veel meer te vreezen had. Ik ben met opzet langer op den zolder gebleven om de gesprekken tusschen Verdoorn en Lefsky af te luisteren en kan je verzekeren, Leo, dat zij je een doodelijken haat toedragen en niets onbeproefd zullen laten om je in het ongeluk te storten!'

'Dat weet ik, Wim, zij behooren tot de menschen, die de zon niet in het water kunnen zien schijnen. Lage zielen!'

'Mijnheer Tjeroeroet, jij was dus ook op den zolder! Waarom heb jij

mij dit niet even laten weten!'

'Ach, Kees, ik achtte den tijd nog niet gekomen.....

'Zwijg, je doet me weer aan een monjet denken, want je weet toch wel, dat Leo het monopolie heeft van die woorden?'

Hoofdstuk IX.

Eenige dagen later werd Kees, die juist een uiltje knapte, gewekt door het geblaf van een hond.

‘Wat doet dat lamme beest toch hier?’ mopperde Kees, terwijl hij zijn pyama aantrok. ‘Je kunt nooit behoorlijk van je middagrust genieten!’

Met een niet al te vroolijk gezicht, trad Kees naar buiten. Daar bemerkte hij Ziska en Brandhorst, die zich bezighielden met een prachtigen Herdershond.

Met kennersblikken monsterde Kees het onberispelijk gebouwde dier en spontaan klapte hij in de handen.

De hond spitste de ooren en toen hij Kees gewaar werd, ging hij met groote sprongen op dezen af en legde ten slotte zijn beide voorpooten op

de borst van Van Berg, die geen oogenblik zijn bedaardheid verloor. Man en beest keken elkander gedurende eenige oogenblikken vast in de oogen, waarop de hond begon te kwispelstaarten en luid blaffende weer naar de beide verloofden toerende.

‘Waar heb je dat prachtbeest vandaan?’ vroeg Kees.

‘Een cadeautje van mijn meisje. De laatste aanslag heeft haar zoo aangegrepen, dat zij niet rustte, voordat zij dezen edelen hond gekocht had. En daarom verzoek ik je, Kees, onzen nieuwen huisgenoot, genaamd Teja von Gothenburg, met de noodige onderscheiding te behandelen!’

‘Dat zal niet mankeeren, waarde vriend, want ik geloof wel, dat Teja en ik goede maatjes zullen worden!’

‘Dat denk ik ook. Maar ik heb nog een andere verrassing voor je. Kom maar mee naar het prieel!’

‘Wat zie ik daar? Is mijn Fientje weer overgekomen? Inderdaad, een

alleraardigste surprise. Dag, Fieneke, dag schoonmama!'

De bijzonderheden omtrent de begroeting tusschen Kees en zijn meisje sparen wij den lezer en hervatten den draad van ons verhaal op het oogenblik, dat allen weer rustig bij elkaar zaten.

'Schoonmama, wat verschaft mij de eer van uw bezoek?'

'Keesie, ik heb een brief van je vader gekregen, waarin hij mij mededeelt, dat hij voor jou nu eindelijk de tijd gekomen acht, om met mijn dochter in het huwelijk te treden!'

'O jeetje, ook dat nog!' mompelde Kees.

'Wat zeg je Kees?' vroeg Fientje scherp.

'Wat ik zeg? Wel, dat ik eindelijk de hemel zie opengaan! Beste vrienden, wij krijgen spoedig den speelman op het dak. Maar ik ga trouwen op één voorwaarde: namelijk, dat ook Ziska en Leo gaan trouwen!'

'Dat vind ik nu niet mooi van je, Kees', riep de heer Hansen uit. 'La-

ten die twee toch nog van hun vrijheid genieten!'

Het schoone meisje keek haar verloofde gedurende één seconde aan en toen zeide Leo lachend:

'Dames en heeren, Ziska en ik gaan met Kees' voorwaarde accoord!'

'Een ongeluk komt zelden alleen!' spotte Van Berg.

'Er is anders nog tijd genoeg om je terug te trekken,' zeide Fientje snibbig.

'Meisje, leidt mij niet in verzoeking. Maar scherts terzijde, Fientje, heb je al een mooien dag uitgezocht?'

'Ben je zoo bijgeloovig Kees?'

'Neen, maar men zegt dat het tjilaka besar geeft, wanneer men niet op een mooien dag trouwt. Al hebben bruid en bruidegom elkander zoo lief, al hebben zij beiden mooie karakters, gelukkig kunnen zij echter niet worden, als zij op een slechten dag getrouwd zijn. Dus, trouwlustigen, kijk goed uit je oogen! Voorts moeten ouders er voor zorgen, dat

in een jaar slechts één van hun kinderen trouwt, want anders is het net zoo zeker als twee maal twee vier is, dat een van de trouwlustigen binnenkort sterft.'

'En wordt dat allemaal geloofd, Kees?'

'Ja, mevrouw, en toch zijn die bijgeloovige menschen meestal goede Christenen en gaan zij geregeld naar de kerk! Uit welk huis denkt u Ziska te laten trouwen?'

'Uit mijn huis natuurlijk. Ik verwacht van Fientje, dat ook zij mij de eer zal aandoen om hieruit te trouwen!'

'Mevrouw, u weet niet, wat u doet. Er overkomt u beslist een groot ongeluk!'

'Gelooft men zooiets, Kees?'

'Ja en toch is men goed Christen. Ja, ja, dat bijgeloof weet wat!'

'Nu wij het toch over bijgeloof hebben, geloof jij niet aan zwarte kunst of goena-goena?'

'Wat zal ik u zeggen, mijnheer. Absoluut betrouwbare menschen heb-

ben mij sterke staaltjes verteld, zoodat ik wel moet overhellen tot de meening, dat er heel wat vreemde dingen tusschen hemel en aarde bestaan!'

'Vertel eens op, Kees, wij zitten hier net zoo gezellig bij elkaar!'

'Even geduld hebben, mijnheer, want wij zijn over het huwelijk nog niet uitgepraat. Als men alle voorzorgsmaatregelen in acht genomen heeft en eindelijk gehuwd is, dan moet men nog voor één ding oppassen: bruid en bruidegom mogen niet op dezelfde kiek voorkomen!'

'Ik geloof, dat je een beetje overdrijft, Kees!'

'Neen, mevrouw, geen haartje op mijn eerwaardig hoofd, dat daaraan denkt. Ja, ja, de weg, welke naar het huwelijk leidt, is met voetangels en klemmen bezaaid! En wat je dan daarna nog te wachten staat! De meeste boeken en films eindigen hiermede, dat zij elkander krijgen maar men gaat met stilzwijgen voorbij, wat daarna gebeurt. Denk aan

de binnenlandsche onlusten! Ik vestig alleen maar de aandacht op het feit, dat de advocaten nog een slordig duitje verdienen aan echtscheidingsprocessen! Maar laten wij van dit ontegenzeggelijk interessante, doch gevaarlijke onderwerp afstappen en overgaan naar de niet minder belangwekkende goena-goena - geschiedenissen. Ik zal u vertellen wat een oude Bataviaan mij eens in vollen ernst mededeelde:

Er was eens een baba, die schatrijk geworden was door het handelen in gedroogde visch en hij had deze onhebbelijkheid met de meeste gefortuneerde personen gemeen, dat hij zich verbeeldde ver boven zijn minder goed bedeelde medemenschen verheven te zijn. Het was dus een heele eer voor een zekere Europeesche familie, dat de nabob zijn varkensoogen dikwijls met welgevallen liet rusten op de bekoorlijke dochter des huizes, die hem op ondubbelzinnige wijze aan het verstand bracht, dat zij van zijn attenties niet gediend

[Hoofdstuk X.]

‘Die kameraad van u is een type’, zeide luitenant van den Broek, alias Broekie, ‘ik geloof, dat hij geen oogenblik ernstig kan blijven. Ik ben alleen benieuwd, hoe hij zich houden zal, als wij een klewangaanval te verduren krijgen.’

‘O, hij zal zijn plicht wel doen, dat kan ik u garandeeren!’

‘Intusschen loopt de slimmerd aan de spits, wetende, dat de meeste aanvallen op het midden, of de achterhoede gericht zijn!’

‘Goed gezien, luit, maar, als ik u vertel, dat hij binnenkort in het huwelijksbootje denkt te stappen, dan is zijn voorzichtige houding wel te begrijpen.’

‘Hij schijnt niet erg met onzen dokter te sympathiseeren,’ ging de krijgsman voort. ‘En toch is deze ons toegevoegd als lijfarts van u beiden!’

‘Dokter Bos laat te veel merken, dat hij ons, Indische jongens, niet erg mag. Bovendien hebben die twee elkander reeds eerder ontmoet en

wel op het vliegterrein te Tjililitan, waar zij woorden met elkander gehad hebben. U hebt zelf gehoord, hoe ironisch de dokter zich uitgelaten heeft over de omstandigheid, dat wij Teja hebben medegenomen!'

'Niets van aantrekken', suste de luitenant. 'U zult gelegenheid te over krijgen om te bewijzen, dat de hond er mag wezen!'

Op dit oogenblik liepen de soldaten over een voetpad, dat zich door een moeras slingerde.

Plotseling bleef Teja met een ruk staan, zijn ooren stonden rechtop, zijn staart ging heftig heen en weer, terwijl hij strak naar een pisangblad tuurde, dat op zoodanige wijze op het water lag, dat de eene helft zich onder en de andere helft zich boven het water bevond. Van tijd tot tijd keek Teja zijn meester aan, alsof hij wilde zeggen: 'Let goed op dat blad!'

Op verzoek van Brandhorst commandeerde de luitenant 'halt!'

Onmiddellijk informeerde dokter Bos, wat er aan de hand was.

'De hond ruikt onraad,' antwoordde Brandhorst.

'Welk gevaar zouden wij hier loopen, aan weerskanten bevindt zich water, zoodat de Atjehers eventueel van voor of van achter zouden moeten komen en als zij dit doen, dan zijn zij al een heel gemakkelijke prooi van onze karabijnen!'

Zonder hierop in te gaan, trok Leo zijn browning en verzocht den marechaussees hun geweren gereed te houden.

Na even gemikt te hebben trok Brandhorst af. Het resultaat was verrassend, want plotseling ontstond er beweging achter het pisangblad en de verbaasde soldaten konden nog juist zien, dat een halfnaakte Atjeher onderdook. Het wachten was nu op het oogenblik, dat de spion weer boven kwam. Dat hij verloren was, stond als een paal boven water. Toch wilde de luitenant hem levend van-

gen en verbood zijn manschappen op den vluchteling te schieten.

Toen deze weer zichtbaar werd, riep Broekie hem met een stentorstem in het Atjehsch toe zich over te geven, doch de vluchteling dook wederom onder.

‘Leg aan!’ commandeerde de luitenant. Vijfentwintig karabijnen werden gericht op de plaats, waar de Atjeher verdwenen was. ‘Denk er om, hij mag niet ontsnappen! De scherpschutter Wongso opent het vuur en eerst als hij mist, vuren de anderen!’

Een wreede trek verscheen op het gelaat van den krijgsman, die bij de Atjehers terecht gevreesd was om zijn doodelijk schot.

In spanning keken de anderen toe. Daar kwam de Atjeher weer boven!

Plotseling kraakte het schot uit Wongso's karabijn, een siddering doorliep het naakte lijf van den onfortuinlijken duiker, die daarna als een baksteen zonk om niet meer boven te komen.

Even was het stil en toen klonk een kort bevel, waarop de colonne zich weder in beweging stelde.

Liefkoozend streek de luitenant over den kop van het verstandige dier.

‘Zoo'n snertbeest toch,’ riep Kees zoo luid uit, dat de officier van gezondheid het wel moest hooren, ‘ja, ja, je kunt er mee sukkelen!’

De geneesheer vond het maar geraden te zwijgen.

De zon neigde ter kimme, toen luitenant Broekie wederom halt commandeerde.

‘Wij zullen hier het bivak opslaan’, zeide hij. ‘Er is geen mooier plek in den omtrek om een eventueelen nachtelijken aanval met succes het hoofd te bieden. Het is jammer, dat wij geen prikkeldraad hebben meegebracht, want ik verwacht ongewenscht bezoek. O, jee, wij krijgen regen ook. Gelukkig, dat daar twee schilder huisjes staan’.

‘Is dit dan een vast bivak?’ vroeg Kees.

‘Ja, mijnheer Van Berg. Kijk maar eens naar gindsche voorwerpen, een paar dagen geleden heeft een andere patrouille hier overnacht. Maar wat zie ik daar, waar haalt u dat koperdraad ineens vandaan?’

‘Te Kota-Radja gekocht, waarde heer, aangezien ik tevoren wel wist, dat het wel eens te pas kon komen.’

‘Maar dat is prachtig!’ riep de officier verheugd uit. ‘Wij zullen die djahats weer de noodige salto's laten maken! Sergeant, ik laat het koperdraad aan je welwillende zorg over. En jij korporaal kiest de schildwachten uit. Denk aan den neergeschoten spion en wees daarom zeer voorzichtig in je keuze!’

‘Mogen mijn vriend en ik niet als schildwachten fungeeren? Uwe soldaten hebben den geheelen nacht met geweer en ransel gemarcheerd en zullen behoefte hebben aan een behoorlijke nachtrust!’

‘Dat is heel aardig van u, waarde heer, maar u kunt ons, militairen, niet kwalijk nemen, dat wij niet op

uw edelmoedig aanbod ingaan. Wij hebben nu eenmaal onze voorschriften, maar als u en uw vriend ook een oogje in het zeil willen houden, dan heel graag. Tien oogen zien nu eenmaal beter dan zes!'

'U bedoelt twaalf oogen, luitenant, want u vergeet, dat ook Teja von Gothenburg van de partij zal zijn?'

'O ja, dat is waar ook. Ik geloof, dat ik 'em een handje zal geven, want ik heb gisternacht slecht geslapen!'

'Zeg, Kees, waarom kijk jij toch zoo verliefd naar dien boom?'

'Ach, niks', zeide Kees, terwijl hij een sigaret opstak. 'Hè, hè, ik heb nooit gedacht, dat een sigaret in de rimboe zoo lekker smaakt!'

'Heeft je sigaret nog familie, Kees?'

'Pardon, heeren, ik vraag wel excuus, dat ik u niets van dit vergif gepresenteerd heb. Ik haast mij den onvergeeflijken blunder te herstellen'

'Nu, ik waag het er op', zeide de luitenant lachend en ook Leo nam een sigaret uit Kees' koker.

Een oogenblik later kwam de sergeant rapporteeren, dat alles in orde was.

‘Mag ik de heeren even verlaten? U weet, het oog van den meester.....’

‘Zeg, Kees, wij gaan vannacht de wacht houden. Je hebt er toch geen bezwaar tegen?’

‘Vanzelf niet, want ik blijf liever wakker dan onder die tent te gaan slapen. Als die dekselsche Atjehers komen, dan kan ik mijn huid tenminste zoo duur mogelijk verkoopen. Degene die in de tent overvallen wordt, is een kind des doods!’

‘Neem je in acht, Kees, wees niet te overmoedig, want de klewangs zijn vlijmscherp!’

‘Man, laat ik je vertellen, dat ik vannacht geen schram oploop. Pari?’

‘Neen, brave, want dan zou ik de weddenschap verliezen,’ antwoordde Leo fijntjes lachend, terwijl hij naar een zekeren boom keek.

Een paar uur later heerschte er in het helder door eenige stormking-

lantarens verlichte bivak een doodsche stilte, welke van tijd tot tijd verbroken werd door het gesnurk van een der slapers. Er viel een fijne motregen, waardoor het verblijf van de beide vrienden en van den schildwacht, die de geïmproviseerde schilderhuisjes reeds door een tweetal collega's bezet had gevonden, nu niet bepaald aangenaam was te noemen.

Plotseling begon Teja zacht te grommen. Brandhorst greep onwillekeurig naar zijn browning, doch de hond zweeg, zoodat hij gerustgesteld zijn wandeling hervatte.

Een kwartier verliep, toen Teja heftig te keer ging, waarop Brandhorst met een paar revolverschoten het bivak alarmeerde. In een minimum van tijd stonden de soldaten, de meesten half gekleed, met het geweer in de vuist gereed om den vijand een warme ontvangst te bereiden. Deze liet niet lang op zich wachten. Den vreeselijken klewang hoog boven het hoofd zwaaiende, kwamen de fanatieke Atjehers onder het gillen van

Allah-il-Allah met groote sprongen aanrennen. Even was er een aarzeling te bespeuren, toen het eerste salvo menigen aanvaller in het zand deed bijten.

Het volgende oogenblik ontstond er een verwoed handgemeen, van weerszijden werd er met groote verbittering gestreden, waarbij weer bleek, dat de marechaussees den klewang ook wisten te hanteeren. Menige Atjeher zakte, doodelijk door het vlijmscherpe wapen getroffen, ineen, maar van de dappere verdedigers werden ook eenigen neergeslagen.

Eensklaps klonk er uit een naburigen boom een schot en een der Atjehers, die juist zijn klewang op den schedel van den dokter wilde doen neerdalen, viel ruggelings op den grond.

Een tweede, een derde en een vierde schot weerklonk met korte tusschenpoozen en elke kogel trof doel. De Atjehers, wier strijdlust door den krachtigen tegenstand reeds flink

bekoeld was, zetten het eensklaps op een loopen en verdwenen even snel als zij gekomen waren.

Van de colonne bleken er twee minderen zwaar en acht licht gewond te zijn.

Brandhorst, die zich ook niet onbetuigd gelaten had, ging na afloop van het gevecht naar den boom toe, van waar het nagebootste gekraai van een haan klonk.

De scherpzinnige lezer zal reeds geraden hebben, dat niemand anders dan Kees zich in den boom bevond.

'Klim er uit, scherpschutter,' riep Leo hem toe, 'mijn complimenten hoor, dat was werkelijk keurig werk!'

'Nietwaar? Die Mauser van mij mist niet zoo gauw, anders had ik niet durven schieten. Ik zei je immers al, dat ik geen schram zou oploopen!'

Toen Kees weer op den beganen grond stond, merkte hij, dat eenige soldaten, waaronder de dokter, spottende blikken op hem wierpen. De esculaap liep op hem toe.

‘Ik kom even naar uwe gezondheid informeeren,’ zeide hij met een ondeugende tinteling in de oogen.

‘O, die is zeer goed, dank u. Ik ben er zonder kleerscheuren afgekomen!’

‘Is een boom geen rare schuilplaats voor een held?’

‘Het heeft u natuurlijk verwonderd, dat ik niet aan het handgemeen heb deelgenomen. Wel, dat kwam zoo. Om eenigszins tegen den regen beschut te zijn, klom ik in den boom, van waar ik bovendien het bivak zeer goed kon overzien. Toen die satansche kerels kwamen aanrennen, was mijn eerste gedachte om mij op hen te werpen, maar plotseling schoot het mij door het hoofd, dat ik van uit mijn verheven schuilplaats veel nuttiger werk kon verrichten. En tot mijn groot genoegen heb ik vier Atjehers belet hun slag te slaan!’

‘Dat moet je maar gelooven’, mompelde de officier van gezondheid.

‘Dokter, als ik u was, zou ik mijn toet maar houden, want ik begin al

weer spijt te krijgen, dat ik dien langen Atjeher, die uw denkmachine voor een mossel aanzag, heb neergeblazen. Een gespleten schedel kan een gewoon menschenkind nu eenmaal niet verdragen!'

'Is uw vriend geen opsnijder?' informeerde de luitenant fluisterend bij Brandhorst.

'Als hij zoo'n verontwaardigd gezicht trekt, dan kunt u hem gerust gelooven!'

Onmiddellijk liep Broekie op Kees toe en drukte hem warm de hand.

'Dan hebt u ook mij het leven gered!' riep de officier geroerd uit, 'want toen ik op een gegeven moment door drie Atjehers besprongen werd, klonken er twee schoten, die twee van mijn aanvallers buiten gevecht stelden!'

'Weet u, wie de situatie gered heeft? Niemand anders dan onze onvolprezen vriend Teja von Gothenburg. Als die er niet geweest was, dan zou het er misschien leelijk met ons uitgezien hebben. Daarom begrijp

ik ook niet, waarom het legerbestuur de patrouilles geen goed afgerichte waakhonden mee geeft; de onverhoedsche aanvallen zouden beslist tot het verleden behooren. En die door den dokter zoo bespotte stormking-lantarens hebben ook het hunne tot het succes bijgedragen!'

'U vergeet het koperdraad, waarde heer!'

'Precies, die kerels hebben weer de noodige buitelingen gemaakt. Ja, ja, dat oorlogje spelen is geen pretje, dat heb ik wel eens meer gezegd. Maar waarom gebruikt u geen kippengaas met belletjes er aan, dan behoeft u die menschelijke slangen niet meer te vreezen!'

'Wil u misschien niet liever tralies laten aanbrengen? Alleen krijgt u natuurlijk last van onderkruipers!', schertste Broekie.

'Mag ik de gedoode Atjehers even bekijken? vroeg Brandhorst, die op een schitterend idee kwam.

'Waarom niet! Als u maar de noodige voorzichtigheid betracht!'

Gevolgd door den herdershond, begaf Leo zich naar de plaats, waar de gesneuvelde vijanden op een hoop lagen.

Plotseling hoorde Kees hem zachtjes fluiten, hetgeen steeds een zeker teeken was, dat de detective iets belangrijks ontdekt had. Op het moment, dat deze zich omkeerde om zich weer naar zijn vrienden te begeven, maakte zich een gespierde Atjeher van de hoop dooden los en zou juist zijn puntige rentjong in den rug van den niets kwaads vermoedenden Brandhorst steken, toen de trouwe Teja een geweldigen sprong nam en den pols van den verraderlijken vijand tusschen zijn krachtige kaken vermorzelde. Een seconde later lag de Atjeher, door Kees' Mauser getroffen, reutelend op den grond. Er werd een stillen handdruk tusschen de beide vrienden gewisseld, terwijl de onbetaalbare Teja menige liefkozing van de verrukte soldaten in ontvangst had te nemen.

‘Leo Brandhorst, vertel eens op, wat beteekende dat gefluit?’

‘Kees, het zijn niet allen echte Atjehers! Onder de gesneuvelden heb ik zeven vermomde Hindoes gevonden, waaronder de haarknipper Samad!’

‘Zeus zal mij een schaap geven. Is het waarachtig?’

‘Overtuig je maar zelf, Kees!’

‘Ik zou je danken om met een rentjong kennis te maken. Zoo, zoo, is de man, die aan de touwtjes trekt, ons wederom op het spoor?’

‘Precies, Kees. Hou morgen je oogen en ooren wijd open!’

‘Zal gebeuren, commandant!’

Den volgenden morgen brak de colonne heel vroeg op. Voorzichtig trok men verder, aangezien men het gevaarlijkste gedeelte van den tocht voor zich had. Spiedende blikken werden geworpen op de hooge alang-alang, de geliefkoosde verblijfplaats van den vechtlustigen Atjeher. Kees en Leo hielden evenals de soldaten hun geweren tot vuren gereed, terwijl

Teja vroolijk tusschen de beide vrienden liep.

Geruimen tijd gebeurde er niets, maar eensklaps begon Teja heftig te blaffen, waarop het commando van ‘leg aan’ weerklonk.

Op Broekie's bevel werd toen aan weerskanten een salvo door de alang-alang gejaagd. Het resultaat was verrassend, want plotseling wemelde het van Atjehers.

Tijdig gewaarschuwd door den hond, konden de marechaussees van hun geduchte karabijnen gebruik maken met het gevolg, dat de vijand door het moordend snelvuur der repeteergeweren moest wijken, talrijke dooden achterlatende.

Leo en Kees hadden zich bij de gewonden opgesteld, die gelukkig geen oogenblik gevaar liepen.

‘Zie zoo, dat is goed afgeloopen!’ riep luitenant Van den Broek uit. ‘Als onze soldaten maar tijd genoeg krijgen om van hun moderne bewapening te profiteeren, dan krijgen de

Atjehers niet veel kans om hun oogmerk te bereiken!'

'Het is maar gelukkig ook, dat de vijand zoo gauw afdeinsde, want er staan hier geen boomen,' zeide dokter Bos, terwijl hij Kees spottend aankeek.

'Wat een idee om een hond mee te nemen, hè!' kaatste Kees terug.

'Kalmte, heeren, kalmte!' suste de luitenant, 'straks krijgen we nog van een duel te genieten. Zoodra de gesneuvelden begraven zijn, trekken wij verder!'

Laat in den middag, toen de vermoeide mannen een dicht bosch bereikten, commandeerde Van den Broek halt!

'Kees, thans nadert de crisis. Als wij vanavond geen pech hebben, dan.....'

'..... hebben wij veine' vulde Kees aan. 'Man, als je den tijd nog altijd niet gekomen acht om je duidelijker uit te drukken, houd dan je spreekapparaat dicht!'

Lachend begaf Brandhorst zich

naar Van den Broek, met wien hij een fluisterend gesprek had.

De anders zoo kalme Leo wachtte met ongeduld de duisternis af en toen deze eindelijk viel, slaakte hij een zucht van verlichting.

‘Kees, laat je door Wongso in een Atjeher omtooveren. Wij gaan met hem den naburigen kampoeng in!’

‘Wat is dat? Krijgen wij daar een bal costumé?’

‘Elke minuut is kostbaar, brave. Haast je een beetje! Neem je lasso mee!’

‘Maar, mijnheer Brandhorst, de luitenant gaf u den raad u slechts in gezelschap van twee dapperen in den kampong te wagen en nu gaat uw vriend, de boomkikker, mee!’

‘Dokter, als u zoo dapper was, als de boomkikker, dan nam ik mijn hoed voor u af’, antwoordde de detective droog.

Dien avond vervoegden zich drie Atjehers bij het huis van het kamponghoofd, waar zij echter het bescheid kregen, dat Teukoe Omar een

luchtje was gaan scheppen met drie van zijn volgelingen.

De drie schijnbaar teleurgestelden begaven zich in de aangewezen richting en ontmoetten op een eenzame plek de vier gezochten.

De vermomde Wongso sprak ze in het Atjehsch aan en toen hij wist, wie Teukoe Omar was, greep hij dezen vast. Voordat de drie volgelingen van hun verrassing bekomen waren, vlogen er twee lasso's door de lucht en even zooveel Atjehers werden onschadelijk gemaakt. De derde volgeling trok onmiddellijk zijn rentjong en ging op Leo af. Deze duwde het einde van zijn lasso in Kees' handen en gebood hem zich met de beide gevangenen te verwijderen. Daarop leverde de Indo een van zijn merkwaardigste gevechten. Ofschoon de Atjeher hem onstuimig aanviel, wist hij de doodelijke steken door bliksemsnelle zijsprongen te ontwijken, zoodat de Atjeher er tenslotte moedeloos onder werd. Leo had den man gemakkelijk met zijn browning kunnen

neerschieten, doch hij wilde liever gerucht vermijden, aangezien de kampong niet zoo heel ver verwijderd was.

Plotseling liet Leo zijn verdedigende houding varen en voordat zijn tegenstander er op verdacht was, had hij diens rechterpols met zijn linkerhand gegrepen. Men een dof geluid kwam Leo's rechtervuist tegen de maag van den Atjeher terecht, die als een zoutzak ineenzakte. Het boeien en knevelen was toen het werk van een oogenblik.

Ook Wongso behaalde de overwinning, zoodat men den terugtocht kan aanvaarden. Teukoe Omar werd in triomf naar het naburig struikgewas gedragen.

Leo zonderde zich met het kamponghoofd af en kwam later met schitterende oogen bij zijn vrienden terug.

'Op, naar het bivak!', riep hij uit 'wij moeten zoo snel mogelijk Tapa-Toean bereiken. Kees, het doel is bereikt, wij gaan naar huis.

Dienzelfden avond brak de colonne op en bereikte na eenige dagen de kleine havenplaats.

Geroerd namen Van den Broek en de zijnen afscheid van de beide Indo's en den blaffenden Teja.

De scherpschutter Wongso was buiten zichzelve van vreugde, toen Brandhorst hem een bankbiljet van vijftig gulden in de hand drukte.

'Een kleine belooning voor den grooten dienst, dien je mij op dien gedenkwaardigen avond bewezen hebt', fluisterde de edelmoedige Indo, die ook de andere minderen niet vergat.

Den dapperen marechaussee liepen de vreugdetranen over de gebruinde wangen, want straks kon hij in Kota-Radja de reeds zoolang beloofde sarong voor zijn geliefde vrouw koopen en ook voor de kleintjes schoot er iets over!

Tot luitenant Van den Broek zeide Leo bij het afscheidnemen: 'Broekie, ga over zee naar Kota-Radja terug, want ik vrees, dat Teukoe Omar een

hinderlaag voor je gereed heeft! Adieu, het is mij zeer aangenaam geweest!'

Lachend verzekerde de luitenant, dat Leo zich over hem niet ongerust behoefde te maken, aangezien hij zich met de colonne op de 'Bellatrix' zou inschepen.

Toen de Paketstoomer, die de beide vrienden weer naar Batavia voerde, uit het gezicht verdwenen was, riep Broekie uit:

'Sympathieke lui, die twee! Wat zegt u er van dokter?'

'Om de waarheid te zeggen, begin ik in te zien, dat ik een verkeerde houding tegenover hen ingenomen heb. Dat komt er van, als men op praatjes afgaat. Als alle Indo's zoo zijn, als dat tweetal.....'

'En niet te vergeten Teja von Gothenburg, die ons onschatbare diensten bewezen heeft!'

'En met het gekibbel is het uit!' zuchtte de dokter.

Over de verschansing geleund, ke-

ken de beide vrienden naar de speelsche golven.

‘Hoera Leo, dat is Gode zij dank prachtig afgeloopen. Ik ben benieuwd, of ik rustig te Batavia kan blijven!’

‘Nog niet Kees, wij gaan eerst naar Cheribon en wel naar Linggar-Djatti!’

‘Om daar een bad te nemen!’

‘Ja, Kees en om iets anders ook!’

Hoofdstuk XI.

Op den weg, welke naar het dorado der Cheribonners, namelijk het zwembad Linggar-Djatti voert, bewogen zich vier auto's in snelle vaart. In het voorste rijtuig, een Hudson, zaten de familie Hansen en hun drie huisgenooten, terwijl zich in de overige wagens drie Cheribonsche families bevonden.

‘Jonge, jonge’, riep Kees verrukt uit, ‘wat heeft de garnalenstad een schoon achterland. Kijk die berggezichten, kijk die zee eens! En dan te denken, dat wij al dat schoons niet gezien zouden hebben, als die laffe aanslag van een kwartier geleden gelukt was. Leo's nimmer falende kogel heeft ons uit een groot gevaar gered!

‘Hoe wist je toch, Leo, dat die man iets kwaads in zijn schild voerde!’

‘De laatste loodjes wegen ook hier

het zwaarst, mijnheer Hansen. De ontknooping is op handen en dan is het den man, die aan de touwtjes trekt, niet kwalijk te nemen, dat hij nog een laatste poging doet om het naderende gevaar af te wenden. Dat is de reden geweest, waarom ik mijn browning naast mij gedeponeerd heb. Met deze mogelijkheid heeft de jongste aanvaller geen rekening gehouden en dit is hem noodlottig geworden. Toen hij zoo op onze auto toeliep, wist ik al, hoe laat het was en zeer tot mijn leedwezen was ik gedwongen hem een kogel door het hoofd te jagen. Ik zal me weer bij de politie moeten verantwoorden!'

'Dat zal wel losloopen!' meende Kees. Twintig minuten later bereikten zij de bekende badplaats.

'Wat een sympathieke lucht', zeide Kees. 'Maar, waarom importeeren zij deze optimisme kweekende lucht niet in de warme kustplaatsen. Succes gegarandeerd!'

Intusschen waren ook de Cheribonners uit de auto's gestapt.

‘Hoera, daar heb je onze gastheeren!’ begroette Kees hen. ‘Voorstellen, dames en heeren! Eenerzijds bevinden zich de familie Hansen, Ziska, de roos van Batavia en de boezemvrienden Leo en Kees, anderzijds staan Stefanie, Sylvie, Marie, Wies de eerste en Wies de tweede, Lies idem, Jaroslaw, Richard en Paul, laatstgenoemde niet te verwarren met den bekenden Czaar van Rusland. En laten wij nu onze warme lichamen weeken in het ijskoude bergwater, dat speciaal voor ons daar klaargezet is!’

‘Houdt u veel van zwemmen, mijnheer Van Berg?’

‘Ik ben er dol op. Bovendien ga ik graag naar een badplaats, omdat men daar dikwijls het zeldzame schouwspel te genieten krijgt, dat aardige kippetjes in het water rondplassen!’

Lachend daalden zij naar het zwembad af.

‘Jeetje, wat een goudvisschen!’ riep Kees uit. ‘Zij zwemmen beter

dan onze bakvischjes. En daar heb je den beroemden steen ook. Jonge, jonge, wat een kanjer!'

'Zijn hier geen andere menschen?' vroeg Leo den inlandschen beheerder van de badplaats.

'Jawel, zooeven was er een heer, die zich snel verwijderde, toen hij de dames en heeren zag aankomen!'

'Leo, wat glinsteren je oogen. Iets belangrijks ontdekt, brave?'

'Misschien. Maar laten wij nu gauw voortmaken, want ik brand al van verlangen om er in te springen!'

'Als je brandt, dan moet je natuurlijk het water in!' beweerde Kees, terwijl hij in één der kleedkamers verdween.

Weldra spartelde het geheele gezelschap in het ijskoude water rond. Eenigen zwommen, anderen probeerden dit te doen, terwijl de dames op opgepompte auto-binnenbanden ronddreven.

'O, wat benijd ik dat rubber', zeide Kees, hetgeen een uitbundig gelach tengevolge had.

‘Kees, ik ben de springkunst nog niet machtig, wil mij derhalve leeren op welke wijze ik een eleganten sprong in het water moet doen!’

‘Dadelijk, Paul. Kijk, dat doe je zoo! Maar hou vooral je mond open, anders komt er niets van terecht!’

‘Moet ik mijn mond openhouden’, vroeg Paul wantrouwend.

‘Ja natuurlijk. Je hebt toch weleens een walvisch zien zwemmen?’

Gerustgesteld sprong Paul van de plank, maar hij kreeg zooveel water in zijn mond, dat hij bijna stikte. Proestend en hijgend kwam de onfortuinlijke springer weer boven water. Allen lachten en vooral Ziska gierde het uit van de pret. Maar deze vroolijkheid veranderde in een plotselingen schrik, want Kees drukte haar hoofd onder water, zoodat zij dacht te zullen bezwijmen.

‘Nare vent!’ riep zij na een geweldige hoestbui uit.

‘Als er iets is, dat ik niet verdragen kan, dan is het leedvermaak. Mensch, wat kan jij toch aardig dui-

ken voor je leeftijd! Maar wie komt daar aan? Zeg, Tjeroeroet, hoe kom jij zoo uit de lucht vallen?'

'Ik heb even den top van den Tjeremai geinspecteerd!'

'Maak dat je aanstaande schoonmoeder wijs. Vooruit, huur een badpak en spring in het heerlijke water!'

Op dit oogenblik kwam er een breedgeschouderde heer binnen, verdween in een der kleedkamers om tenslotte in een wollen zwempak gekleed te voorschijn te komen. Onmiddellijk sprong hij in het bad en zwom met forsche slagen naar den steen, waarachter hij verdween.

Leo was zich intusschen gaan kleeden, welk voorbeeld spoedig door de anderen gevolgd werd.

Weldra stond het geheele gezelschap gereed om te vertrekken, toen een slang het bad overstak.

'Als ik een slang zie, dan heb ik altijd het land', zeide Kees, 'want als dat beest Eva niet verleid had, dan waren wij in het paradijs geboren. Vooruit, Leo, laten wij dat

reptiel op een paar steenen trakteeren!'

'Kees, duw mij in het water. Vlug, verlies geen seconde!'

Van Berg was reeds lang aan de zonderlinge invallen van zijn makker gewend om nog eenige verbazing te toonen.

Een krachtige duw en Leo kwam tot verontwaardiging van zijn verloofde in het water terecht!

Tegelijk weerklonk een schot en een browningkogel doorliefde met een angstwekkend gefluit de lucht en boorde zich in den muur van het badhuis!

Fluks stond Kees op en rende met groote sprongen het badhuis uit met het oogmerk den schutter, die zich achter den steen bevond, den pas af te snijden. Deze zag het hachelijke van zijn toestand in en nam onverwijld de vlucht. Dit was voor Brandhorst het gunstige oogenblik om uit het water te komen en aan de vervolging deel te nemen. De Amboinees was reeds eerder verdwenen.

Wederom klonk een schot en de achtergeblevenen zagen tot hun grooten schrik, dat Kees voorover viel. Er had daar dus een tweede moordenaar in hinderlaag gelegen!

'Mannie, ik maak mij zoo ongerust over Kees!' riep mevrouw Hansen.

'Maar, vrouwtje, dat zal wel losloopen. Kijk eens, daar komt de moordenaar te voorschijn. Dacht ik het niet? Ik zeg je, die Kees is een prachtkerel! Pang, daar ligt de sluipmoordenaar zelf en Kees is plotseling weer levend geworden!'

'Ik zie bloed aan Kees' linkerschouder. Kom, haast je, hij heeft onze hulp noodig!'

Weldra bleek, dat Kees een vleeschwond in zijn linkerschouder gekregen had. Zijn tegenstander was er echter erger aan toe, de kogel had zijn rechterlong doorboord.

'Herkent u hem?' vroeg Kees, zich tot den heer Hansen wendend. 'Het is mijn sobat kras Van Stelten, de modepop. Ik hoop niet, dat ik hem gedood heb!'

Snel besloten scheurde Ziska Kees' badjoe tjina in reepen en verbond beide gewonden zoo goed en zoo kwaad als het ging.

Plotseling vielen kort achter elkander drie schoten. Kees voelde, hoe Ziska's handen beefden, zoodat hij zich gedrongen voelde haar gerust te stellen.

Eenige angstige minuten verliepen, doch toen verscheen het bloedende gezicht van den Amboinees, die een waren krijgsdans uitvoerde.

'Den hemel zij dank', riep Kees uit. 'Leo is veilig. Zeg, kalongslikker, wat voor nieuws?'

'Leo laat zeggen, dat hij den man die aan de touwtjes trok, geveld heeft en daarom noodigt hij u allen uit bij hem te komen, teneinde de bekentenis van den stervende aan te hooren. Dit kan later zijn nut hebben, zegt Leo!'

'Ben je gekwetst, Wim?' vroeg Ziska deelnemend.

'Een schampschot, dus van geen beteekenis!' antwoordde de dappere

Amboinees. ‘Wat zie ik daar? Heeft amice Van Stelten het weer afgelegd? Weet u wat? De dames en heeren gaan naar Leo toe, terwijl ik den fat blijf bewaken!’

‘Goed’, zei Kees, ‘maar eerst moet ik je een verband aanleggen, want de wond bloedt mij te hevig!’

Weldra bevond het gezelschap zich op de plaats, waar Leo bij een op den grond liggende gestalte knielde. Het was de breedgebouwde zwemmer, die daar zoo hulpeloos lag uitgestrekt.

‘James Verwoert,’ zei Brandhorst met trillende stem, ‘haast je, de getuigen zijn er!’

‘Goed, Brandhorst, ik zal kort zijn. Mijn moeder was een Hindoesche danseres, die een succesvolle tournee door Britsch- en Nederlandsch-Indië maakte. Toen mijn vader haar eens een van haar exotische dansen zag uitvoeren, werd hij krankzinnig verliefd op haar. In den aanvang scheen zij zich niets om de attenties van den

Hollander te bekommeren, doch toen hij haar zelfs tot Calcutta volgde, was zij daardoor zoo geroerd, dat zij hem van af dat moment eeuwige trouw zwoer. Weldra werd ik geboren. Ik werd de lieveling van de fakirs, die mij, toen ik den achttienjarigen leeftijd bereikte, in de geheimen van hun leer inwijdden.

Mijn vader was intusschen verdwenen, doch weldra hadden wij hem gevonden. Na een stormachtige scene tusschen mijn moeder en mijn vader was de breuk volkomen. Het zou voor mijn moeder een kleinigheid geweest zijn om hem door haar fakirs uit den weg te doen ruimen, maar zij bleef in hem steeds den vader van haar kind zien en toen had hij niets te vreezen. Mijn vader bezat een bloeiende suikerfabriek. Hij had echter nog twee neven, die eerder in aanmerking kwamen om die heerlijkheid te erven, want ik was een verschoppeling, van wiens bestaan niemand van mijn vaders familieleden iets afwist.

Na den dood van mijn vader deed mijn moeder mij een prachtig plan aan de hand. Ik moest de beide neven uit den weg doen ruimen en dan zou ik mij als de eenige erfgenaam kunnen presenteeren.

Maar jij Brandhorst gooide met je verwenschte bemoeizucht roet in het eten en thans ben ik een geslagen man. Maar nog is het gevaar niet afgewend. Kom hier en ik zal je den naam influisteren van iemand, die gevaarlijker is dan ik?'

'Bedoel je Van Stelten?' vroeg Kees.

'Neen, jongmensch, den markies heb ik niet op het oog. Die kwam zich bij mij melden om zijn wraak op u beiden te koelen. Neen, kom hier, Brandhorst, het zal een aardige verrassing voor je zijn!'

Schijnbaar argeloos trad de Indo op den stervende toe, doch wie Brandhorst goed in het oog had gehouden, zou gezien hebben, dat deze Verwoert's linkerhand geen oogenblik uit het oog verloor.

Toen Leo vlak bij hem was, richtte Verwoert zich met de laatste krachtsinspanning op en strekte zijn linkerhand uit.

Als door een adder gestoken, sprong Leo opzij!

'Neen, Verwoert, dat zal niet gaan! Het moment om het tijdelijke met het eeuwig te verwisselen is voor mij nog niet gekomen. Kerel, wat moet je toch een zwarte ziel hebben om op het oogenblik, dat je stervende bent, een nieuwen moord te willen begaan!'

Verwoert gaf geen antwoord, doch zijn brekende oogen rustten vol haat op den genialen Indo. Een oogenblik later was alles afgeloopen. Onmiddellijk onderzocht Brandhorst het armbandhorloge van den doode zeer nauwkeurig.

'Jonge, jonge, wat heeft die schurk je gehaat, Leo! Maar je sprak van een moordaanslag. Ik heb er niets van gemerkt!'

'Kees, zie je dat prachtige gouden armbandhorloge?'

‘Ja, ik vond het al zoo eigenaardig, dat hij daarmede in het bad sprong! En zijn zwempak bolde aan den linkerkant zoo op!’

‘Bravo, Kees, mijn complimenten voor je opmerkingsvermogen! Het zoogenaamde horloge mijn jongen is een helsch instrument, een uitvinding van den duivel, want als men het tegen iemand aandrukt, dan komt er een dunne en zeer vergiftige naald te voorschijn, die onmiddellijk doodt zonder een spoor na te laten. Voorts zul je reeds begrepen hebben, dat zijn browning zijn zwempak deed opbollen!’

‘Maar wat een rare manier om iemand uit den weg te ruimen. Hij liep zooeven vlak langs je en kon je toen met gemak neerschieten!’

‘Ja, maar dan had men hem dadelijk gegrepen. Van achter den steen kon hij met meer succes vluchten. Bovendien was de kans zeer groot, dat ik al zwemmende in zijn buurt zou komen. Begrijp je nu, waarom ik het bad verliet, toen monsieur er in

sprong? Ongelukkig voor hem heeft hij geen rekening gehouden met het feit, dat niet elk schot raak is. Kom, laten wij de politie opbellen. De man, die aan de touwtjes trok, is geveld, derhalve kunnen wij weer rustig ademhalen!'

'Leo Brandhorst,' zeide Kees, 'laat mij dezen lauwerkrans op je slapen drukken als een stille hulde aan je ongeëvenaarde hersens. Ik heb geen laurierbladeren kunnen vinden, derhalve heb ik gras gebruikt, dat aan den voet van den Tjeremai groeide!'

Lachend weerde Leo zijn makker af.

'Je hebt mij nog altijd niet verteld, hoe jij aan die schouderwond komt, Kees!'

'Dat zal ik je vertellen. Toen ik Verwoert achtervolgde, klonk er uit een naburige struikgewas een schot. Ik voelde een ontzettende pijn aan mijn linkerschouder, maar ik, ook niet van gisteren, liet mij languit op den grond vallen, schijnbaar doode-

lijk getroffen. Je kunt je mijn grenzelooze verbazing voorstellen, toen ik in mijn aanvaller mijn onsterfelijke vriend Van Stelten herkende. Ik weet niet, hoe het kwam, maar een seconde later was mijn proppenschieter aan het woord en daar kon de markies niet goed tegen. Hij ligt, goed bewaakt door Tjeroeroet, een eind hier van daan in het lange gras!'

In de ruime eetzaal van Hotel Cheribon zaten de Batavianen eenige dagen later gezellig bij elkander.

Eensklaps begon Kees te grinniken.

'Moet je dien vrijer met dat verwaand gezicht daar zien. Toen ik zijn tafeltje passeerde, zeide hij zoo luid mogelijk tot den man, die tegenover hem zit, dat hij hem op champagne zou trakteeren. En nu drinkt die opsnijder koffie! Hij dacht zeker, dat ik een stuip zou krijgen, toen hij het woord "champagne" liet hooren!'

‘Kees, als jij je daaraan wilde ergeren, dan zou je wel dagwerk hebben. A propos, hoe staat het met je schouder?’

‘Schitterend! De dokter had wel gelijk, toen hij bij het eerste onderzoek beweerde, dat de kogel geen edele deelen getroffen had. Zoo zie je alweer, dat onkruid niet vergaat. Maar tusschen honderd haakjes, Leo, acht je den tijd nog altijd niet gekomen?’

‘O ja, dat is waar ook. Ik beloofde je nog het een ander uit te leggen. Vraag maar op, Kees, ik ben geheel en al oor!’

‘Begin maar eens te vertellen, wanneer je de Hindoes begon te verdenken!’

‘Je herinnert je den voetbalwedstrijd Hercules - Calcutta nog wel? Heb je toen de Bengaalsche supporters geteld, Kees?’

‘Natuurlijk niet, wat een idee!’

‘Wel, Kees, ik telde ze, er waren er zeven, die zich achter de Verwoerts opstelden. En hoe was hun

houding, toen het bleek, dat Hans overleden was? Schijnbaar trokken zij zich van het geval niets aan en liepen, alsof er niets gebeurd was, bedaard naar den uitgang. Die onverschilligheid viel mij des te meer op, **omdat gasten zich in soortgelijke omstandigheden geheel anders gedragen!** Daarom stelde ik den dokter de jou bekende vraag, welke hem zoo beleedigde!

Je weet, dat ik een paar dagen later plotseling op reis ging. Welnu, ik ben het Calcutta-elftal naar Soerabaia gevolgd en daar **telde ik slechts vijf supporters.** Twee van hen waren dus achtergebleven. Met welk oogmerk?

Toen reeds begon ik te vermoeden, dat Hans door een Britsch-Indische hand gevallen was. En aangezien ik weet, hoe gevaarlijk de fakirs zijn, deed ik je indertijd het verzoek je niet met de zaak te bemoeien.

Ik ga de verwijten, die ik toen te slikken kreeg, met stilzwijgen voorbij!

Op het vliegveld te Tjililitan werd Jaap Verwoert dood aangetroffen, nadat Sopamena mij gerapporteerd had, dat zich onder de talrijke toeschouwers eenige Hindoes bevonden!

Ik memoreer slechts even een zeker kattenconcert met als gevolg een mislukte nachtelijke begrafenis! Zekerheid, dat de geheimzinnige moordenaar zich van Britsch-Indische werktuigen bediende, kreeg ik eerst, toen de slangenbezweerder zijn mislukte poging deed om mij naar betere oorden te doen verhuizen.

In de zakken van den neergeschoten fakir vond ik een brief van een zekeren Teukoe Omar uit Troemon in Atjeh, waarin deze den onfortuinlijken Hindoe mededeelde, dat de ‘meester’ verwachtte, dat de onzichtbare gordel van de Ganges zijn plicht zou doen, als de tijd daar was!

Nu begrijp je, waarom wij hals-over-kop vertrekken moesten naar het land, waar de bloeddorstige klewangs groeien en de vlijmscherpe rentjongs bloeien!

Teukoe Omar werd onze gevangene en met behulp van een stukje ham, waarvoer hij een heilig respect bleek te hebben - door een simple aanraking met dat beetje spek zou hij immers nooit in het paradijs komen! - wist ik hem er toe te brengen mij de verblijfplaats te verraden van den man, die aan de touwtjes trok; hij deelde mij mede, dat de duisterling te Linggar-Djatti woonde en elken dag tusschen twee en vier in den namiddag in het zwembad te vinden was. De rest is bekend!'

'Maar, waarom gingen de bevelen van den hebzuchtigen Verwoert eerst naar Atjeh?'

'Omdat hij een bijzonder sluw mensch was! Als de schriftelijke bevelen, die bovendien getypt en ongeteekend waren, in verkeerde handen waren geraakt, dan had men toch niets tegen hem kunnen bewijzen. Gelukkig voor ons, dat zijn boezemvriend Teukoe Omar veel onvoorzichtiger was!'

'Wat zulen Verdoorn en de Rooie

zich weer ergeren, als zij in de krant lezen, welk schitterend succes jij weer geboekt hebt. Maar, hoe staat het met je honorarium?'

'Het bedrag werd door Jaap Verwoert bij een bank gedeponeerd en is thans te mijner beschikking. Wou je een leening sluiten?'

'Ben je nu heelemaal belatafeld! Neen, Brandhorst, ik vraag het, omdat het voor zou tijd wordt een nestje te bouwen. Je hebt het geluk dubbel en dwars verdiend!'

'Goed Kees, ik ga trouwen, maar alleen op den dag, waarop jij hetzelfde doet!

'Dacht ik het niet? Nu moet ik ook al een huwelijk plegen! Ja, ja, een ongeluk komt zelden alleen. Goed Brandhorst! zelfs dàt heb ik voor je over. Djongos, kassi champagne, djangan koppie, hoor!'

EINDE.